

KASZAP ISTVÁN SEGÍTS!

KÉT HÁBORÚ VIHARA KÖZÖTT AZ ISTENIG

ÍRTA:
KOVÁCS J. ELEK

B U D A P E S T
KÖZÉRDEKŰ K. V. KIADÁSA. - 130-364.

F E L E L Ő S K I A D Ó : K Ö P E C Z I B O Ó C Z G Y Ő R G Y

Tisza Gyula nyomda, Budapest — 124-466,

*Imádkozzunk
Kaszap István boldoggáavatásáért !*

Előszó.

Az utóbbi évek során mind többet hall az ember Kaszap Istvánról, a székesfehérvári diákról, majd jezsuita noviciusról, akit 1935 december 17-én hosszú, rettenetes szenvedések után elragadott közülünk a halál. Nevét azok Ő csodálatos gyógyulások dobták máról holnapra a köztudatba, amelyek a székesfehérvári sírjánál végbementek. Halála óta hét esztendő telt el, de ezalatt a hét esztendő alatt ezrek és százezrek előtt világosodott meg az út, amelyen Kaszap István járt és amely út Isten felé vezet.

Valóban csodák történtek-e a székesfehérvári temetőben a Kaszap-sírnál? — kérdezték egymástól az emberek és különösen a fehérváriakat árasztották el számtalan kérdéssel. Ma már az ország mindem részében tudnak ezekről a csodás gyógyulásokról és úgy emlegetik Kaszap Istvánt, mint a betegek közbenjáróját Istennél. Erekyéit tisztelik, féltve őrzik, de lia az ismerősök között beteg van, elviszik hozzá is, hogy ő is megismerhesse Kaszap Istvánt és bizzon segítségében.

Mindenütt szerte az országban, kunyhókban és palotákban egyaránt fellelheted Kaszap

István képét. Az egyik fénykép mint cserkész ábrázolja, a másik mint zirci diákot, a liarmadik mint jezsuita novíciust. De találhatsz ruháiból apró kis szövetdarabkákat és sírkeresztjéből apró kis szilánkokat is. Minden, amihez ennek az elhunyt példáséletű ifjúnak valami köze volt életében, féltve őrzött kincs, amely egy szép napon segítséget hozhat a gondban, bajban vannak, aki azt őrzi.

Sírjához ezrek és ezrek zárandokolnak el, hogy imáikban az ő segítségét kérjék és ma már se szeri, se száma a meghallgatott imáknak. Bénák gyógyultak meg egyik percről a másikra, halálos betegségek múltak el egyik napról a másikra, különféle álmok és vágyak váltak valóra egy-egy ima, vagy imasorozat után és most mind a tudósok, mmd pedig az egyházi hatóságok azt kutatják, hogy a sírnál történt események valóban csodaszámba mennek-e? Mert ha minden kétséget kizáróan megállapítást nyert, hogy csodák történtek, akkor tisztelőinek minden reménye meg lehet arra, hogy Kaszap Istvánt boldoggá, majd szentté avatják.

Amikor elhatároztam, hogy könyvet írok Kaszap Istvánról, azzal az elhatározással kezdtem meg a munkámat, hogy inkább azokhoz szólok, akik hideg közönnyel eresztették el a fülük mellett a Székesfehérvárról érkező híreket és talán még mosolyogtak is, amikor a napilapokban olvastak egy-egy csodás eseményről Visszagondoltam arra a negyedszázadra,

amely az első világháborútól az újabb nagy háborúig eltelt, visszaidéztem ennek a huszonöt esztendőnek minden küzdelmét, szenvedését és akaratlanul is arra gondoltam, hogy milyen nagy áldás volt a Gondviselés részéről, hogy éppen abban az időben élt közöttünk Kaszap István, amikor példátadó életére a legnagyobb szükségünk volt és éppen akkor költözött el közülünk, amikor egész Európa felett már tornyosultak egy újabb vérzivatar vészes fellegei.

Európa népei a bolsevizmus megsemmisítésére sorakoztak fel. A kereszt jegyében folyik ez a harc az istentelenség ellen. Egyre több ember talál rá Istenre és hitének fellobbanó lángja bevilágít a sötétségbe, hogy elűzzön minden gonoszságot.

A székesfehérvári csodás felgyógyulások mellett még a szürke hétköznapok agyonhajszolt embere sem haladhat el észrevétlenül. Meg kell neki is látnia, hogy ott, ahol már az emberi értelem nem segíthet, még mindig van valaki, akinek határtalan tökéletessége nem ismer lehetetlent. Akiket a mindennapi munka elfáraszt, de rövidke szabadidejükben szívesen olvasnak újságot, vagy egyéb más sajtóterméket, lassanként megismerhetik Kaszap Istvánt és azt a mozgalmat, amelynek tagjai az Ő boldogáavatásáért imádkoznak.

a Szerző.

KÉT HÁBORÚ VIHARA KÖZÖTT AZ ISTENIG ...

Ezerkilencszáztizenhat március 25-én a székesfehérvári Kaszap-családot gyermekkel áldotta meg az Isten. Künn a frontokon javában tombolt az első világháború vérzivatarra, golyók, gránátok és egyéb fegyverek ezrei süvöltöttek és üvöltöttek az ördög indulóját és a székesfehérvári öregtemplomban vasárnap délelőttökön az Istentől elrugaszkodott, gyarló emberiség egetverő bűneit ostorozta a magyar katolicizmus és az egész magyar keresztény világ lánglelkű apostola: Prohászka Ottokár.

Ebben az időben kezdett kibontakozni Kaszap István életének sokszínű virága, hogy az emberiség gigászi küzdelmének szünetében teljes szépségében tündököljön és mire egy újabb háború poklába taszítják bele az emberiséget a gonoszság futárai, elhervadjon és visszatérjen a földbe, ahonnan vétetett...

A Gondviselés elhatározásai kifürkészhetetlenek. A mindennapi élet ezernyi gondjába beletemetkező ember sokszor észrevétlenül megy el az isteni rendelkezések megnyilatkozásai mellett, nem tudja azokat elválasztani a földi küzdelem apró-cseprő dolgaitól, csak ak-

kor figyel fel, amikor olyan dolog történik vele, vagy körülötte, amit megmagyarázni nem tud, amihez esze nem ér fel és kénytelen bennük felfedezni az Istent.

Létküzdelmünk gondokkal, és tövisekkel teli útján nagyon sokszor megfeledkezünk arról, hogy nemcsak a föld létezik számunkra, amelyhez odaláncol valósággal odaprésel bennünket tülekedésünk, hanem fölöttünk is van valami. Elfelejtünk felfelé tekinteni, mint ahogyan elfelejtünk önmagunkba nézni. Ha fel is tekintünk néha, nem látunk mást, csak az ég kékségét, vagy a tovavonuló felhőket, este pedig a millió és millió csillagot és mindezt olyan természetesnek tartjuk, mint azt, hogy tavaszra nyár jön, nyárra ősz. Ha véletlenül néha-néha magunkba nézünk, akkor sem azt kutatjuk, hogy különbek lettünk e mára, mint tegnap és tegnapelőtt voltunk, hanem akkor is másokat nézünk, azokat, akikről tudjuk, hogy rosszabbak nálunk és megvigasztalódunk arra a tudatra, hogy náluk jobbak vagyunk.

Egymást marjuk, tépjük és cibáljuk és nagy dulakodásunkban nem vesszük észre azokat az embereket, akik tudnak felfelé is tekinteni és elszörnyülködnek a mi földi marakodásunk hiábavalóságán. Pedig mennyivel különbek ezek az emberek nálunk. Mennyivel értékesebb az az ember, aki szeretetre, békeségre tanít, mint az, aki állandóan az egyenetlenséget szítja közöttünk. Pedig de sokan hir-

detik a szeretetet és a békességet. Többen vannak, mint azok, akik az ellenkező oldalon állanak és mi mégis, mégis az utóbbiak játékszerai vagyunk. Milyen nagy erkölcsi elkorcsosulás kellett ahhoz, hogy odáig jussunk, hogy ha valaki az igazát keresi, mosolyogva legyintsünk és azt mondjuk: hiábavaló minden fáradsága, mert igaza van. Hányszor halottam a felebaráti szeretet hangját és hányszor halottam ugyanakkor kijelenteni, hogy soha sem fogják *megértetni* az emberiséggel a felebaráti szeretetet, mert ahány ember, annyi elgondolása van.

Haragszunk egymásra, gyűlöljük egymást, két könyökkel verekszünk a nagyobb falatért, vagy a nagyobb jövedelemért, mintha más célja nem is volna földi életünknek és nemhogy néha az égre is tekintenénk, még azokon sem akad meg a szemünk, akik odatekintenek. Pedig azok helyettünk is keresik az Istent. Ha azt mondják, megtalálták, nem hisszük el nekik, inkább hallgatunk azokra, akik már-már tagadni kezdik csak azért, hogy metafizikai tételeiket felállíthassák.

Tanuljunk meg látni. Vegyük észre, hogy nem vagyunk egyformák és nem mi vagyunk a legkülönbek. Vegyük észre azokat, akik lelkeségükkel és cselekedetükkel különbek nálunk, pedig csak emberek. Egyszer, nem is olyan régen, Prohászka Ottokár, a nagy püspök elete olyan hatással volt rám, hogy költemé-

nyemben foglalkoztam vele. Többi között ezt írtam:

*Nézd a mezőn a búzatáblát
Minden kalászt egy őserő
Nevel, növel, — mégis találsz
Egy-kettőt, mely nagyobbra nő
S jobban szökik az ég felé...*

Ha elfogadjuk azt a hasonlatot, hogy Isten nagy földi búzatábláján apró kis kalászkok vagyunk, feltétlenül vannak közöttünk, akik kiemelkednek közülünk, akiket egyéniségük, meggyőződésük közelebb visz Istenhez.

Ilyen volt Kaszap István is.

Még húsz esztendőt sem élt közöttünk, máris visszatért teremőjéhez. De ez alatt a rövidke húsz esztendő alatt életével, példamutatásával és békességszeretetével többet adott nekünk, mint mások.

Most amikor a négy esztendővel ezelőtt ránszakadó újabb háborús megpróbáltatások hazánk fiait is fegyverbe szólították az istentelenség minden borzalmának legfáradhatatlabb terjesztője, a bolsevizmus ellen, amikor itt, nyugat és kelet között ismét a keresztény kultúrát kell védelmeznünk, szinte magától értetődőnek találjuk, hogy Székesfehérvárott az utóbbi évek során olyan dolgok mentek végbe, amelyek még' a hitetlen embert is arra készítik, hogy feltekintszen az égre.

A fehérvári sóstói temetőben, Kaszap István sírjánál emberi ésszel és a mai tudomány

kifinomult eszközeinek segítségével megnem magyarázható gyógyulások történtek. Ma már nemcsak Székesfehérvár lakossága áll értetlenül a csodás esetek előtt, hanem az ország különböző részeiből odazarándokolt emberek is, akik egyre többen és többen lesznek és állítják, hogy nagy bajukban, amikor már senkitől sem várhattak segítséget, Kaszap István megsegítette őket.

A hitetlenek mosolyognak, a kétkedők hinni kezdenek, a hívők hitükben megerősödnek s közben a székesfehérvári Kaszap-sirt elborítják a virágok és híre Magyarország határain túlra jut el.

A régi nagy csodák, amelyek annyi szépéletű férfiút és nőt a szentek sorába avattak, ma már csak ía legendákban élnek és fennmaradnak nemzedékről nemzedékre. Közben azonban újak és újak jönnek, hogy megerősítsék a legendákat.

Ki tagadhatja ma már, hogy Szent Istvánt és Szent Gellértet akkor adta nemzetünknek az Isten, amikor a pogányság elleni harcunkban erős kezükre a legnagyobb szükség volt? A nagy Prohászkanak élete teljében kellett vállalnia az első világháborúval és az utána következő bolsevista örülettel járó szenvedéseket. Isten csak a megmondhatója, hova jutottunk volna, ha Ottokár püspök lánglelke nem gyűjtja fel kereszténységünk szunnyadó parazsait, ha örökéletű beszédei és könyvei nem rázzák fel a nemzet lelkiismeretét?

És most tegyük fel a kérdést:

Kaszap Istvánt nem azért küldötte-e kelzénk az Isten, hogy rövid földi élete példa legyen és halála után éppen a legnagyobb nemzeti megpróbáltatás idején, ráeszméljunk arra, hogy földi szenvedéseink útján nem vagyunk magunkra hagyva, de küzdelmünk csak akkor lehet győzelmes, ha Isten előtt szent ügyet akarunk vele szolgálni?

Soha nagyobb szükség nem volt rá, mint napjainkban, hogy valaki Isten felé fordítsa az egész emberiség tekintetét. Ismét megnyílt pokol a világ, a templomi orgonák muzsikáját elnyomja a modern fegyverek apokaliptikus üvöltése és bizony szükség van a társadalom önkéntes keresztes harcosaira, ahogyan XII. Pius pápa nevezte karácsonyi szózatában azokat, akik nem kerülnek ki a kemény áldozatokat, hanem készek küzdeni a rossz ellen, amelytől a társadalom szenved.

— Ti, az új társadalom önkéntes keresztes harcosai — mondotta a Pápa — emeljétek fel az emberi és keresztény újjászületés új lobogóját, hirdessetek harcot az Istenben való hiányosság sötétségei, a testvéri egyenetlenség fagyossága ellen, harcot a súlyosan beteg emberiség nevében, amelyet meg kell gyógyítani az emelkedett kereszténység öntudatának hangoztatásával ...

Igen súlyos beteg; az emberiség és társadalom.

Olyanokra van szükségünk, akik nem csak

előttünk járnak, hanem előttünk járásukkal utat nyitnak a békésebb, boldogabb emberi élet felé. Nyílt tekintetű, határozott önfeláldozó emberek kellene. Igazságot kereső emberekre van szükség. A gonoszságnak ellentmondó erényekkel felvértezett, a földi életen túllátó emberekre, s mint Kaszap István írta egyik jegyzetében: szentekre.

A mai élet kavargó zűrzavarában Kapisztrán Jánosként magasra kell emelni a keresztet, nyílt szókimondással kell tanúságot tenni az igazságról, mosolyogva kell menetelni a hősiesség útján s le kell mosolyogni a szenvedést. Ma az emberiség életének kell irányt mutatni.

Kaszap István irányt mutatott.

Két háború pusztító pokla között az Istenig emelkedett.

CSODA TÖRTÉNT SZÉKESFEHÉRVÁROTT.

Ezerkilencszáznegyvenkettő júliusában, — egyik délután Székesfehérvár felé repített a balatoni sebesvonat.

A vonatkoesi lehúzott ablakain izzasztó forróságot lehelt be a nyár. Künn sárga tarlókat perzselt a nap. A Velencei-tó vizében vídám embersereg lubickolt. Hangos nevetésé-

nek foszlányai belevesztek a vonat kerekeinek egyhangú muzsikájába.

Pár perc múlva elhagytuk Dinnyést és feltűntek a fehérvári szőlőhegy, vagy ahogyan a fehérváriak nevezik, öreghegy, zöld foltjai. Felettük a kápolna égfelé mutató tornya szerénykedett a délutáni napfényben.

Már jóideje nem voltam otthon.

Mialatt alattam egyöntetű dalukat katogták a vonatkerekek, gondolataimban már elém rajzolódott az egész város, csendes utcáival, patinás házaival és a múlt vissza-visszairajzó emlékeivel.

Azokat, akiket vidéki városból sodor a munka, a megélhetés utáni hajsza, a főváros rohanó forgatagába, évek múlva mindig visszavágynak a csendbe. Eleinte a körutak zsi-bongó élete és szinte végtelenbenyúló palotasora elnyeli a kis vidéki város békés utcáinak emlékeit és csak évek múlva adja vissza.

Így voltam én is.

Azon a szakaszon, amelyen a sín összekiüti Székesfehérvárt Dinnyéssel, minden, de minden eszembe jutott. Házak, amelyek öreg falait ledöntötte a fejlődés lendülete, hogy modern összkomfortos palotákat emeljen a helyükre; a kanálisok, amelyeknek vizét betoncsövekbe szorította a városépítészet és föléjük kikövezett, vagy leaszfaltozott utcákat varázsolt az emberi erő; a ligetek, amelyeknek bokrai már csak a régi képeslapokon láthatók, mert helyükre virágágyakat emelt a városi

kertészet... Egyszóval minden, ami egy-egy mozaikja a múltnak.

Külön egy darab történelem ez a város. Kikapcsolásával üres és értéktelen lenne a magyar múlt. Minden köve, amely rég'i épületeit őrizte meg a jelennek, vagy amelyet eltemetett a századok vihara és a mindent lassan el-mállasztó idő és csak az utóbbi időben került felszínre, magyar erőt, magyar dicsőséget és magyar élniakarást hirdet.

A város alapját még Árpád fejedelem vetette meg. Naggyá tétele Szent István királyunk nevéhez fűződik. Kiváltságokkal látta el, falvakkal vette körül és itt építette fel az akkori kor leghatalmasabb bazilikáját, a Nagyboldogasszony templomot. Dicső múltja összeforrt Nagy Lajos és Mátyás uralkodásával is. De falai között tevékenykedett Szent László királyunk is. Itt avatták szentté Istvánt, Imrét és Gellért püspököt. Háromszáz éven át volt királyi székhely. Népe harminchat koronázásnak volt tanúja és tizenöt királyt kísért el a bazilika sírkamrájáig. Negyvenhét országgyűlés acélozta itt nemzeti létünk alapját, de bizony a megpróbáltatások is súlyos erővel zúdultak rá. 1543-tól 1688-ig török kezén volt. Ebben az időben kerültek a föld alá a bazilika falai és hatalmas oszlopai és ezalatt az idő alatt kerültek török kézre a királysírok felmérhetetlen kincsei. Ma már az ország legszebb vidéki városa áll a régi helyén, de még minden a múltrol meséké múltrol, amely-

nek féltve őrzött emlékei a székesfehérvári múzeumban találhatóak.

Az idegen, ki idetéved, akaratlanul is a szebb és boldogabb magyar jövőről álmodik és valami csodálatos akarattal tölti el lelkét az az erő, amely felé sugárzik a múlt és jelen találkozásából.

A közelmúlt emlékeit idézgettem a vonaton.

Eszembe jutott a régi iskola, valahol a liget mögött, ahol a hittanórák alatt annyi kedves kis történetet mondott el Györgyi főtisztelendő úr, aztán a másik intézet, ahova már fél karját benyújtotta az élet, de nem azért, hogy simogasson, hanem, hogy pár év múlva alaposan belénk markoljon. Láttam a Várkörút vadgesztenyefáinak tavaszi virágzását és őszi szomorú lombhullatását és a sóstó fáit, amelyeknek lombjait sétáim alatt annyiszor borzolta fel a koratavaszi szél. Hallottam a templomok tornyaiban függő harangok vasárnap délelőtti csengését. Úgy hatoltak át mindig az utcák békés csendjén, mint halkszavú imádság, majd máskor úgy harsogtak bele az utcák esti kacajos életébe, mintha angyalkar énekének fortimisszimóját hozták volna le a földre. Aztán egyszer csak Ottokár püspök jutott az eszembe. Úgy láttam magam előtt, mint első áldozó koromban, amikor látogatási tetünk nála a püspökség kertjében. Mindnyájan szentképet kaptunk tőle, alásírásával; ellátva megölelt és homlokon csókolt bennünket. Ez a

jelenet igen sokszor vissza-visszatér az életembe.

Felálltam és kihajoltam a vonat ablakán. A Prohászka-templom hatalmas kupoláját láttam már magam előtt, csúcsán a kereszttel.

Még pár pillanat és a vonat beszaladt a fehérvári állomásra.

Alig hogy leszálltam, régi kedves diák-társammal akadtam össze a kijáratnál.

— Mi újság? — kérdezte.

— Nem tudok semmi különöset — feleltem és vártam, hogy ő mondjon valamit.

Ő is ugyanezt várta. Majd megszólalt.

— Nem halottal Fehérvárról semmit?

— Nem — feleltem, de akkor már iszonyatos erővel fúrta magát belém a kíváncsiság.

— Csoda történt Fehérvárott.

Csend lett.

Álltunk egymással szemben. Én valami társadalmi eseményre gondoltam, ő pedig csak várta, hogy azt mondjam végre: halottam.

— Milyen csoda? — kérdeztem. A tekintetemben benne volt a sürgetés:

—Felelj már!!!

És felelt:

—Kaszap Pista csodát tett.

Most már nem tudnám pontosan leírni, mit éreztem, amikor ezt kimondta. Hirtelen keresgélni kezdtem az emlékezetemben. Kaszap Pista... Kaszap Pista... Ki is az a Kaszap Pista?.. Igen.... Már tudom,.. A gimnázium-

ban végzett... Elsőrendű sportoló volt., Papnak készült...

—De hisz ő már meghalt — mondtam isodálkozva.

—Igen, ezerkilencszázharminchétben. A sóstói temetőben van a sírja. Ott történt a csoda.

—A sírnál?

—Igen. Egy csákvári lány, aki mindkét lábára béna volt, imádkozott a sír előtt s egyszer csak felállt és elindult . . . Ismét tudott járni.

—Mikor történt ez? — kérdeztem tőle.

—A napokban. Egész Fehérvár erről beszél.

Nem akartam elhinni. A mai idők — gondoltam — nem alkalmasak a csodákra, hiszen a technika és az orvosi tudomány odáig fejlődtek, hogy mindent meg lehet magyarázni. Ma már nem lehetnek titkok, minden betegség okozóját többé kevésbé ismerik az orvosok, legfeljebb csali a gyógyítási módot nem találják meg.

—No és mit mondanak az orvosok? — kérdezem tovább.

—Megállapították, hogy arra a betegségre, amelyben Pintér Katalin szenvedett, az orvostudomány mai állása szerint nincsen orvosság.

—Kelj fel és járj, — mondta Jézus a béna betegnek és az felkelt és járni tudott. így tanultam valamikor a katekizmusból. Agyam-

ban eszeveszett gyorsasággal váltogatták egymást a gondolatok a krisztusi csodától a fehérvári esetig. Amazt megtanultuk és hiszszük, hogy úgy történt, emez azonban itt játszódtott le a XX. században, velünk élő emberek között, Székesfehérvárott, a sóstói temetőben. Olyan emberek beszélnek róla, akiket jól ismerek, hiszen csak nem régen szakadtunk el egymástól.

Aznap, míg Székesfehérvárott tartózkodtam, minden embertől, akivel összetalálkoztam és akivel csak pár szót is váltottam, a sóstói temetőben történt csodálatos gyógyulásról érdeklődtem.

— Igaz... igaz — felelik egymásután az ismerősök és látom a szemükből, hogy őket is gondolkodásra készíti Pintér Katalin 28 éves csákvári béna lány hirtelen gyógyulása.

Azóta a soraim írásáig fél esztendő telt el és ez alatt a Kaszap István sírjánál történt csodálatos gyógyulások megszorodtak. Hírük bejárta az egész országot és ma már a legkisebb falvakban is megtalálhatjuk a Kaszap-ereklyét, egy-egy darabot annak a ruhának a szövetéből, amelyet életében viselt, vagy a sóstói temetőben lévő sír keresztfájából egy-egy szilánkot.

Manapság, ha a vonatok befutnak a székesfehérvári állomásra, sokan vannak az utasok között, akik csak azért szálltak fel kis falujukban, vagy Székesfehérvártól sokszor sokszáz kilométerre fekvő városukban a vonat-

ra, hogy eljussanak a sírhoz és ott imádkozhasanak, hogy bajukban segítséget kapjanak.

A CSODA.

Hányszor hallja az ember ismerőseitől east a kijelentést: — Csoda történt velem.

Mész az utcán és elgondolkodol, vagy éppen újságot böngésszél. Az annyira leköt, hogy közben elfelejted, hogy az idő repül, holott neked meghatározott időpontban valahol meg kell jelened.

Az egyik utcasarkon megpillantod az órát.

Látod, hogy máris elkéstél.

Erre el kezdesz kapkodni és rohansz a legközelebbi villamosmegállóhoz. A villamos indulásra készen áll, a kalauzok jelzik a vezetőnek az indulást és te még mindig nem kapaszkodtál fel.

Végre megmarkolod a kapaszkodót, de akkor már késő. A villamos elindul. Nem tudsz fellépni, mert előtted már állanak a lépcsőn. Szaladni kezdesz a villamossal.

A kapaszkodót már nem tudod elengedni, mert akkor az úttestre zuhansz és összetöröd magadat, viszont nem bírod a géppel a rohanást.

Kétségbeesetten próbálsz fellépni a lép-

csőre, de minden igyekezeted hiába. Hallod a kiabálást a villamosról és az utcáról. Az emberek földbegyökeredzett lábakkal állnak és réműlettől kitágult szemmel figyelik a te küzdelmedet.

Mindenki tudja, hogy a következő pillanatokban életeddel vagy tested épségével fizetsz meg gondolatlanágóért. A kalauz nem tud semmiről, pedig a te karod már ernyed és ujjaid akaratom ellenére meglazulnak a rézkapaszzkodón.

Velőtrázó sikoly tör fel valakinek a torkán és te lezuhansz a földre, közvetlenül a kocsi mellé. Emberek szaladnak oda, valaki a mentőkért akar telefonálni, de arra már nincs szükség, mert te gyors mozdulattal felállasz, megtapogatom a térdedet, karodat és mosolyogni próbálsz, mert az ijedségen kívül más baj nem történt veled.

És amikor hazatérsz, így szólsz hozzátartozóidhoz:

— Képzeljétek, csoda mentette meg az életemet!

Csoda volt-e vajjon a te szerencsés megmenekülésed?

Nem.

Ilyen szerencsés kimenetelű balesetek a nagyvárosok forgalmas utcáin szinte nap mini nap előfordulnak. Hozzátartoznak a lüktető élethez, mert az emberek idegesek, türelmetlenek, kapkodok.

Általában a köznyelvben igen elterjedt a

„csoda“ szó. Csoda, hogy még él, csoda, hogy még nem verték meg, — hallja az ember lépten-nyomon ezeket a kifejezéseket és még többször hallja ezt a szót: Csodálom.

Mit szokott az ember csodálni?

Olyan dolgokat, vagy eseményeket, amelyeket nem lát minden nap és a titkot, fortélyt, amely bennük van, azokat csodálatossá teszi, percek alatt nem tudja magának megmagyarázni. Csodáljuk a régi festők mesteri színkeverését, mert tudjuk, hogy nem állottak rendelkezésünkre azok a festékanyagok, amikkel a mai festők dolgozhatnak, csodáljuk az ókori építészet remekeit, csodáljuk a saját tehetségünkénél jóval nagyobb tehetséget másban, ha az olyan dolgokban nyilatkozik meg, amelyeknek létrehozását mi szinte elképzelhetetlennek tartottuk. Csodáljuk a bűvészt, aki szemfényvesztő képességeit odáig fejlesztette, hogy mutatványaival valósággal ámulatba dönt, lenyűgöz bennünket, csodáljuk a hegedűművészt, aki az élettelen húrokból kicsalt melódiával mennyországi hangulatba ringatja lelkünket. Csodáljuk az artistákat, akik fenn a magasban játszi könnyedséggel végzik a halálugrást.

Csodáljuk a természeti jelenségeket, a technika vívmányait, csodáljuk a világmindenségben uralkodó rendszerességet, a föld és a többi bolygók napkörüli rohanását, az üstökösök különös vándorlását és a tőlünk millió és millió fényév távolságban létező naprendszeret.

Így jutunk el akaratlanul is minden élet, minden rendszeresség és minden természeti törvény forrásáig, az Istenig, akiről a költő is így énekel:

*Isten, kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke óhajtva sejt,
Léted világít, mint az égő Nap,
Ám de szemünk bele nem tekinthet..,*

Ha a bűvész, az artista, vagy az az ember, aki a technikai fejlődés egyre szédítőbb lendületét irányítja, képes olyan dolgok véghezvitelére, amelyek bámolatba, csodálatba ejtik azokat, akiknek nincsen idejük arra, hogy a bűvészet titkaiba, vagy a tudomány boszorkánykonyhájába alaposan betekintsenek, mennyivel jobban, mennyivel fenségesebb formában tudja kimutatni bizonyos megnyilatkozásokban tökéletességét minden tökéletesség ötrök kútforrása: a Mindenható ?...

A közbeszédben csoda alatt általában a megfoghatatlan, a természetes magyarázattal ellenkező, váratlan eseményt, tapasztalatot, vagy jelenséget értjük, amelynek vizsgálásánál megtorpan az emberi ész és a tudomány, végül is kénytelen elismerni, hogy Isten keze valóban benne van.

Ilyen csoda azonban nem történik gyakran. De nem is történhetik, mert hiszen akkor megszokottá válna, nem lenne váratlan s így nem is lenne csoda.

A valóban csodának nevezhető megfoghatatlan és váratlan események, vagy jelenségek mindig olyan személlyel vannak kapcsolatban akinek földi élete Isten előtt kedves volt és ezáltal méltóvá lett arra, hogy a Mindenható és a földön küzdő emberek között közvetítőszerepet kapjon. Az ilyen ember a példás földi élet után tisztán állhat a Legnagyobb Bíró elé és nem kétséges, hogy a túlvilági bűnhődést elkerülve a megdicsőültek, vagyis a szentek sorába kerül.

SZENTEK KELLENEK.

„Nincs jogom Isten tüntető kegyelmét elutasítani.. Noblesse oblige! Szentek kellene, akik magukkal ragadják a híveket...”

(Kaszap István)

A magyarság mindig büszke volt példás, szent életű nagyjaira. Szent István, Szent Gelért, Szent László és a többiek neve sohasem fog elhalványulni, amíg csak magyarok élnek ezen a földön. Kimagasló egyéniségük, irányt mutató életük, Istenszeretetük és nemzetükért lángoló rajongásuk kitörölhetetlenül élnek mind nyájunk lelkében s bár nehéz volt az út, ame-

lyen jártak, olyan utat keres az egész nemzet, hogy megacélozza erejét, lánggra lobbantsa hitét és áttörje magát a történelem eljövendő akadályain Szent Imre herceg példás ifjúi élete sok-sok magyar ifjúnak adta vissza öntudatát, bátorságát és kitartását, Árpádházi Boldog Margit szenvedéstűrése sok-sok magyar nőnek a hitét edzette meg, Szén Erzsébet, a szegények, az elesettek gyámolító ja pedig figyelmeztető azokhoz, akik a telhetetlenség mámorában megfeledkeznek mások nyomorúságos életéről és nincstelenségéről.

Boldog az a nemzet, akinek szentjei vannak, mert megvan a kapcsolata a mindenható Istennel, aki irányítja, útját egyengeti, bajában segíti és küzdelmeit győzelemre viszi

No de nézzük most, kik is hát a szentek?

Tudjuk, hogy a földi küzdelem befejezésével, a halállal nem ér véget isteni rendeltetésünk. Az ember, aki végigküzdi a földi életet vagy az Istent szolgálja és halála után vele egyedül vagy Istentől eltávolodik, őt megtagadja és földi életének befejeztével a kárhozatra jut.

A katolikus egyház három részre tagozódik:

Az egyháznak azok a tagjai, akik a földön élnek, a küzdő egyházat alkotják. Azok, akik már földi rendeltetésüknek eleget tettek, de életük során vétettek Isten parancsai ellen, azoknak a tisztítóüzzel járó szenvedést kell vállalniuk, hogy elnyerjék Isten bocsánatát ők

alkotják a szenvedő egyházat. Végül azok, akik földi életüket teljesen Istennek szentelték, az Ő parancsai szerint éltek, mindenben Isten kedvét keresték, haláluk után egyenesen Istenhez herülnek, Őt meglátják és az idők végtelenségéig élvezik példás életük jutalmát, ők alkotják a győzedelmes egyházat, ők a szentek.

Hogy kit avatott szentté földi élete, annak megállapítása Isten irgalmasságára tartozik. Földi ember azt előre nem tudja eldönteni, ha csak Isten nem akarja tudtunkra adni már földi életünk során, hogy egyes kiválasztottjai valóban a szentek sorába jutottak, tehát méltók arra, hogy őket és cselekedeteiket kövessük, és őket már földi életünk során mint szenteket tiszteljük.

Ennek a tudulásnak eszköze a csoda.

Emlékezzünk még arra iskoláskorunkból, hiszen mindannyian tanultuk a katekizmusból, hogy amikor Krisztus a Golgota keresztfáján kiszenvedett, iszonyú sötétség borult a földre, villámok cikkáztaik, vihar tombolt, a föld megremegett és ennek a borzalmas színjátéknak közepette a százados, aki a keresztfeszítéshez kivezényelt katonaság parancsnoka volt, így kiáltott fel:

— És valóban Isten fia volt

Ilyen csoda volt Krisztus feltámadása is majd mennybemenetele.

Emberi, ész nem tudja megmagyarázni.

Azóta számtalan csoda történt a földön s

ma már szentjeink egész sora kapcsol bennünket Istenhez.

Magától értetődik tehát, hogy azok a csodálatos gyógyulások, amelyek a székefehérvári temetőben Kaszap Istvánnak, a fiatalon elhunyt jezsuita novíciusnak a sírjánál történtek érdeklődéssel töltik el az egész katolikus világot. Hatalmas könyvet tenne ki a sírnál történt váratlan és emberi aggyal megmagyarázhatatlan esetek ismertetése. Önkéntelenül is felteszszük a kérdést: Ki volt Kaszap István?

Kaszap István élete.

A BÖLCSŐTŐL A VÁLASZÚTIG.

1916. március 25.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe.

Európa a háború okozta fájdalmaktól vonaglik, de a tavasz közeledte új hittel, új reménységgel tölti el az embereket. A székesfehérvári utcákon a hóvirág után ibolyát árulnak rongyosruhájú gyerekek. Az Aszalvölgy és az Erzsébetliget ibolyáit.

Ezen a napon született Kaszap István.

Békés családi otthon fogadja az újszülötet és már akkor bearanyozza életét az anya, az apa és a testvérek féltő szeretete.

Eletének erről a szakaszáról nincsen sok mondanivalónk. Mint minden akkori gyermek, ő is megérezte a háború nehézségeit, anélkül, hogy ezekről a nehézségekről vajmi keveset tudott volna. Minden gond a szülőkre hárult, akik bizony csak nagy utánjárásokkal tudták megteremteni mindazt, ami az akkori szűkös viszonyok között a család fenntartásához szükséges volt.

A kis Kaszap Pista értelme igen hamar kifejlődik, Már látja az élet különféle megnyil-

vánulásait s ha még nem is tudja felfogni azok teljes értelmét, látja, hogy valami nincs rendben. Hároméves korában rendszeresen eljár a templomba, tudja, hogy van Istenke, aki szereti az embereket és a kisgyermeket, különösen a jó fiúcskákat. Már tud imádkozni, amire édesanyja és édesapja tanítja napról napra.

Kaszap Pista azok közé a szerencsés gyermekek közé tartozott, akik a mama, papa és a testvér fogalma után az Isten fogalmával ismerkedett meg és így már életének kezdetén gyermeki imáiba foglalhatta a nevét.

A románok Székesfehérvárra történt bevonulása idején három esztendő, de ezekre a napokra egész életében visszagondol, mint életének legrégebb és legszomorúbb szenzációjára.

Nemsokára elkerül Székesfehérvárról. Szülei hosszabb időre Isztimérre viszik, ahol ismét megnyílik előtte a gyermekszabadság aranykertje. Mit tudott ő még akkor a világról, az emberi gyarlóság vérszomjazó fuvalmáról? Örült, hogy van napfény, hogy vannak virágos rétek és ringó búzatáblák, madárdal és muzsika. Közben vonatok jöttek és mentek a hideg síneken, éjjel és nappal, hosszú fekete vonatok, amelyek hol daltól voltak hangosak, hol pedig némák, mintha hatalmas rideg koporsók végeláthatatlan láncolata tűnt volna fel az alkonyatban. Micsoda végítélet lökte ki ezeket a vonatokat a világba, ahol szarkalábak lila szir-

mai tündökölnek a búzavetések mentén? Az életnek ebben a nagy felfordított valóságában követték egymást Kaszap Pista életének napjai. Nem tudta, hogy a kenyér, amit megeszik, mennyi lázas munkát, mennyi fáradt mozdu-
latot rejteget.

Járta az erdőket, megcsodálta a tarka madarak vidám hancúrozását, befutotta a zöld mezőket, mászta a hegyeket és boldog mosolylyal nézett bele a lebukó napba, amelynek biborsugaraival mint finom fátylak terültek el a falu felett.

Két testvérével, Rózsával és Gabriellával már akkor nagyon szeretett templomba járni.

A vidám, gondtalan gyermekévek minden szépsége után kinyújtja karját. Vége-hossza nincs a gyermeki csintalanságoknak és a játszadozásnak. Csak, amikor közeleg a karácsony, szűnik meg a hétköznapi játékok pajzán öröme és előkerül a betlehemes jászol, a csengő és a három gyermek nagy buzgalommal éneklie a mennyből az angyalt.

Néha különösen csodálattal és vágyakozással nézte a rohanó vonatokat. Minden vágya az volt, hogy egyszer ő maga is felülhessen a vasparipára és repülhessen vele.

Az iskolakötelezettség ideje is elérkezik számára.

Akkor már ismét Székesfehérvárott találjuk és egyre többet hangoztatják előtte szülei a belvárosi elemi, ahova járni fog. Pistának ez sehogysem tetszik, hiszen annyira meg-

szokta a szabadságot, hogy el sem tudja képzelni az életét négy fal közé beszorítva. Hát még a tanulás? őt minden érdekli, minden után élénken kérdezősködik, de hogy őt tanítsák, azt már aztán nem tűrheti. De az iskola megnyílik és bizony Kaszap Pista kezébe is belekerül az elemista könyv. De ő bizony nem akar elindulni és csak akkor szánja rá magát a nagy lépésre, amikor megtudja, hogy jönnek a csendőrök és elviszik.

Mint elemista diák roppant indulatos és haragos természetű, bár magaviselete mindig dicséretes. Megköveteli, hogy őt a nevéen szólítsák és ne becézzék. Elhatározásaiban nem ismert pardont. Mindenben első akar lenni, könnyű felmérgecsíteni s ilyenkor bizony még a tettegességtől sem riad vissza. Különösen bátyjaival veszekedett sokat és nem egyszer hozzájuk vágta, ami a keze ügyébe került.

Ha magára hagyták és a saját ügyes-bajos dolgaival volt elfoglalva, olyan volt mint egy kezes bárány. Kedves és vidám volt és munkája közben is fütyörészett.

Szüleit módfelett szereti. Mintha érezné, hogy nélkülük senki sem lesz, megérti nagy küzdelmüket, látja mindennapi nehéz munkájukat, édesapja pillanatnyi idegességeit és folyton arra törekszik, hogy valamiképen vigasztalja őket és ahol csak tud, segítsen nekik. Már tudatában van annak is, hogy az ő iskoláztatása pénzbe kerül, ő maga szeretné megkeresni azt az összeget, amiből iskolaru-

háját és tankönyveit megveheti és így leveheti szülei vállairól a vele kapcsolatos gondot. Ha valamilyen, a rokonok körében teljesített szolgálataért pénzt kap, azt féltő gondal takargatja, mert arról álmodik, hogy az egyszer megszaporodik és vehet rajta magának valamit és így nem lesz szükség anyuka pénzére. Tiszteli a felnőtteket. Korán rájön arra, hogy a nagyokra hallgatni kell és jótanácsaikat meg kell fogadni, mert azok a gyermekeknek nem akarnak rosszat. Így tekint tanítójára is.

Az elemi iskolai tanulmányok befejezése után, túl az első áldozáson és azon a gyermeki elhatározáson, hogy ő pap lesz, a ciszterciták reálgimnáziumába kerül, hogy tovább tanuljon, így került be a barokk-művészet gyönyörű csarnokába és nagy érdeklődéssel, különös áhítattal szemlélte a gimnázium művészi értékeit és a templom gyönyörű festményeit. A templom padjai tele vannak díszes faragásokkal, a mennyezet freskói pedig az örökkévaló Istent dicsőítik.

Magaviselete itt is példás, szorgalma azonban nem valami dicséretreméltó. A cisztercita diák még nem találta meg a benne rejlő erők kiegyensúlyozását. Ingatag. Egyszer ilyen, egyszer olyan tárgyból kap jobb osztályzatot, ugyanakkor hittanból nincs mindig jeles osztályzata. Minden érdekli, de még maga sem tudja, hogy milyen irányban fejlessze

képességeit Tanárai azonban látják, hogy egyszerűen teljesen önmagára talál.

Tanulni nem nagyon szeretett, vagy ha szeretett is, valami mindig elvonta figyelmét. Egy darabig olvasta a feladott leckét s egyszerűen csak el kezdett füttyörészni, vagy testvéreivel játszani.

Pedig a kötelességteljesítés parancsát már ebben az időben komolyan veszi. Az iskola cserkészcsapatának a tagja és szorgalmasan vezeti naplóját. Reggel a világért sem lustálkodikna, mert a pontos kelést belső parancsnak tartja éppúgy, mint a napi imádságok elvégzését.

Otthon egyre többet segít szüleinek. Hol édesanyja mellett van és rendelkezésére áll, hol fát rendez a pincében, vagy neki áll hasogatni. A konyhai teendők is érdeklik, még a főzés-sütés ördögös mesterségével is megismerkelik és még felsőosztályos korában is nagy szolgálatkészséggel viszi a frissen dagasztott kenyeret a pékhez. Osztálytársai ügyes-bajos dolgaikkal sűrűn felkeresték és egy-egy lecke megamgyarázását kérték tőle. ő mindig, mindenben segített nekik.

Ebben az időben kedveli meg a ministrálásokat és ha csak teheti minden reggel jelentkezik a sekrestyében.

Mint diák, minden csíntalanságban benne van, ha arról van szó, hogy a tanárokat kell bosszantani. Ezt olyan derűs kedvvel teszi, hogy még csak gondolni sem szabad arra,

hogy túllépte volna a szokásos diákpajkosságok határát.

Köztudott, hogy az ember a cigarettával még gyerekkorában ismerkedik meg és vagy rászokik, vagy elfordul tőle. Kaszap István is megpróbálkozott a dohányzással, de már az első után le is mondott róla. Nem akart rabja lenni.

Elevensége sok mindenben megnyilatkozott. Minden osztálytársa úgy emlékszik rá vissza, mint vidámkedvű, szabadságszerető diákra, aki azonban mindig mindenben tudott mértéket szabni. Ott találjuk a cserkészek között az összes kirándulásokon, de ott van a korcsolyázó diákok között is, az elsők között ugrik, ha arról van szó, hogy hócsatát kell vívni az iskola udvarán. Tavasszal, mint általában minden diák, ő is elhanyagolja kissé a tanulást és a természetben keres felüdülést. Sokszor úgy megy iskolába, hogy a leckét nem tudja és a padban az órák alatt drukkolnia kell. A Szív Újság legtöbbször vele van és még órák alatt is azt olvassa. Ebben az időben olyan diák, aki addig-addig hanyagolja el a feladott leckéket, míg végül is sok összejön neki, ilyenkor aztán teljes erővel lát neki a tanulásnak, hogy a mulasztottakat pótolja.

A természet csalogató pompájától nem tud szabadulni. Ha csak teheti, a szabadba megy egyedül, vagy társaival és vidám játékkal töltik el a délutánokat. Különösen a hűvösi szünet nagy öröm számára. A természeti

jelenségek festői szépsége annyira megragadják lelkét, hogy egy-egy hangulatos órára sokáig visszaemlékezik. A naplemente szépségén mindig csodálkozni tud.

„Megragadta figyelmemet a nap, amely az ég nyugati felén úszott a végtelenben. Bággyadozva bocsátotta sugarait a földre ez a hatalmas égitest — írja egyik dolgozatában. — Vakító és melegítő fénykéveit felváltják a gyöngge hideg sugarad, amelyek a fák árnyékát kísértetiesen meghosszabbítják. A bütykös kopasz ágaknál olyanok ezek az árnyak, mint a halál csontos keze. Lassan csúszik lefelé a horizonton a nap és utolsó sugarai a földet vérvörösre festik. A nap haldoklása ez ...“

Csak az írhat így, aki megtalálta az örök természettel a kapcsolatokat, aki nem megy el észrevétlenül a mindennapos dolgok mellett, mert azokban is megtalálja a szépet. Aki nemcsak lát, hanem közben gondolkodik is.

Nagy természetszeretete lágy muzsikával tölti el lelkét és a test ápolására is kezd különös gondot fordítani. Ő is csak ép testben tudja elképzelni az ép lelket. Egyre nagyobb lendülettel fordul a testet nemesítő torna felé. A kézállással kezdi. Eleinte ügyetlen, többször elesik, de nem hagyja abba, mert tudja, hogy akarata egyszer le fogja győzni a nehézségeket.

A dac és makacsság, amely egészen fiatal korában jellemzi, most már csak akkor nyilvánulhat meg nála, ha saját elhatározásaival küzd.

Szívós kitartással törekszik elhatározásai megvalósítására. Nem törődik az izomlással, nem veszi el türelmét, sőt egyre jobban megacélozza akaratát. Így jut el az ifjúsági tornász-bajnokságig.

Most már a torna az, amely a legnagyobb segítsége az önfegyelmében.

Szabad idejét egyre rendszeresebben osztja be. Mindenre van ideje. Templomba jár, nagy gondot fordít tanulmányaira, de ha csak teheti, továbbképzzi magát a tornában is. Egyre nagyobb buzgalommal teljesíti kötelességét mint cserkész is, de már mint Máriakongreganista is példát mutat. Eleinte keveset árul el lelki életéről, de később, felnőtt korában már mindenki a Mária-Kongregáció egyik legöntudatosabb tagját látja benne.

Nem túri maga körül a szemérmetlen beszédeket és a gyűlöletet, de már nem bosszankodik, ha megsértik. Megtanult túrni, pedig* könnyű lett volna a sértegetéseket viszonzni, hiszen az osztályban már ő volt a legerősebb fiú.

Ötödikes korában ismét azzal a gondolatmal foglalkozik, hogy valóban pap lesz. Ez a gondolat később elhatározássá érlelődik meg benne, bár még nincs teljesen tisztában a papi hivatás komolyságával és nagyszerűségével. Elhatározása még nem tudná döntő lépésre készíteni. Olyan ifjú foglalkozik ebben az időben ezzel a gondolattal, akinek egyre jobban kibontakozó mély vallásossága már megmutatta az

utat, de a gyermekkor örömei még visszatartják attól, hogy Krisztus szolgálói közé lépjen. A zirci rend budai gimnáziumát emlegeti, oda szeretne felkerülni, de tervét hamar elveti. Ebből is láthatjuk, hogy elgondolása nem gyökeretzett meg benne határozott komolysággal.

Diákéletének egyik szakaszában nagy lendülettel törekszik az idegen nyelvek elsajátítására. A francia után az olaszt kezdi tanulni és egyre gyakrabban veszi kezébe a különféle könyveket. Rengeteget olvas és ha csak teheti, felkeresi az ifjúsági könyvtárt. Az olvasás is néha a tanulás rovására megy.

Ebben az időben sok minden érdeklő és így magától értetődik, hogy érdeklődésének kiszélesedett határai között energiája bizonyos irányban mindig ellanyhul. Naplóját pontosan, mind részletesebben vezeti, de ugyanakkor gyenge bizonyítványt visz. haza. Már csak a tornából jeles.

Ő maga is látja, hogy a tanulásban a mélypontra süllyedt.

Egyszer csak rádöbben, hogy hiszen neki komoly tervei vannak és ha nem igyekszik, szégyenszemre odáig juthat, hogy az érettségig megbukik.

Ettől kezdve óriási akarattal lát munkához, keresi, kutatja hibáit és igyekszik azokat kiküszöbölni.

Egy bizalmas levelében már így kiált fel:

— Szűz Anyám és Jézusom, segítsetek!

Már nincs előtte akadály, nem törődik

semmivel, csak a tanulással, mintha rájött volna az irányra, amelyben életét tovább akarja vinni. Igen, megtalálta a helyes utat. A gyermekes csínytevéseknek búcsút int, kerüli az értéktelen időtöltést és mind jobban fokozódó lendülettel törtet nagy célja felé. Mi ez a cél? Nem tudja senki, csak egyedül Kaszap István. Tanárai és társai csak azt látják, hogy ebből a tanulmányait elhanyagoló fiúból jelesrendű diák lett. Küzdelme óriási. Egymásután szerzi meg a jelest a tantárgyakból, néha az egyiknek annyira nekifekszik, hogy kissé elhanyagolja miatta a másikat. Most azt tanulja rendületlenül, végül abból is jeles lesz. Még a rajzból is feltornássza magát a jeles osztályzatig, pedig abban a leggyengébb.

Eljön az érettségi ideje és Kaszap Istvánt színjeles érettnek minősítik.

Akik látták, hogy mit végzett két és féi év alatt, megállapíthatták, hogy az valósággal emberfeletti munka volt.

Már diákkorában, mint már említettük, többször foglalkozott azzal a gondolattal, hogy pap lesz, de erről édeskeveset beszélt társainak. Lehet, hogy ez volt nagy célja, amelynek eléréséért annyira nekirugaszkodott az utolsó években a tanulásnak. Atyai dédnagybátyja, Kaszap István pap volt és fényképe állandóan ott volt Kaszap Pista íróasztalán.

Később ő maga bevallja jegyzeteiben,

hegy másra, mint a szerzetesi életre sohasem gondolt. Egyre másra érdeklődik a szerzetesi élet iránt és amikor hallja a szerzetesrendek komoly misszióit teljesítenek, úgy érzi, hogy nem tud majd komolyan megfelelni ennek a hivatásnak. Néha egészen elfogja a szomorúság. Sokat tépelődik önmagában, képességeit vizsgálja és már-már belenyugszik abba a gondolatba, hogy lemond a papi hivatásról és tanító lesz. Egy szép napon aztán arról is lemond, hogy tanító lesz és ismét új tépelődések lesznek rajta úrá.

Micsoda véletlen, hogy éppen akkor, amikor teljesen céltalannak tartja életét és eddigi küzdelmét, kezébe kerül Prohászka Ottokár „Utak és állomások“ c. könyve. Ezt olvassa és ekkor gondol arra, hogy az ő számára a jezsuita élet lenne a legalkalmasabb.

Most már tudja, hogy a jezsuita élet bő alkalmat nyújt a magasabb ismeretek megszerzésére és gyarapítására. A középiskolát nem tartja másra alkalmasnak, mint a hevenyészett ismeretek megszerzésére. Sokat gondolkodik, még mindig nem döntött véglegesen, de már egyre többször hallja Loyolai Szent Ignác hívó szavát: Állj be az én seregembe.

És amikor Prohászka könyvének végére ért, ezzel a meglepő kijelentéssel állt édesanyja elé:

— Anyuka, jezsuita leszek.

És az lett.

Székesfehérvárott, egy lelkigyakorlat al-

semmivel, csak a tanulással, mintha rájött volna az irányra, amelyben életét tovább akarja vinni. Igen, megtalálta a helyes utat. A gyermekes csínytevéseknek búcsút int, kerüli az értéktelen időtöltést és mind jobban fokozódó lendülettel törtet nagy célja felé. Mi ez a cél? Nem tudja senki, csak egyedül Kaszap István. Tanárai és társai csak azt látják, hogy ebből a tanulmányait elhanyagoló fiúból jelesrendű diák lett. Küzdelme óriási. Egymáután szerzi meg a jelest a tantárgyakból, néha az egyiknek annyira nekifekszik, hogy kissé elhanyagolja miatta a másikat. Most azt tanulja rendületlenül, végül abból is jeles lesz. Még a rajzból is feltornássza magát a jeles osztályzatig, pedig abban a leggyengébb.

Eljön az érettségi ideje és Kaszap Istvánt színjeles érettnek minősítik.

Akik látták, hogy mit végzett két és féi év alatt, megállapíthatták, hogy az valósággal emberfeletti munka volt.

Már diákkorában, mint már említettük, többször foglalkozott azzal a gondolattal, hogy pap lesz, de erről édeskeveset beszélt társainak. Lehet, hogy ez volt nagy célja, amelynek eléréséért annyira nekirugaszkodott az utolsó években a tanulásnak. Atyai dédnagybátyja, Kaszap István pap volt és fényképe állandóan ott volt Kaszap Pista íróasztalán.

Később ő maga bevallja jegyzeteiben,

első napokban összezelegetett, megszerette őket és ők is megkedvelték a székesfehérvári öregdiákokot.

Itt is különbeknek tartotta társait, mint saját magát és mindig arra kérte az Istent, adjon neki erőt, hogy hasonló lehessen hozzájuk.

Néhány nap múlva elkészült Kaszap István számára a papi ruha is és jelölttársaival együtt magára öltötte a fekete lepelt, amely beborítja a testet, csak az arcot és a kezét hagyja szabadon. Ezzel Kaszap István elhagyta múltját, hogy új életet kezdjen Isten szolgálatában.

Már diákkorában megkezdte napjainak beosztását, de az a beosztás nagyon messze volt attól a szigorú rendtartástól, amely a jézustársasági novíciusoknál uralkodik.

Mintha csak tudná, hogy életének évei már meg vannak számlálva és alatt a rövid három esztendő alatt, amíg nem él, teljesen ki kell magában fejleszteni azokat az erényeket, amelyek méltókká teszik arra, hogy Isten befogadja szentjei közé.

Ő, a kitűnő tornász, a makkegészséges ifjú a rendben egyre többször keresi fel az orvost. Betegsége gégéjét támadta meg, hangja elhalkult s egyszer csak egészen berekedt. Először csak néhány hétig tartott nála a rekedtség, úgyhogy hamarosan visszanyerte hangját.

Vigasztalták, de ő már tudta, hogy még iszonyú szenvedések várnak rá és igyekezett

magát már most erőssé tenni. Később manduláival van baj.

A fájdalokat békességgel tűri és még akkor sem veszi el lelkierejét, amikor észreveszi, hogy testének különböző részein, ujjain, kezén, nyakán gennyes kelések képződnek, amelyek alig hogy felfakadnak és ismét ép lesz helyükön a bőr, újból kiütnek és megint csak felfakadnak. Később tüdővizsgálatra megy, de itt csak azt tudják megállapítani, hogy tüdeje egészséges.

Ebben az időben egyre erősebb orrvérzések is gyötörik, de bámulatos türelme nem ijeszti meg. Folyton ágynak kell dűlnie. Erős láziak váltják egymást benne. Alig hogy felgyógyul, máris újabb betegség jelentkezik nála. Ezúttal gennyes mellhályagyulladás állapít meg az orvosi vizsgálat. Ugyanakkor ismét elered az orra vére is és több órán át tart. Az ágyat nem hagyhatja el, állandóan orvosi vizsgálat alatt áll. Amikor láza lecsillapodik és már-már azt hiszik, hogy betegsége eltűnik, ismét a gennyes kiütések jelennek meg a testen, pár nap múlva pedig a bal combján az ágyéknál tojásnagyságú rosszindulatú daganat képződik, amely mind nagyobb lesz és az orvost is kétségbeejti. Sebészt hívatnak, aki a daganatot felvágja, de nincs reménye a novícius felépüléséhez, mert a láz nemhogy csökkenne, negyven fokra emelkedik.

A vágást állandóan hosszabbítani kell. Szíve alig bírja már a nagy küzdelmet az egyre jobban fenyegető halállal. Láza túlhaladja a

negyven fokot is, de ő szótlánul tűri a szenvedést és azt hangoztatja, hogy Krisztus többet szenvedett a keresztfán.

A sebészorvos megrendülve jelenti ki, hogy emberileg nincsen már segítség, már csak az Isten segíthet. Azt ajánlja, hogy vigyék Kaszap Istvánt sürgősen kórházba.

1935 március 17-én kórházba kerül, ahol 19-én megoperálják.

Ezekben a napokban állandóan imádkozik, Istent hívja segítségül szörnyű bajában. Érzi, hogy teste nem bír tovább ellenállni a gyilkos betegségnek, mert a gyilkos méreg egyre jobban beleeszi magát. Egész teste csupa kötés volt, enni sem tud, mert a szája is csupa seb, a gennyes daganatok egyre jobban elborítják és nem lehet továbbterjedésüket megakadályozni.

Leírhatatlan az, hogy mennyit és mennyire szenvedett, de mindig úgy viselkedett, mint ha természetesnek tartaná a kínokat.

Ilyen, gyötrelmeket hozó napokkal köszöntött rá a nagyhét. Novícius-társai, a Manrézában, állandóan imádkoznak felgyógyulásáért. Az orvosok tehetetlenül állottak ágya mellett a rejtelmes probléma előtt, csak akkor kezdtek reménykedni, amikor április végén a beteg valamivel jobban érezte magát. Még hosszú ideig nyomta az ágyat, de napjában már többször próbált a lábára állni, hogy ismét megtanuljon járni. Lépései mind nagyobbak lesznek s egy

szép napon már odáig jut, hogy végigmegy a kórházi termen.

Végre elhagyta a kórházat és visszaköltözött a Manrézába. Csak két naponként jelentkezett kórházi kezelésre.

Betegsége egészen átalakította lelkivilágát. Határozottan érzi, hogy Isten segítségül hívása nélkül, sohasem gyógyult volna meg. Fáradtnak érzi magát, ereje sokszor teljesen elhagyja s ilyenkor a halálra gondol, de aztán megerősíti magát, mert tudja, hogy még nagyobb igyekezettel kell neki Isten szolgálni. Az egyik jegyzetében azt írta:

„Tanuld meg, hogy a keresztet nem egy óráig kell viselni, hanem egész életen át, a halálig.“

Hyen gondolatok közepette találja a rend-, be belépés évfordulója.

Betegsége ismét fellép és most is mandulagyulladásal kezdődik.

A gennyes daganatok ismét jelentkeznek.

Nem kell még' ágyba feküddnie, hiszen nincsen láza, de már megint a sejtések gyötrik: „Fiatalon halok meg.“

A gennyes kiütések elborítják testét és már ülni sem tudott miattuk. Már nem is tud letérdelni, mert a térdén is furunkulosok támadnak. Hitetetlen lelkierővel tűri betegsége újabb rohamait is. Novemberben úgy határoz, hogy hazamegy Székesfehérvárra és ott várja meg a teljes gyógyulást, ha pedig újra felgyógyul, újból visszatér a Manrézába. Könnyes

szemmel búcsúzott el testvéreitől a Manréza asceterium-termében.

Székesfehérvárott úgy látszott, mintha tényleg segített volna rajta a levegőváltás. Csak pár napig tartott azonban ez a hiedelem, mert november 8-án láza ijesztő magasra szökött

Kórházba kerül.

Most már határozottan érzi, hogy betegségének ez a kiújulása halálos.

De amikor két heti kezelés után elhagyja a kórházat, ismét abban reménykedik, hogy karácsonyig rendbe jön.

December elején megint a budapesti Vöröskereszt kórházba kerül, ahol manduláit eltávolítják. Tíz nap után már hazamehetett Székesfehérvárra.

December 14-én érkezett meg nagy örömmel és azzal az elhatározással, hogy karácsonykor korcsolyázni fog. Ebből nem lett semmi, mert 15-ére toroka csúnyán bedagadt és láza 40 fokig ugrott fel.

Másnap orvos látogatja meg. Megvizsgálja és meglepődve látja, hogy hatalmas daganat képződött a torkán.

Pistát újra kórházba kell vinni

Amikor a mentők érte jöttek, már szörnyű fájdalmai voltak, alig tudott lélekezni. Egymást követik az injekciók, de már nem lehet segíteni.

Elveszti eszméletét és amikor később magához tér, papot kér.

Másnap reggel, december 17-én papírt kér és arra felírja a következőket:

Isten veletek!
 Odafönn találkozunk,
 Ne sírjatok, mennyei
 születésnap ez.
 A jó Isten áldjon
 meg benneteket!

Amikor a kórházi lelkész megérkezik, még életben van, de már nincsen eszméletnél.

Fél óra múlva meghalt.

Élt 19 évet, 8 hónapot és 22 napot.

KAPCSOLAT AZ ÉLŐKKEL.

Kaszap István éppen úgy halt meg, mint más földi halandó, de azok a szenvedések, amelyek életének utolsó évében rázúdultak, talán sokkal fájdalmasabbak voltak, mint esetleg mások szenvedései. Azok az emberek, akiket „né²“ nem tett próbára nagyobb és hosszabb lefolyású betegség, el sem tudják képzelni az ő súlyos és gyógyíthatatlan betegségével járó kínokat. Azok a jezsuita-testvérei és azok az ápolók, akiknek féltő szeretete végigkísérte a szenvedések hónapjaiban, tudják csak, milyen pokoli kínokat állott ki ők tanúja voltak, mint

válik egyre erőtlenebbé a test a gyilkos kór legyőzhetetlen erejének hatása alatt, látták, ennek az ifjúnak utolsó ragaszkodását az élethez, amely számára ily korán már kínokat és szenvedéseket adott, de ugyanakkor látták azt is, hogy a lélek mint hatalmasodik el egyre jobban a beteg test felett és hogyan győzi le a haláltól való félelmet. Igen, Kaszap István, akinek fiatal élete tele volt szent akarásokkal, gyönyörű tervekkel, nem félt a haláltól. Eleinte ugyan lesújtotta az a gondolat, hogy fiatalon kell meghalnia. Ilyenkor talán szépen felsorakoztatott terveire gondolt, a nagy küzdelmekre, amelyek legyőzték benne hibáit és az elhatározására, amely végérvényesen Isten szolgálatába állította. Később azonban annyira belenyugszik a közelgő halál gondolatába, hogy valósággal várja, mert tudja, hogy Isten úgy akarja, hogy földi életét befejezze. Bármennyire is szereti az egészséget, amit természetesen tart, sokkal jobban kezdi megszeretni Istent és megnyugszik az Ő akaratában. Egyre többet hangoztatja: A halálra el vagyunk készítelve, nyugodtan fogadom.

Amikor meghalt, halálának híre nem futott szerte a nagyvilágban. Csak egy fiatal jezsuita novícius halt meg. Halálának körülményeit csak szülei és orvosai ismerték. A székesfehérvári Szent György kórházban meghalt egy nagy beteg, mint ahogyan más betegeket is elragad a halál a kórházi ágyon. Akik ismerték és szerették, azokat lesújtotta a halál-

hír és nem is gondoltak arra, hogy halála után pár évre világító csillagként tűnik fel a neve, hogy magához vonzza azokat, akiknek segítségre van szükségük a földi gondok és szenvedések útjain.

A székesfehérvári sóstói temetőben egy sírral több domborult s egygel több síron nyíltak ki a virágok.

Zöld fűszőnyeget borított rá a tavasz és fehér hólepellel takarta be a tél.

Ki gondolta volna, hogy eljön az a nap, amikor emberek százainak és ezreinek tekintete fordul e sír felé?

Nem gondolt rá senki és ez mégis bekövetkezett.

Kaszap István lelke, rövid példás élet után eljutott az égi magasságok aranyos kapujáig és az kitárult előtte.

Egyenesen Isten elé került, ahol rossz álomnak tűnik minden földi szenvedés és minden elhullatott könnycsepp, mert ott nincs kín, fájdalom, örök a derű és a mosoly.

De kapcsolatát nem vesztette el a földdel és azon tovább szenvedőkkel. Látja volt felebarátai küzdelmét, akikért életében annyit imádkozott és akiken annyira szeretett volna segíteni. Látja őket kicsinyes vergődéseikben, amint eltávolodnak az úttól, amely Isten felé vezet.

Utat kell neki mutatni, ki kell nyitni a szemüket, hogy egymásra találjanak, hogy megfogják egymás kezét és együtt tekintsenek fel

az égre és lássanak túl a futó felhőkön, vagy a tündöklő csillagokon.

A szerzetesi ruhát vette magára, amíg itt járt közöttünk, hogy egykor elinduljon benne tanítani és felvilágosítani a kételkedőket, hitet öntsön a hitetlenkedőkbe. A szerzetesi ruha nem maradt a földön, de az emberek iránt érzett határtalan szeretetét magával vitte. Ez a szeretet pedig nagyobb minden kincsnél.

Tudja, hogy szörnyű poklot zúdított az emberiségre saját bűne, a hideg, fagyos szívek jégpáncélja nem akar felengedni a kereszt sugarának melegétől, a földi kálváriát járó ember nem képes meglátni a Megváltó kálváriáját és mert mindezt tudja, fáklyaként lobbant fel a hatalmas Isteni erőből egy parányi kis szikrát és azt ledobja a földre, hogy egyre nagyobb lánggal lobogjon a sóstói sír felett.

És a lobogó láng világítani kezd. Sugarai áthatolnak a temető kerítésén és Székesfehérvár határán, hogy az ország minden kis zugába bevilágítsanak, majd elérjék köröskörül az országhatárokat, sőt azon túl küldjék fényüket.

Kaszap István fáklyájának lángja, fénye, derűt fakaszt a bánatos arcokon, mosolyt varázsol a könnyes, kisírt szemekbe, megmozdítja a béna végtagokat, behegeszti a nyílt sebeket, hitet önt a hitetlenkedőkbe, akaratot a tehetetlenekbe és az új világégés közepén glóriaként fonódik össze az emberiség nagy haláltáncá felett.

És egyre többet és többen figyelnek fel

erre a fényre, amely kiapadhatatlan, hiszen Istentől jön, az elérhetetlen és felmérhetetlen távolokból. Nyomában új és új hit-, remény- és szeretetvirágok fakadnak, hogy egyszer megteremtsék a lelkek tavaszát.

Az isteni erő egy kis parányi szikrájából táplált fáklya lobog a Kaszap-sír felett, de lángja hatalmasabb minden lángnál, melyet emberi kéz képes fellobbantani. Tüzében egyszer elég minden gonoszság és az igazi útnak minden mesterséges akadály.

A tévútra tértek visszafordulnak a jó útra, a tévedésbe esettek újból az igazságot keresik és a lelki halál felé vánszorgók meglátják az életet.

És az egymásra talált emberek fülébe egyre szebb muzsikával csendül bele Krisztus mondása:

En vagyok az Út, az Igazság' és az Élet...

PINTÉR KATALIN CSÁKVÁRI LÁNY ELMONJA CSODÁLATOS GYÓGYULÁSÁT.

Az a csodálatos gyógyulás, amelynek a híre napok alatt bejárta az egész országot és sokak figyelmét Székesfehérvár felé fordította, 1942 júliusában történt.

Albrecht Ferenc kollégám, aki alaposan

utánajárt a dolognak, az egyik fővárosi napilapban, július 31-én így foglalta össze összegyűjtött adatait:

„Pár nappal ezelőtt az egész országban szétröppent a hír, hogy csoda történt Székesfehérvárott a sóstói temetőben, a szentéletű fiatal jezsuita novícius, Kaszap István sírjánál.

A sírnál, amelyben a fiatalon elhunyt novícius nyugszik, aki csodálatos hittel és türelemmel viselte kízó betegségének szinte emberfeletti fájdalmait, csodálatos módon meggyógyult egy csákvári lány, Pintér Katalin. Ez a lány hosszú évek óta mind a két lábára béna volt s betegségén az orvostudomány segíteni nem tudott.

A hír hallatára a hitetlenkedők mosolyogtak, a tudálékosok különféleképen magyarázták, a hívők azonban fanatikus hittel hittek és átszellemült arccal adták tovább, hogy csoda történt, valóban égi csoda éspedig a fiatalon elhunyt novícius közbenjárásra.

A krónikásnak nem hivatása, hogy akár a hívők, akár a hitetlenkedők pártjára keljen, mert hiszen annak a megállapítása, hogy mi történt a székesfehérvári sóstói temetőben, előbb az orvostudományra, majd annak megtörténte után az egyházi hatóságokra tartozik. A krónikásnak az a kötelessége, hogy a megtörtént eseményről lelkiismeretes hűséggel számoljon be. Ezért elsősorban az eset boldog hőseit, a még mindig a lelki izgalmak hatása alatt álló Pintér Katalint szólaltatja meg, az-

után a lány ismerőseit, a csákváriakat, az eset szemtanúit és beszámol arról is, hogy mit mond az orvos, aki a székesfehérvári Szent György kórházban a leányt hosszú ideig és gyógyulás minden reménye nélkül kezelte.

*Valami hajtott, hogy bemenjek Székes-
fehérvárra ...*

Pintér Katalin még bizonytalanul áll alában, amikor beszélünk vele, s a nagy felindulástól, a rendkívüli és életének boldog sorsfordulását jelentő élmény hatása alatt remegnek az ajkai.

—Eszteendő óta magatehetetlen béna voltam — mondja — s szüleim halála után betegen kerültem Csákvárra, ahol édes bátyám házában laktam. Bátyámék szegény emberek, akiknek nem akartam a terhükre lenni és hogy eltartásom költségeit megkeressem, minthogy béna lábaimmal mozogni nem tudtam, kézimunkát, kötést, horgolást vállaltam. Nem régen azonban bátyámat behívták katonának s ekkor arra kértem, vigyen el másik bátyámhoz, Seregélyesre.

—Seregélyesen sokat olvastam Kaszap István lapját, amely beszámolt a fiatal jezsuita életérőiről, szenvedéseiről s egyszer csak nagy nyugtalanság fogott el. Ugy éreztem, minden áron el kell mennem Kaszap István sírjához, akinek ereklyéjét állandóan magammal hordtam.

— Sokat beszéltem erről a családban — folytatja Pintér Katalin — de bizony a kívánságom csak kívánság maradt, mert bátyámnak aki cselédember, nem volt annyi pénze, hogy a vonatköltséget megfizethesse nekem. Ekkor történt az első csoda. Egy szép napon pénzesutalványt hozott a postás. Az utalványon húsz pengőt küldött egy pesti úriasszony, akinek valamikor kézimunkát készítettem. Annak idején megfizette a munkámat s most mégis azt írta, hogy tartozása fejében küldi a pénzt. Tudtam, hogy nem tartozik s így Isten segítségét láttam a dologban. Lehetővé tette, hogy Fehérvárra utazzak.

— Ezzel a pénzzel szálltam a vonatra.

— Bátyám vitt ki az állomásra, ott fel tett a vonatra és a kalauz gondjaira bízott, mert sok elintézni való ügye miatt nem tudott elkísérni Fehérvárra. A fehérvári állomáson egy rendőr és egy vasutas emeltek le a vonatról s besegítettek a bérkocsiba és azzal kihajtottam a temetőbe a sírhoz.

Egészen átszellemült az arca a leánynak, a sírással küszködik, amikor elbeszélését folytatja:

— A temetőben a bérkocsis vitt oda a sírhoz, majd visszament kocsijához és én magamra maradtam. A kezemben szorongattam az ereklyét és sokáig hosszan imádkoztam. Nem tudom, hogyan történt, ezután csak annyit tudok, hogy az imádság után felemelkedtem, hogy megcsókoljam a sír fejénél álló ke-

resztet... és ekkor... ekkor ... ekkor éles fájdalom hasított a lábamba ... Fájt... Nagyon fájt... Annyira, hogy visszaestem a földre... De aztán végtelen öröm töltött el, mert éreztem, hogy tudok járni. Egyedül, minden támogatás nélkül megindultam a kocsihoz. A szegény kocsis azt hitte, hogy becsaptam, amikor ölben vittem magamat a sírhoz ... Most meg; azt látta, hogy a saját lábamon járok... Alig tudtam neki nagy örömben megmagyarázni a dolgot...

Szabó János bérkocsis a székesfehérvári állomáson „teljesít szolgálatot“. Az ő kocsijába tette a rendőr és a vasutas Pintér Katalint, érdeklődés homlokterébe kerül és Szabó bácsi, amikor az idegenek százai ezer kérdéssel ostromolják az esettel kapcsolatban, szinte büszkén viseli az érdeklődést.

—Az ölemben vittem a leányt oda a sírhoz — mondja — s azután, hogy azt mondta, hogy várjak, hát visszamentem a kocsihoz. Gondoltam, ha szüksége lesz rám, hát majd kiáltani fog. Jó negyedóra is eltelt, míg egyszerre csak majdnem hányat estem. Láttam, hogy a saját lábán jön felém az úton.

—Bosszantott is, hogy cipeltette magát velem. Meg is kérdeztem tőle:

— Hát a kisasszony tud járni?

—Igen — mondotta. — Meggyógyultam Kaszap István sírjánál.

—Hittem is neki, meg nem is, de azután

láttam, hogy nehezen áll a lábán, meg hogy csupa könny a szeme szegénynek, hát nem sokat faggattam, hanem besegítettem a kocsiba és hajtottam oda, ahova mondta, valami Szömőrei nevű rokonához a Királysor 35 alá.

Pintér Katalin még néhány napot töltött ezután Székesfehérvárott, ahol percek alatt szétfutott csodálatos gyógyulásának a híre. Később tért csak haza Csákvárra, ahol a csoda híre már megelőzte. A falu népe mély megilletődéssel fogadta és ahol mindenki tudta, hogy Pintér Katalin évek óta bénaságban szenved, nemcsak bámulatot keltett, hanem a hitélet kimélyítéséhez is hozzájárult, hogy az emberek százai látták, hogy a minap még magatehetetlen béna lány a saját lábán száll fel az autóbuszra.

A seregélyesiek és a csákváriak zsúffolásig megtöltötték a templomokat s az ismerősök egymásnak adják a kilincset Pintérék házánál. Kerekre tágult szemekkel hallgatják csodálatos gyógyulásának történetét s azok, akiknél beteg van a háznál, a meghívások tömegével árasztják el a lányt, mert hívő lélekkel bíznak abban, hogy csodálatos gyógyulásával, bizakodást, életerőt és reményt önt a betegekbe.

Ezek a hívő lelkek nem kutatják a csodálatos gyógyulás magyarázatát. Annál inkább kutatják az orvosok, akik bizony magyarázatát szeretnék találni Pintér Katalin váratlan

gyógyulására. A leányt 1936~ban Székesfehérvárott a Szent György kórházban ápták s most annak az osztálynak a főorvosa, ahol Pintér Katalint ápták, kikereste a leány kórlapját.

A kórleírásból az orvos kénytelen volt megállapítani, hogy arra a betegségre, amelyben Pintér Katalin szenvedett, az orvos tudomány mai állása szerint nincs orvosság. A kórház éppen ezért intézkedett, hogy Pintér Katalin újabb vizsgálatra, jelenkezzék, egyrészt azért, hogy megállapíthassák azonos-e az ott áptott beteggel, másrészt, hogy orvosilag is is újra megvizsgálják.“

*

Azóta ez a vizsgálat megtörtént. Az azonosítást megállapították, de a leány csodálatos gyógyulására az orvosok magyarázatot adni nem tudtak. A tudás végső határán kezdődik a hit. Amikor a tudomány csődöt mond, hinnünk kell abban, hogy van felettünk egy nálunk sokkalta hatalmasabb erő és akarat, az Isten, aki irányítja sorsunkat és olyan dolgokat hozhat létre, amelyek előtt mi csodálattal állunk. Ezt erősíti meg Pintér Katalin orvosilag meg nem magyarázható gyógyulás is.“

A csodálatos gyógyulások folytatódnak.

Pintér Katalin csodálatos gyógyulása óta a napilapok is több hasonló gyógyulásról számoltak be. Ahogy szaporodnak Kaszap István tisztelői, úgy nő állandóan a csodálatos gyógyulások száma.

Ma már az országban ezer és ezer számra található meg mindenütt a Kaszap-ereklyék, amelyek az elhunyt fiatal novícius öltözké-
ből kivágott szövet- és vászondarabok, vagy a Kaszap-sír keresztjeinek széthordott szilánkjai.

De közkézen forognak a Kaszap Istvánt ábrázoló fényképek is.

Aki Székesfehérvárra utazik, nem felejt el Kaszap-levelezőlapot venni, hogy magával vigye és állandóan házában tartsa.

Ma már bebizonyított tények, hogy még ezek az ereklyék is összefüggésben vannak Kaszap István közbenjárásával.

A boldoggáavatását szorgalmazó bizottsághoz naponta garmadával futnak be az értesítések az ország különböző városaiból és községeiből. A hívek százai jelentik, hogy a Kaszap-ereklye segített rajtuk. A jelentések közül

több egészen komoly betegségből történt váratlan felgyógyulásról számol be és rengeteg azoknak a híveknek a levele, akiknek különféle kívánságaik teljesedtek be, miután Kaszap Istvánt hívták segítségül.

Minthogy ezek a jelentések képezik a boldoggáavatási pör megindítását szorgalmazó bizottság bizonyítóiratainak alapanyagát, néhány kiemelkedőbb történetet ismertetünk.

FELGYÓGYULÁS HÁTGERINC- SORVADÁSBÓL.

Egy asszonyt 34 éves korában támadt meg a legszörnyűbb betegségek egyike, a hátgerinc-sorvadás. Betegsége odáig fejlődött, hogy egy napon már járni sem tudott. Hiába kapta egymásután a különféle injekciókat, már azok sem segítettek rajta. Orvosai, akik kezelték, egyre nagyobb aggodalommal látták, hogy még a vasfűző sem használ. Elkövettek mindent, hogy valamiképp segítsenek rajta, de minden beavatkozás eredménytelen maradt. Amikor látták, hogy minden igyekezet hiábavalónak bizonyul, kórházba utalták, azt gondolván, hogy a kórházi orvosok, akiknek már több gyakorlatuk van az ilyen betegségek terén, eredményesebben tudják kezelni. A kórházi kezelés eredményte-

lenségben semmivel sem maradt el a kinti kezelés mögött. Az asszony akkor már annyira tehetetlen volt, hogy mozdulatlanul feküdt. Amikor már minden reményét feladta, valakitől értesült Kaszap István sikeres közbenjárásairól, mire elhatározta, hogy végső kétségbeesésében ő is hozzá fordul. Naponta többször imádkozott és kérte Kaszap István segítségét. Az imádkozást buzgón végezte s közben teljesen megfélekedezett az orvosságokról, amelyeket az orvosok írtak elő. Egyszer csak betegsége feltűnő gyorsasággal gyógyulni kezdett és két hét alatt teljesen elmúlt. Amikor már lábra tudott állni, első útja a kórházba vezetett, ahol az orvosok nem tudtak hova lenni a csodálkozástól, hiszen emlékeztek még rá, hogy az asszony vasfűzőben hagyta el annakidején a kórházat.

KASZAP ISTVÁN FELESLEGESSÉ TESZI AZ OPERÁCIÓT.

Egy köldöksipolyban szenvedő férfi ugyan csak mindent elkövetett, hogy ismét egészséges legyen, de betegsége annyira elhatalmasodott rajta, hogy már csak az utolsó halvány lehetőséghez, az operációhoz lehetett folyamodni. Az orvos, aki kezelte, kijelentette, hogy az

operáció kimenetele kétséges. A legnagyobb baj az volt, hogy maga a beteg sem bízott az operációban, attól annyira félt, hogy folyton halasztgatta. Fájdalmai azonban egyre jobban gyötörték, míg végül is elhatározta, hogy történjék bármi, aláveti magát az operációnak. Amikor nagy belső küzdelem után végül mégis csak elindult a kórházba, egész úton Kaszap István csodatételeire gondolt, bár azoknak megtörténtében nem hitt.

Most mégis Kaszap Istvánhoz fordult és arra kérte, hogy segítse meg. Ő maga sem tudja, miért tette ezt, amikor teljesen lehetetlennek tartotta, hogy kérése meghallgatásra talál.

Annál nagyobb volt a csodálkozása, amikor beért a kórházba.

Az orvos megvizsgálta és amikor a vizsgálatot befejezte, azt mondta neki:

— Az operáció elmarad.

A beteg rögtön arra gondolt, hogy már az operáció sem segített rajta. Szörnyű félelem fogta el, de a következő pillanatban ismét megszólalt az orvos:

— Betegségében örvendetes fordulat állott be. Meg fog gyógyulni.

És meg is gyógyult. Azóta sem kellett megoperálni.

HAGYJUK NYUGODTAN MEGHALNI.

Hetvenkilencéves asszony fekszik a kórházi ágyon. Egyre rosszabbul van. Betegsége: tüdőgyulladás, ami azt jelenti, hogy menthetetlen, mert a szervezet már nem bírja ki.

Az orvosok még próbálnak segíteni, bár teljesen feladták már a reményt. Amikor pedig megállapították, hogy a 79 éves asszony agyembóliát kapott, kereken kijelentették, hogy a halál rövidesen bekövetkezik.

A halál közelebbe mélységes csandbe burkolta a kórtermet. Az orvosok az asszonynak három utolsó injekciót adtak, hogy könnyebben viselje a végső fájdalmakat.

— Hagyjuk nyugodtan meghalni, hiszen úgysem segíthetünk rajta — mondták.

A rokonok papot hívtak a haldoklóhoz, aki feladta neki az utolsó kenetet, majd valamennyien Isten akaratába vetett megnyugvással várták a halált. Egyszer csak a rokonok közül valaki, aki sokat hallott Kaszap Istvánról, el kezdett hozzá imádkozni. A beteg állapota javulni kezdett annyira, hogy utána napokon át életben volt. Ekkor már az egész család buzgón végezte a kilencedet, majd a beteg is összekulcsolt kézzel fohászkodott Kaszap Istvánhoz. Es csodák csodája, szervezete erőt vett a gyilkos kóron. Meggyógyult. Maga a kezelőorvos így szólt a rokonokhoz:

— Ez aztán valóban csodás gyógyulás volt.

EZT A GYORS GYÓGYULÁST NEM TUDJUK MEGMAGYARÁZNI.

Egy fiatal emberek a bal mellbimbójától egészen a hónaljáig gennyes vándordaganat keletkezett, amely állandóan felfakadt. Állandóan magas láza és hidegrázása volt. A sebészorvosok a daganatot felvágták, de úgy látszott, hogy ez se használt, mert a beteg fájdalmai nem hogy csillapodtak volna, állandóan fokozódtak.

Ismerősei aggódva figyelték vívódását de közülük valakinek eszébe jutott Kaszap István. Nyomban megszerzett egy Kaszap-lapot és odaadta a betegnek, aki azt az első betűtől az utolsóig elolvasta. A lap több imát közöl Kaszap Istvánhoz. A beteg kívülről megtanult egy ilyen kis rövid imát és azt magában gyakran ismételte. Eleinte szokatlan volt neki, hogy református létére Kaszap Istvánhoz fordul, de később emiatti nyugtalansága eloszlott. Az imák után egyszerre csak kijelentette, hogy teljesen meggyógyult. Láza nap-mint nap enyhült, végül teljesen elmaradt.

Az orvosok nem akarták neki nyomban el-

hinni, hogy sebe begyógyult és a gyulladás megszűnt. Amikor azonban megtekintették a sebet, csodálkozva látták, hogy a beteg igazat mondott.

— Ez a gyors gyógyulás megmagyarázhatatlan — mondották. — Tökéletes gyógyult sebet találunk.

Íris a református fiatalember kénytelen volt felismerni gyógyulásában Kaszap István közbenjárását. Eddig nem volt kimondottan vallásos, de azóta igen nagy lelki átváltozáson ment keresztül. Mint mondják. Kaszap István gyors közbenjárása annyira hatással volt rá, hogy elhatározta, hogy áttér a katolikus hitre.

PILLANATOK ALATT ELTŰNIK A TÜDŐBAJ.

Akik ismerik az egyik legemberpusztítóbb betegséget: a tüdőbajt és az az elleni óriási küzdelmet, azok nagyon jól tudják, hogy ez a betegség nem múlik el egyik-napról a másikra és hosszas kezelés után is igen nehezen gyógyítható.

Ilyen betegséggel küszködött már hosszú idő óta egy férfi. Betegsége teljesen letörte, életunttá tette, mert tudta, hogy igen kevés reménye lehet arra, hogy meggyógyuljon és ismét egészséges legyen. Csak akkor csillant fel ben-

ne egy kis reménysugár, amikor meghallotta, hogy a székesfehérvári temetőben Kaszap István jezsuita novícius sírjánál csodálatos gyógyulások történnek. Eleinte nem hitt ezekben az esetekben, de amikor mind többet hallott Kaszap Istvánról és annak szörnyű betegségéről, elhatározta, hogy elzarándokol Székesfehérvárra és a temetőben felkeresi a sírt.

Úgy is tett.

Egy napon vonatra ült és megérkezvén az ősi városba, nyomban a sóstói temetőbe ment, megkereste Kaszap István sírját és előtte hosszan imádkozott.

Utána hazaindult. Már az úton úgy érezte, hogy valami történt vele, de azt gondolta, hogy az egész csak beképzeltetés. Amikor hazatért, egyre jobban sejtette, hogy meggyógyult. Nyomban felkereste az egyik orvost, akit arra kért, hogy sürgősen vizsgálja meg, mert ő azt hiszi, hogy Kaszap István őt tüdőbajából kigyógyította. Az orvos fejcsóválások közepette fogott hozzá a vizsgálathoz. Ismerte a férfi baját és még csak gondolni sem mert volna arra, hogy ebből kigyógyuljon, kiváltképen arra, hogy a gyógyulás egyik napról, vagy inkább egyik percről a másikra következék be.

Alaposan megvizsgálta a férfi tüdejét, de csak azt állapíthatta meg, hogy az teljesen meggyógyult és a betegségnek még csak nyoma sincs.

EGYSZERRE HÁROM BETEGSÉGBŐL GYÓGYULT FEL EGY HÉTÉVES KISFIÚ.

— Meg fog halni... Meg fog halni —
mondogatták a kétségbeesett szülők hétéves
kisfiúk betegágyánál.

A gyermek teljesen lesóványodva feküdt
az ágyban. Még csak remény sem volt arra,
hogy hármias betegségéből, tüdő-, mellhártya
és vakbélgyulladásból felgyógyuljon.

A szülők mindent elkövettek, hogy meg-
mentsék az életnek, úgyszintén az orvosok is
megpróbálták mindent. Megoperálni nem lehe-
tett, mert annyira gyenge volt már a szerveze-
te, hogy az operációt nem bírta volna. Amikor
bevitték a klinikára, ott is azt mondták neki,
hogy várjanak egy-két hónapot, amíg vala-
mennyire megerősödik, mert így operáció alá
bocsátani annyit jelent, mint a biztos halálba
küldeni.

A szülők mélységes fájdalom közepete vit-
ték haza gyermeküket és szorgalmasan boro-
gatták jéggel. A fiúcska nem evett mást, csak
folyadékot.

— El fog pusztulni... El fog pusztulni
— hangzott egyre sűrűbben a kétségbeesett
kijelentés.

Mindenki tudta, hogy a halál már ott set-
tenkedik valahol a kis csöppség ágya körül,
hogy alkalmas pillanatban fiatal életét ki-
oltsa.

Az édesanyának akkor Kaszap István ju-

tott az eszébe. Nyomban szerzett valahonnan egy Kaszap-ereklyét és azt a beteg kisfiú testére tette.

Szomorú, fájdalmakat hozó este volt. A fiúcska láza állandóan emelkedett és bíbor rózsákat festett arcocskájára. A szülők kétségbe esetten imádkoztak életbenmaradásáért.

Egyszer csak a gyermek mély álomba merült és egész éjjel mélyen aludt. Az arcáról eltűnt a láz pirossága, nyugodtabban lélezett. A szülőkben már-már felcsillant a gyógyulás reménye, de minthogy nem voltak tisztában a betegség' tüneteivel, türelmetlenül várták a reggelt, amikor ismét jön hozzájuk az orvos, hogy a gyermeket megvizsgálja.

Reggel azután a gyermek váratlanul felébredt és mosolyogva monda:

— Anyuka, meggyógyultam.

Amikor az orvos kijött, nem volt semmi dolga. Megvizsgálta a gyermeket és örömmel jelentette ki ő is a boldog szülőknek hogy fiúcskájuk váratlanul átesett a súlyos és halálos betegségen.

A SEBESÜLT KATONÁK MEGSEGÍTÉSE.

Kaszap István közbenjárásainak híre futótűzként terjedt el az országban s mialatt a különböző vidékről a betegek egész sora zarándokolt nap mint nap a székesfehérvári sóstói temetőbe, a csodálatos gyógyulások hírét a

frontra induló katonák magukkal vitték, úgy hogy rövid pár hónap leforgása alatt már a legtávolabbi országokban is egyre többen kérték Kaszap István segítségét.

És Kaszap István itt sem hagyta el azokat akik mély hittel fordultak hozzá.

Egy Németországból érkezett jelentés szerint, az egyik megsebesült katonán súlyos plasztikai operációt kellett végrehajtani, mert az archúsa annak ellenére sem akart odanőni az álkapocshoz, hogy odavarrták. Az orvosok, akiknek a súlyos operációt el kellett volna végezniök, mindent elkövettek, hogy azt elkerüljék, mert nagyon jól tudták, hogy az ilyen operációk nem szoktak sikerülni.

Végül is mégis az operáció mellett döntöttek, ugyanis tisztában voltak azzal, hogy ha nem nyúlnak az operáló késhez, a beteg elpusztul, úgy azonban valamilyen csoda még segíthet rajta.

A beteg akkor ismerte meg Kaszap Istvánt és buzgón kezdett bele a kilencedbe. Az operáció megtörtént éspedig, mindenki legnagyobb ámulatára teljes sikerrel és utána a gyógyulás feltűnő gyorsan állott be.

CSATTANÁS A FÜLBEN.

Kaszap István segítségét a legkülönféle betegségekben szenvedők kérik.

Valaki azért fordult hozzá, hogy a fülét gyógyítsa meg. Már vagy nyolc-kilenc hónap

óta rosszul hallott a balfülére és egyszer csak a betegség odáig fejlődött, hogy már egyáltalán nem tudta vele felfogni a hangokat. A betegséggel erős, nagy kínokat okozó fejfájás is járult, sőt már a jobb fül is zúgni kezdett és egyre jobban romlott a hallása.

A beteget szörnyű sejtések kínozták állandóan. Borzasztóan félt attól, hogy egyszer csak mind a két fülére megsüketül. Szegény-sége miatt nem mehetett gyakran orvoshoz s így aztán utolsó és egyedüli reménye Kaszap István volt, akinek egész életét ismerte és aki-ről tudta azt is, hogy boldoggá akarják avatni. Imába kezdett és arra kérte Istent, hogy segítse Kaszap Istvánt a szentek sorába, este pedig mikor lefeküdt, az ő képét tette a feje alá.

Másnap reggel, amikor felébredt jóleső érzés töltötte el, mert a feje nem fájt. Csak az szomorította el újra, hogy a fülére még mindig nem hall.

Ekkor újra imádkozni kezdett, egyre buzgóbban.

Imádsága közben egyszer csak a fülében kis csattanást hallott és a csattanás után érezte, hogy ismét tisztán hall mindent.

ORVOSOK ÁLLAPÍTOTTÁK MEG: EZ MIN-DEN KÉTSÉGET KIZÁRÓAN CSODA!

Pintér Katalin csodálatos gyógyulása előtt egy magasrangú katonatiszt felesége gyógyult meg Kaszap István közbenjárására.

Az asszony 1939 óta három éven keresztül rendkívül súlyos és gyógyíthatatlanak látszó betegségben szenvedett. Az a hatalmas, gyermekfej nagyságú daganat, amely lábán keletkezett, a női szerveket támadta meg, azokat erősen gyulladásba hozta. A daganatban összegyűlt genny áttörte a beleket és azokon keresztül távozott el a testből. A betegség óriási fájdalmakkal járt és olyan nagyfokú vérszegénységet idézett elő, hogy a beteg többször esett ájulásba.

Soha nem szűnő fájdalmai teljesen megbénították egyik lábát és az oldalát. Eleinte még csak tudott fenn járni, de később betegsége ágynak döntötte, ahol állandóan, mozdulatlanul tehetetlenül feküdt. 1942 elején már annyira éierotlenedett a test, hogy táplálékot sem tudott magához venni. Napokon át feketekávéval és konyakon élt.

A család nagyon jól tudta, hogy ezután már csak a halál következhetik, de ugyan *így* vélekedtek az orvosok is. Az orvostudomány teljesen tehetetlen volt ezzel a betegséggel szemben. Emberileg már semmit sem lehetett tenni a gyógyulás érdekében. Több ízben vitték a beteg asszonyt kórházba, de ott se sikerült a család tagjaiba reményt önteni.

— Nem állapíthatunk meg mást, — mondta a főorvos — mint azt, hogy minden tünet az életét veszélyezteti.

Ekkor már a család tagjai megkezdték

imádságukat Kaszap Istvánhoz és maga a beteg is őt hívta segítségül.

Így érkezett el 1942 március 15-e.

A főorvos ezen a napon állapította meg, hogy a betegség oly súlyosra fordult, amilyen még soha sem volt.

A beteg asszonyon erőt vett a legnagyobb kétségbeesés és a sírás. Állandóan zokogott és úgy kérte Kaszap Istvánt, hogy adja vissza az életnek.

Csak fájdalommal lehetett nézni vergődését és az élethez való ragaszkodását és mély-séges hitét, amellyel a fiatalon elhunyt novíciust segítségül hívta.

Délután a beteg elaludt.

Mindenki azt hitte, hogy már nem is ébred fel többé.

Annál nagyobb volt a meglepetés, amikor fél 5 órakor váratlanul felnyitotta a szemét és felült az ágyban. Vérszegénysége eltűnt, bénasága elmúlt és nem érzett semmi fájdalmat.

Az orvosok nyomban érezlek, hogy itt valóban csoda történt és hozzá is fogtak, hogy betegüket megvizsgálják. Annyit hallottad már Kaszap István segítségéről, hogy ők maguk is hittek benne. Ezesetben is elfogadták, hogy csoda történt, de csak arra gondoltak, hogy a betegségben váratlan javulás állott be.

De annál ez esetben több történt.

A vizsgálat során kiderült, hogy az óriási gennyes daganatnak már nyoma sincs. A beteg mosolyogva kelt fel, nyomban járt és enni kért.

Ehhez a gyógyuláshoz nem kellett semmi átmenet, lábbadozás, oly hirtelen következett be, hogy az orvosok egészen nyíltan kijelentették:

— Ez minden kétséget kizáróan, valóban csoda volt.

CSAK RÁNÉZETT KASZAP ISTVÁN FÉNYKÉPÉRE.

A feltűnő gyógyulások között szerepel egy 13 éves fiúcska esete is. Ez a fiúcska az egyik dunántúli városban lakik, 13 éves. Tuberkulózis agyhártyagyulladását kapott, úgyhogy életéről is le kellett mondani. Az orvosok nem tudtak rajta segíteni. Három szakorvos állapította meg, hogy menthetetlen.

— A halál rövid idő alatt feltétlenül bekövetkezik — mondták.

A 13 éves gyermek lábait görcsösen összehúzva feküdt az ágyban és többet volt eszmélet nélkül, mint eszméletnél.

A szülők már teljesen lemondtak fiúcskájuk életéről és teljes megnyugvással fogadták az orvos kijelentését:

— Már csak 10 napig élhet...

A szülők ekkor kilencedbe kezdtek. Buzgón imádkoztak, sőt Kaszap István arcképét is beszerezték és azt a gyermek feje alá tették.

Az egyik napon a gyermek felébredt, magához tért. Akkor megmutatták neki a fényképet. A fiúcska figyelmesen nézte Kaszap István fényképét, de betegségében nem állott be javulás. A kilencedik utolsó napján váratlanul mélyen elaludt, majd amikor felébredt, enni kért. Rá nemsokára felkelt és úgy mozgott, mintha sose lett volna semmi baja. Rendkívül gyorsan összeszedte magát és azóta úgy megerősödött, hogy akik betegsége előtt látták, rá sem le-mérnének.

ITT MÁR CSAK A JÓ ISTEN SEGÍTHET.

Egy kilencesztendős fiúcska combját amputálni kellett. Amikor az operáció után a csontszilánkokat eltávolították belőle, a gyermek váratlanul igen rosszul lett. Az orvosok elkövettek mindent, hogy megmentsek az életnek, de amikor látták, hogy nincsen segítség, kijelentették, hogy itt már csak a jó Isten segíthet.

Az egyik orvosnak eszébe jutott Kaszap István, aki már annyi beteget részesített segítségben. Közölte ezt a szülőkkel, akik szereztek egy Kaszap-ereklyét és azt a kisfiú combjára helyezték. Ugyanakkor buzgó imába kezdtek. A beteg még aznap jobban lett és napok múlva teljesen felgyógyult.

Ez a gyógyulás azért viseli magán a csoda

kétségtelen jelét, mert a fiúcska sebén elhalt a bőr, már a vérátömlesztéstől sem lehetett gyógyulást remélni, különben is egymagában a vérátömlesztés nem lett volna elegendő a felgyógyuláshoz.

ÚJABB HIRTELEN GYÓGYULÁS.

Egy férfinak, aki súlyos operáción esett át, közel két és fél éven át nyitva volt a sebe a combján Állandóan gennyezett, de nem gyógyult. Ugyanakkor egyik lába térdben összezsugorodott, úgy hogy kinyújtani nem tudta.

Hiába járt orvosi kezelésre, nem tudtak rajta segíteni. Az orvosok tehetetlenül nézték fájdalmait.

A két és félév alatt Mállott szenvedések a beteget arra készítették, hogy elmenjen Székesfehérvárra és ott Kaszap István sírjánál imádkozzék.

Amikor Székesfehérvárról haza utazott, négy nap múlva bement a kórházba kötözésre.

—Ez a seb tökéletesen meggyógyult — mondta neki az orvos és csodálkozott.

— Rám már nincs szükség.

A beteg összezsugorodott lába is kiegyenesedett.

EZ A TÁVIRAT NEM LEHET IGAZ.

Egy férfi, akinek súlyos epelevezetőgyulladásra volt, majd sárgaságot kapott, nem kerülhette el az operációt. Amikor azon túl esett, az orvosok megállapították, hogy tüdőgyulladást kapott s emiatt régi betegsége nem-hogy javult volna, egyre súlyosabbá vált, sőt a tüdőgyulladás is kocsonyás tüdőgyulladássá fejlődött.

A magas láz következtében szervezete annyira legyengült, hogy orvosai nem jelenthettek ki mást, mint azt, hogy felépüléséhez nem sok remény van.

Kórházi betegtársai aggódva figyelték betegségének egyre rosszabbra fordulását és arra gondoltak, hátha Kaszap István még segíthet rajta. Odaadták néki az egyik Kaszap-imalapot.

A beteg elkezdte a kilencedet.

A kilenced utolsó napján annyira jól érezte magát, hogy elhagyhatta a kórházat. Ezen ő maga is csodálkozott, mert amikor felesége pár nappal azelőtt bent járt nála, őt még rendkívül súlyos állapotban találta.

Nyomban táviratozott feleségének, hogy kijött a kórházból.

Az asszony, amikor megkapta a táviratot, azt hitte, hogy valaki tréfát űz vele, annyira hihetetlennek tartotta, hogy férje valóban felgyógyult.

CSODÁKAT NE TESSÉK VÁRNI...

Az apja életéért aggódó lány sietve megy be a kórházba, hogy a 73 éves öregurat még életben találja.

Súlyos epebajt kapott az aggastyán, de a röntgenezés során nem sikerült megállapítani, hogy mi okozza az egyre gyilkosabbá váló betegséget.

— Talán epekő?

Azt sem lehetett megállapítani.

Ha fiatalabb lenne, operáció alá lehetne bocsátani, de egy 73 éves ember már nem bírja ki az ilyen súlyos műtétet. Sokáig kezelték kórházban, majd otthon. Állandóan sárgaságban szenvedett és rázta a hideg. Százhusz kilóról hatvan kilóra fogyott le és az utóbbi időben erős hányások gyötörték. Kilenc napon át szünet nélkül éjjel-nappal hányta ki magából a bélsárt.

Akik ápolták és körülötte voltak még ma is mint szörnyűséget emlegetik a vele kapcsolatos dolgokat.

Nem evett semmit, csak teával tudták valamennyire táplálni.

Lánya, aki állandóan Kaszap Istvánhoz imádkozott apja felgyógyulása érdekében, már-már kezdett belenyugodni a változhatatlanba.

Amikor apja ápolását már a kórház nem vállalta otthon ápolgatta és szorgalmasan járt

a templomba, hogy minél többet könyöröggesen a fiatalon elhunyt novíciushoz.

Az orvos naponta többször meglátogatta a lány kérésére a nagy beteg embert, de tehetetlenül állott a betegséggel szemben.

Végül is kénytelen volt kereken kijelenteni, hogy az öregúron emberileg már nem lehet segíteni, mert a belei elzáródtak s így menthetetlen.

—De én szorgalmasan imádkozom Kaszap Istvánhoz — mondotta a leány, mire az orvos a fejét csóválta és így felelt:

—Csodákat pedig ne tessék várni... Ez már a vég... Az injekciókat is be kell szüntetnem, mert azoknak már semmi értelmük sincs...

A beteg folyton hányt, minden percben lehetett számítani a halál bekövetkeztére. A lány azonban még mindig bízott és folyton imádkozott.

És amikor már valóban nem volt semmi remény arra, hogy a teljesen legyengült, csonttá fogyott ember betegségében javulás állhatna be, a betegen rettenetes hányinger vett erőt és kihányt egy nyolc centiméter átmérőjű epekövet. Amikor ez megtörtént, a hányás nyomban megszűnt és a beteg állapota javulni kezdett. Napokon belül teljesen felépült.

A főorvos, aki behatóan foglalkozott a csodálatos esettel, azt mondotta:

— Ilyen eset millió közül egyszer fordulhat elő.

A SÍR SZÉLÉRŐL VISSZA AZ ÉLETBE.

Valóban elgondolkozásra készítő az az eset, amely egy gyermekágyi lázban fekvő anyával történt.

Láza sehogy sem akart csillapodni, sőt egyre jóban fokozódott, olyannyira, hogy az orvosok megmondották, hogy a halál elkerülhetetlen, mert a szülés után ilyen komplikációk következtek be, amelyen segíteni nem lehet. A rokonok azonban még reménykedtek.

Később azonban belátták, hogy az orvostudomány valóban tehetetlen a titokzatos betegséggel szemben, amely a fiatal anyát a sírba fogja vinni.

A kétségbeesés vett rajtuk erőt, amikor látták, hogy a beteg kezei kékülnek. Ez már a haldoklás kétségtelen jele.

Ekkor váratlanul valaki felhívta figyelmüket Kaszap Istvánra.

Nem tétováztak, hanem imába fogtak.

Amikor az orvos ezt látta, ő maga is imádkozni kezdett.

És ekkor történt a csoda.

A halál előtt álló fiatal asszony hirtelen jobban lett, a láza megszűnt.

Az orvos értelmetlenül állott a csodálatos gyógyulással szemben.

— Ez a gyógyulás feltűnő és emberileg érthetetlen — mondotta, amikor elköszönt.

És többé nem is volt rá szükség.

FELTŰNŐ GYÓGYULÁS AZ UTOLSÓ KENET UTÁN.

Az egyik kórházban 79 éves beteget igyekeztek az orvosok megmenteni az életnek.

Először csak tüdőgyuladással kezelték, de az öreg, elgyengült szervezet a gondos ápolás ellenére sem tudott megbirkózni a betegséggel.

Később a tüdőgyulladás mellé agyembólia is fellépett, ami már a halál árnyékát vetette előre.

A rokonok szünet nélkül imádkoztak Kaszap Istvánhoz.

Kérték a beteget, imádkozzék ő is és engedje magához a papot, hogy megnyugodjék.

A beteg azonban erről hallani sem akart.

Végül a rokonok nagy unszolására engedett, felvette az utolsó kenetet és ő maga is imádkozni kezdett.

— Kár minden, mert menthetetlen — mondták az orvosok.

Mint azonban még aznap kiderült, Kaszap István segítségül hívása nem volt hiábavaló. A beteg váratlanul jobban lett és pár nap múlva már el is hagyhatta a kórházat.

HIRTELEN MEGSZÚNT A LÁZ.

Egy alig ötéves kislány váratlanul megbetegedett és láza oly hirtelen emelkedett, hogy aggodalomra adott okot.

Orvost kellett hozzá hívni.

Az orvos receptet irt és a kislány szorgalmasan szedte az orvosságot. De láza nemhogy csillapodott volna, egyre fokozódott és egyik éjjel elérte a 40 fokot.

A szülőknek volt már Kaszap ereklyéjük, tehát arra gondoltak, hogy az talán segít. A beteg kislány vánkosa alá tették az ereklyét és az ágy mellé téelve imádkoztak kislányuk felgyógyulásáért.

Legnagyobb meglepetésükre a láza teljesen megszűnt.

A KÖTÉS LEESETT ES A SEB BEGYÓGYULT.

Egy nő súlyos gyulladást kapott a ballábára.

A gyulladás annyira kisebesedett, hogy komolyabb bajtól kellett tartania.

Ekkor határozta el, hogy leutazik Székesfehérvárra és felkeresi Kaszap István sírját

Két ismerősével tette meg az utat és azok

elkísérték egészen a síríg és ott együtt imádkoztak, kérték Kaszay István segítségét.

Amikor Székesfehérvárról hazamentek, az illető nő lába még mindig nagyon fájt és a gyógyulásnak semmi jelét sem mutatta. Éjszakára ismét bekötötte. A nagy fájdalmak miatt csak nehezen jött álom a szemére.

Reggel arra ébredt, hogy a kötés nincsen a lábán és a seb teljesen eltűnt.

Lakótársnője csodálkozott legjobban a váratlan gyógyuláson, hiszen ő is látta még előző este, hogy a seben egyáltalán nem volt látható a gyógyulás nyoma, sőt állandóan nedvedzett.

Amikor ő is azt állapíthatta meg, hogy a seb eltűnt, így kiáltott fel:

— Itt valóban csoda történt! ...

A KÓRHÁZBÓL A TEMPLOMBA.

Agyhártyagyulladás, szörnyű fájdalmak között szállítottak be egy fiút a klinikára.

Az anya, akit egészen kétségbeejtett fiának súlyos betegsége, a kórházbaszállítás után templomba ment és ott szinte zokogva imádkozott Kaszay Istvánhoz. Kérte, hogy tegye lehetővé a fiú gyógyulását.

Amikor bement a kórházba, az orvosok közölték vele, hogy fia fejéből már két ízben rendkívül sok gennyet vezettek le és szomo-

rúan jelentették ki, hogy még egyszer genny-csapolásra lesz szükség, már nem tudják megtenni.

Az anya akkor buzgó kilencedbe kezdett.

A kilenced utolsó napján a fiú betegségében váratlan fordult állott be és bámulatos gyorsan meggyógyult.

HIRTELEN ELMÚLOTT A TRACHOMA.

Egy diáklány az iskolában valakitől trachomát kapott. Szeme állandóan könnyezett és minden percben gennyes váladékot kellett róla letörölnie.

A diáklány Kaszap Istvánra gondolt és kilencedbe kezdett.

Javulást azonban nem észlelt.

Egyszer aztán, a kilenced megkezdése után két hétre, amikor este lefeküdt, annyira elkeseredett, hogy kezébe vette Kaszap István fényképét és így szólt hozzá:

— Ha az Úr Jézus azt akarja, hogy ol-tárra kerülj, segíts meg!

A fényképpel keresztet vetett a fájós szemére.

Éjjel nyugodtan aludt és reggel, amikor felébredt csodálattal állapította meg, hogy a szeme teljesen meggyógyult.

TIZENHAT ESZTENDŐ UTÁN VÁRATLANUL MEGSZÚNIK A BŐRBAJ.

A pikkelysömör a súlyos bőrbetegségek egyike. Arról ismerhető fel, hogy a test bőrfelületén fehér pikkelyek képződnek, majd felrepednek és helyükön égővörös foltok keletkeznek. A pikkelyek felrepedése igen nagy fájdalommal jár.

Egy lány ilyen betegségben szenvedett. Bőrbaja nemcsak testileg, hanem lelkileg is teljesen megtörte.

Három éves kora óta szenvedett ebben a betegségben a gyógyulás minden kilátása nélkül. Már öt különböző kórházban kezelték, az orvosoknak egész serege törte a fejét, miképpen lehetne betegségből kigyógyítani, de minden csődöt mondott. A kenőcsöknek legkülönfélébb fajtáját használta és vége-hossza nem volt nála a különleges injekcióknak, de minden hiába volt. Az utolsó kórházból, ahol negyedéven át kezelték, ugyanolyan betegen jött haza, mint ahogyan oda bement.

Az orvosok határozott véleménye az volt, hogy baja gyógyíthatatlan.

Testén akkor már tenyérnagyságú vörös foltok éktelenkedtek és borzasztó fájdalmat okoztak neki.

Amikor Kaszap Istvánról hallott, el kezdett hozzá imádkozni.

Állapotában olyan hirtelen állott be ja-

vulás, hogy mindenki aki csak ismerte, csodálkozott rajta és érthetetlennek találta a nagy fordulatot.

Ez a gyógyulás annál inkább volt feltűnő, mert a beteg az utóbbi időben már semmiféle orvosságot nem használt, annyira reménytelennek tartotta azok alkalmazását.

Az orvosok, akik ismerték a bajt, ugyancsak azt tudták megállapítani, hogy olyan esettel állanak szemben, amelyet az orvosi tudomány mai fejlettsége mellett sem tudnak megmagyarázni.

KASZAP ISTVÁN HALÁLA NAPJÁN.

Az egyik kórházban egy lány tejinjekciót kapott. Az injekció helyén csúnya tályog keletkezett, amit el kellett távolítani. Az operáció után a lányon a vérmérgezés tünetei mutatkoztak. Az orvosok nyomban hozzáláttak, hogy a mérgezés tovaterjedését megakadályozzák, de ez nem sikerült. A gyógyulásra semmi remény nem volt.

A lány és környezete december 8-án kilencedbe kezdtek és Kaszap István közbenjárását kérték a leány felgyógyulásához. A kilenced befejezése éppen Kaszap István halála napjára esett.

Ennek a napnak éjjelén történt a csoda.

A genny megeredt és a tályog teljesen kitisztult és a láz nyomban alábbhagyott.

Ez a fordulat annyira váratlanul következett be, hogy az orvosok azt hitték, hogy a különös tünetet a vérmérgezésben legyengült szervezet okozta.

Annál nagyobb volt az örömük, amikor rájöttek, hogy mindaz, ami történt, a gyógyulás jelét mutatja.

A beteg rohamosan felépült.

TISZTIORVOS AZT ÁLLÍTJA, HOGY CSODA TÖRTÉNT.

Egy tisztiorvos 15 éves tanuló fiának a hóna alatt súlyos bőrgyulladás keletkezett s ez később átterjedt mind a Két karjára. Az apa, mint kiváló tudású orvos, mindent elkövetett, hogy gyermekét megszabadítsa a kíméletlen betegségtől, de igyekezete sohasem vezetett eredményre, pedig már három esztendő óta alkalmazta a legkülönfélébb gyógyítási módokat.

A fiú állandóan sokat szenvedett.

A gyulladás nem gyógyult be, állandóan nedvedzett és az ing állandóan hozzátapadt.

A fiú édesanyja ekkor Kaszap ereklyét szerzett és az egész család imádságba fogott a gyógyulás érdekében.

Amikor az első kilenced letelt, a fiú egész testét elborította a gyulladás.

Az egész családot elkésérítette a váratlan fordult és már kezdtek kételkedni Kaszap István különös erejében, de azért az imádkozást nem hagyták abba.

Egyre nagyobb hittel imádkozott újra az egész család.

A kilenced utolsó napján a fiú teljesen felgyógyult.

Ez a csodálatos gyógyulás még 1939-ben történt és a fiú bőrbaja azóta sem újult ki.

A főorvos apa az esettel kapcsolatban ezt mondja:

— Orvosilag ez a gyógyulás nem magyarázható meg. Fiamat Kaszap István közbenjárása gyógyította meg.

GYÓGYULÁS CSONTVELŐGYULLADÁSBÓL

42 éves asszony bal lábszárán a forgónál csontvelőgyulladás keletkezett. Betegtsége igen nagy fájdalmakkal járt. Sokáig feküdt a belgyógyászaton, de onnan később áttették a sebészetre. Hiába adtak neki fájdalomcsillapítót, fájdalma nem szűnt meg. Fájdalmas sikolyai a többi beteget csak nyugtalanították.

A sebészeten a fertőző osztály egy elkülönített helyére vitték.

Amikor hallott Kaszap István eredményes közbenjárásáról, buzgó kilencedbe kezdett. Már az első nap éjjelén könnyebbülést érzett és másnap reggel már az ápoló segítségével meg tudott fordulni. A következő napon már magától fordult meg az ágyban, sőt pár héttel később már járni is tudott.

Nem sokkal később a saját ábán, egészségesen hagyta el a kórházat.

A SEB MÁR NEM GENNYEZIK.

Ezerkilencszáznegyvenegy decemberében egy 32 éves asszony gennyes vesetályoggal került kórházba. A tályogot már 3 évvel azelőtt felvágták, de azóta sem gyógyult be, a vakbél tájékán mintegy öt centiméternyire nyitott seb maradt és állandóan gennyezett.

Az asszony a szenvedések során annyira lesoványodott, hogy a harmadik esztendőben már járni sem tudott.

Amikor kórházba vitték, onnan azzal küldték haza, hogy betegsége gyógyíthatatlan«

A kedves-nővér azonban nem vesztette el reményét. Kaszap-ereklyét adott az asszonynak és megmagyarázta neki, hogy azzal mit tegyen.

Az asszony elfogadta az ereklyét és az imát.

Otthon buzgón imádkozott Kaszap Istvánhoz.

Az eredmény váratlan és feltűnő volt:

Egy hét alatt annyira meggyógyut, hogy a saját lábán ment be a kórházba, hogy begyógyult sebét megmutassa.

ELMÚLT A VÉRMERGEZÉS.

Ezerkilenszáznegyvenegyben egy család hétéves kislányának arcán egészen jelentéktelennek látszó kis pattanás keletkezett, amit figyelemre se méltattak. Csak akkor kezdtek törődni vele, amikor másnap a kislány rosszul létről panaszkodott.

Láza eleinte alacsony volt, de aztán hirtelen emelkedni kezdett és még aznap a 40 fokot is elérte. Nyomban orvost hívtak, aki megvizsgálta a gyermeket és megállapította, hogy általános vérmérgezés tünete forog fenn. A családot ez a megállapítás valósággal kétségbeejtette. Másik orvost hívtak, majd egy harmadikat is, de az ő megállapításuk teljesen egyezett az elsőével.

Vérmérgezés!...

Az orvosok először arra gondoltak, hogy gyors műtéttel még lehetne segíteni a szerencsétlen gyermekén, de később ezt a segítsé-

módot elvetették, mert biztosak voltak abban, hogy a gyermek menthetetlen.

A család tagjai kétségbeesetten könyörögtek az orvosoknak, próbáljanak meg mindent, ami csak lehetséges és amitől csak egy kicsit is remélik, hogy a gyermek életben maradhat. Ekkor az orvosok elhatározták, hogy vérátömlesztést kísérelnek meg, bár közölték a családdal, hogy egyáltalán ne bízzanak benne.

Amikor a vérátömlesztés megtörtént, a gyermek magas lázban feküdt. Eszméletét is elvesztette s ha időnként kinyitotta a szemét, még a szüleit sem ismerte meg.

Osztálytársai gyakran meglátogatták, sőt az iskolából az egyik kedvesnővér is ellátogatott a betegágyához, ő azt ajánlotta a családnak, hogy forduljanak segítségért Kaszap Istvánhoz. Átadott nekik egy Kaszap-ereklyét és a család buzgó imádságba fogott.

Az ereklye kézzől-kézre járt és a család minden tagja rendszeren végezte napi imáját. Így ment ez három napon át, míg a negyedik napon a kislány láza leszállott, az ötödik napon pedig már fel is kelt a beteg rövidebb időre. Az ötödik napon már alig kellett neki feküdnie.

CSODA TÖRTÉNT A HITETLENNEL.

Hatvannégy éves férfi basedow-ban szenvedett és operáció előtt állott, amit nem kerülhetett el. Betegsége következtében állandóan fogyott és állandóan fulladt. Felesége szinte már magánkívül volt, mert attól félt, hogy férje nem bírja ki az operációt és ő egyedül marad. Az ismerősök előtt mindig azt hajtogatta, hogy ha férje meghal, ő nyomban öngyilkos lesz.

— Bízzon az istenben, majd Ő megsegíti magukat — mondták neki ismerősei, de az asszony annyira hitetlen volt, hogy ilyen vigasztalásokról nem is akart hallani. De nemcsak ő, hanem a férje is elutasított minden olyan vigaszt, amely Isten irgalmasságát emlegette.

Bizony nehéz dolog olyan embereknek Istentől beszélni, akik nem hisznek benne.

Amikor már hiábavaló volt minden jószándék és igyekezet, hogy a két embert jobb belátásra bírják, egyik ismerősük elhatározta, hogy maga kezd imába az asszony férjének meggyógyulásáért.

Szerzett valahonnan egy Kaszap-ereklyét és megkezdte a kilencedet. Eleinte többször próbálkozott, hogy megmagyarázza az asszonynak, hogy ki volt Kaszap István és megpróbálja, hátha elfogadja és tiszteletben tartja az ereklyét. Amikor azonban meggyőződött arról, hogy a Kaszap-ereklye egy percig sem maradna

meg az asszonynál, mert az nyomban eldobná, egyedül folytatta imáit Kaszap Istvánhoz.

Közben elérkezett az operáció ideje. Az ismerős buzgón imádkozott, kérte Kaszap Istvánt ne hagyja őt cserben két hitetlen emberrel szemben. Az operáció után a beteg ember valószínűleg roncs volt, de még akkor is bízta az asszonyt, hogy Kaszap István segíteni fog. Fél év múlva, az idős ember átvészelte a rendkívül nehéz napokat és hamarosan kezdte magát összeszedni. Azóta már több mint egy esztendő telt el. Ma is egészséges.

Amikor a két hitetlen ember megtudta, hogy Kaszap István közbenjárása eredménnyel járt, gondolkodni kezdtek és azóta mind többen foglalkoznak azzal a gondolattal, hogy nagy bajában az ember csakis Istentől várhat segítséget.

CSODALATOS SEGÍTSÉG A GONDBAN.

Egy üzem tulajdonosa szén akart rendelni, hogy az üzemnek ne kelljen leállnia. A rendelést fel is adta, de a szén nem érkezett meg. Akkoriban hatalmas hófúvás volt, amely a vonatforgalmat megállította.

Állandóan telefonon érdeklődött, hogy mi van a szénével, amit rendelt, de minduntalan mérgesen felelték:

— Miért zaklat annyit? Hiszen nagyon jól tudja, hogy nincsen vonat! ...

Nem tehetett mást, mint hogy kölcsön-szén után futkosott ide-oda.

Múltak a napok, a kölcsön-szén is elfogyott és már-már az üzem személyzete is kétségbe-esett.

Ekkor hívta fel felesége az üzemtulajdo-nos figyelmét Kaszap Istvánra. Mindketten bi-zalommal fordultak hozzá és kérték az ő segít-ségét.

Közben elfogyott az utolsó darab szén is.

Ez azonban már nem volt baj, mert az utolsó percben megjött a rendelt szén és ugyan-csak vele érkezett meg az értesítőlevél is.

Mindenkit meglepett ez a különös eset, mert az iratok szerint a szénszállítmány három napig jött a hófúvás ellenére, holott rendes kö-rülmények között is nyolc napra volt szükség, hogy leérkezzék.

PONTOSAN ENNYI PÉNZ KELLETT.

Egy családnak egy csomagot kellett volna kiváltania, de nem volt pénz a háznál. Mint-hogy a csomag utánvéttel érkezett, 46 pengőre lett volna szükség. Futkostak ide-oda kölcsön-ért, de mindenki arra hivatkozott, hogy annyi pénze nincsen.

Már-már attól tartottak, hogy a posta a csomagot visszaviszi, holott nekik arra roppant nagy szükségük volt.

Kaszap Istvánhoz kezdtek imádkozni, bár maguk sem bíztak abban, hogy Kaszap István még ilyen nehézségekbe:], is megsegítheti őket. Ki.«sé komolytalannak tartották ezt a kérelmet. Alig fejezték be az imádságot, váratlanul betoppant egy vevő és árut vásárolt. Amikor a család feje, mint kereskedő összeadta az átadott áruk vételárát, azok összege csodálatosképen pontosan 46 pengőt tett ki.

HÁROM SEGÍTSÉG EGY KILENCED ALATT.

A kisiparos özvegye, az ura halála után a legnagyobb gondok között élt. Közelgett a tél és egy fillér nélkül állott, pedig a kis műhelyben munkára várt a segéd, hogy ő is megéljen.

Igen ám, de az anyag, amire szükségük lett volna, zárolva lett.

Ezekben a napokban valahonnan egy Kaszap-lap került a házba, amit az özvegy elejéig végig elolvasott.

Akkor támadt as a gondolata, hogy Kaszap Istvánhoz fordul segítségért.

Kilencedbe kezdett.

Már másnap nagy rendelést kapott.

Most már volt munka, de nem volt hozzá anyag.

— Kaszap Pista, légy a közbenjáróm — mondotta imáiban és közben anyag után szaladgált.

Végül anyagot is kapott.

Igen ám, de most meg pénze nem volt, amivel az anyag árát kifizesse.

Ismét csak a Kszap Istvánt kérte, hogy valahogyan juttassa pénzhez.

Ezt az imáját is meghallgatta Kaszap István.

Valaki váratlanul felajánlotta neki az anyaghoz szükséges pénzösszeget.

Mindez kilenc nap alatt történt.

A HELYZET TELJESEN REMÉNYTELEN VOLT.

Egy családnak a lakását május elsejére felmondták, de akármennyit szaladgáltak lakás után, nem kaptak.

A másik baj ugyanakkor az volt, hogy a család egyik lánytagjának az esküvőjét nem lehetett megtartani, mert ő is hiába szaladgált heteken át lakás után.

A másik lány férje harctéri szolgálatot teljesített és előléptetését várta, de katonai szolgálata miatt nem tudta elvégezni azt a tan-

folyamat, amely az előléptetéséhez feltétlenül szükséges lett volna.

Ezek a bajok nagyon elszomorították az egész családot, csak akkor kezdtek reménykedni, amikor egy Kaszap-lap jutott el hozzájuk.

Kaszap Istvánhoz kezdtek imádkozni valamennyien.

Még öt nap sem tellett el az ima megkezdése után, amikor az egyik lány hírt kapott, hogy vőlegényét a tanfolyam elvégzése nélkül is előléptették. A másik lány vőlegényének ugyanazon a napon valahol sikerült lakáshoz jutnia és a család lakásügye is jól intéződött ti.

AZ IRATOK ELŐKERÜLNEK.

Valaki fontos rendőrségi iratokat keresett, de azokat sehol sem találta. Már az egész lakást felforgatta, minden zugot alaposan átkutatott, még a könyveket is jól kinyitogatták, de minden igyekezetük eredménytelen maradt.

Közben az illető és édesanyja imádkozni kezdtek, de hiába, az iratok nem kerültek elő.

Ekkor jutott eszükbe Kaszap István.

Most már őt hívták segítségül nagy nehézségükben.

Ismét kézbe került egy doboz, amelyet előbb már alaposan átkutattak.

Ekkor történt a váratlan és rendkívüli esemény.

A dobozt alig, hogy felnyitották, a keresett iratok ott feküdtek előttük.

LEVÉL EGY ISMERETLENTŐL.

Egy fiatalember már két év óta keresett állást, de sehogyan nem tudott elhelyezkedni. Amikor megismerte Kaszap István csodálatos ima-meghallgatásait, elhatározta, hogy hozzá fordul, hátha megsegíti.

Kilencedbe kezdett.

A kilenc nap még el sem múltott levelett kapott egy előtte egészen ismeretlen egyéntől, hogy hajlandó alkalmazni.

Az állást elfogadta és azóta már ki is nevezték.

A VIHAR MEGSZÚNIK.

Fiatal lány könnyen öltözve ment el reggel a gyárba.

Délután hatalmas vihar keletkezett és az eső szünet nélkül zuhogott olyannyira, hogy kilátás sem volt rá, hogy mire a lány a gyárat elhagyja, eláll.

Nővére odahaza Kaszap Istvánhoz könyör-

gött, tegye lehetővé, hogy a vihar és szakadó eső addigra, mire a húga befejezi a munkát megszűnjék, hogy a gyárból haza tudjon jönni.

Kaszap István meghallgatta a kérelmet:

A vihar és az eső pontosan abban a percben szűnt meg, amikor a gyárban letették a munkát.

PONTOSAN 17 PENGŐT HOZOTT A PÉNZES POSTAS.

Valakinek pontosan 17 pengőre volt szüksége, de nem tudta, honnan teremtsen elő. Végső kétségbeesésében Kaszap Istvánt kérte segítségül és csodával határos módon még aznap beállított hozzá a pénzespostás és pontosan 17 pengőt adott át neki.

SEGÍTÉS A HÁBORÚBAN.

Egy magyar pilótaszakaszvezető Kaszap István-ereklyével ment ki az orosz frontra, hogy ott teljesítse hazája iránti kötelességét.. Egy felderítő repülése alkalmával hatalmas ellenséges elhárító tüzet kapott. Halálmegvető bátorsággal folytatta útját a kijelölt feladat végrehajtására. Az ellenséges elhárítás valóságos tűzfüggönyt vont köréje. Már visszatérőben

volt, amikor gépének balszárnyát találat érte, úgyannyira, hogy az részben le is szakadt, majd a futószerkezet is áldozata lett az ellenség lövedékeinek. Ennek dacára is úgyszólván egy szárnyal minden baj nélkül tért vissza kiindulási helyére és a leszállás is simán sikerült.

Azóta a pilótaszakaszvezető hálából már kétszer is meglátogatta Kaszap István sírját a székesfehérvári temetőben.

PÉNZ VAN A RÉGI, ROSSZ ERSZÉNYBEN.

Egy nagyon szegény családnál megbetegedett az anya, de a család nem tudott hozzá orvost hívatni, mert egy fillérük sem volt. Ezekben a napokban már oly kétségbeejtő anyagi körülmények között éltek, hogy azt sem tudták, a legközelebbi napokban mit esznek.

Az anya állapota pedig egyre rosszabbodott, úgy hogy feltétlenül orvosi beavatkozásra volt szükség.

Szükségükben Kaszap Istvánhoz fordultak.

Ekkor történt, hogy a kicsi gyermek játék közben valahonnan, a régi holmik közül egy egészen régi, kopott erszényt találtak és azzal kezdtek játszózni.

Amikor apjuk észrevette, hogy a gyerme-

kek a penészes, régi erszénnyel játszanak, elvette tőlük és a tűzre akarta dobni. Mielőtt azonban elégette volna, önkéntelen mozdulattal felnyitotta.

Vadonatúj papírpénzeket talált benne.

Éppen annyit, amennyire akkor a családnak szüksége volt.

EGY SZÁZADOS ÍGY MONDJA EL.

Körülbelül két héttel az általános támadás megindulása előtt tábori postán kaptam egyik barátomtól csomagot, amelyben a „Szere-ttel, szenvedéssel“ című könyv is benne volt. A könyvecskét elolvasva, az mindjobban meg-tetszett nekem s a nehéz napok előtt kértem Istennél Kaszap István közbenjárást, hogy ezeket a heteket, századommal együtt, épség-ben átéljük.

A front áttörése után 1942 június 28-án (a helységneveket még nem közölhetem) a szá-zadommal táborozni készültünk egy erdőben éjjeli pihenésre. Az ellenséges légitvekenység miatt mindenki s így én is megcsináltam a lég-oltalmi árkomat, illetve óvóhelyemet. Két órán át ástam a nehéz talajban, amúgyis már fá-

radtan, amikor parancsot kaptam, hogy századdal azonnal folytassam az előnyomulást. A legénység fáradt volt, a sötétség beállott, az eső eleredt, de a parancsot természetesen azonnal végrehajtottam. És itt mutatkozott meg Kaszap István oltalma felettünk! Alig hogy századom az erdőből körülbelül 150 méterre kikerkezett, menetoszlopba fejlődött, megjelentek az éjjeli bombázók s a pár perccel előbb elhagyott erdőt bombázták. Egy bomba az én óvóhelyemet roncsolta szét. Isten különös oltalma volt, hogy az erdőt elhagyva megmenekültem. A legénység közül sem történt baja senkinek. Imáinkban Kaszap István közbenjárását kérjük továbbra is.

MEGÉRKEZIK A HÁZASSÁGI KIVONAT.

Két testvér már négy év óta szakadatlanul kereste nagyszülei házassági kivonatát, hogy őskereszténységüket igazolni tudják.

Minden munka eredménytelen maradt.

Felkeresték az összes illetékes hivatalokat, de a fontos irat nem került elő.

Már-már az egész hat tagú család lemondott az eredményről, annál is inkább, mert apjuk gyermekkorában teljesen árván maradt és így egyetlen egy irat sem maradt fenn.

Végül is Kaszap Istvánhoz fordultak se-

gítségére és még azon a napon elutaztak Székesfehérvárra Kaszap István sírjához.

Pont azon a napon érkezett meg címükre nagy atyjuk házassági levele is.

ÉNEKESNŐVEL TÖRTÉNT.

Egy hangversenyénekesnőnek fontos próbára kellett mennie, de addigra annyira berekedt a torka, hogy még beszélni is alig tudott.

Este már be is lázasodott.

Tudta, hogy a próbaéneklésről és az azzal járó szerződésről le kell mondania, mert tapasztalatai szerint nála egy-egy ilyen rekedtség két hétig szokott tartani.

Hangos zokogás vett rajta erőt és közben Kaszap István hívta segítségül.

Este amikor lefeküdt, elővette a Kaszap szövetereklyét és rátette fájó, gyulladós torkára.

Reggel amikor felébredt, csodák-csodája, semmi baja sem volt a torkának, sőt úgy érezte, hogy a hangja is sokkal szebben csengene, mint azelőtt.

CSODÁS MEGMENEKÜLÉS.

Egy főhadnagy mondotta el a következőket:

— A Don mellett történt. Parancsot kapott a század, hogy az egyik erdős terepén szállja meg a domb oldalt, mert előre láthatólag a vörösök — a repülő felderítés szerint — hatalmas erővel akarnak támadni. A parancs úgy szólt, hogy a sűrű erdős domboldal déli részén foglaljon állást a század és a felbukkanó ellenséget vegye tűz alá és tartsa az állást mindaddig, míg a megfelelő erősítés megérkezik. A terep a lehető legkedvezőbbnek bizonyult, mert olyan elhelyezkedési lehetőséget nyújtott, hogy a tűzfegyverek kilövési helyei természet által leplezve maradhattak az ellenség, előtt láthatatlan volt és csupán támadás esetén — csak hang után tájékozódhattak a század hollétéről. Ez elég gyakran előfordul a korszerű harcászatban, ami kétségtelen megnehezíti az ellenség helyzetét, de csak annyiban, hogy azt a területet, ahonnan a lövések hallatszanak, nagyobb területen kell zárótűz alá venni.

— A századtól nem messze balra hatal-

mas sziklafal emelkedett s mint egy nagy szürke torony nyúlt ki a sűrű fák és bozótok közüi. — A kitűnően elhelyezkedett századból rövidesen elindultak a felderítő járőrök, a többiek minden idegszálukkal megfeszítve figyeltek és várták az ellenség felbukkanását. X. főhadnagy, a század parancsnoka messzelátójával kémlelte a terepet. Rövidesen felbukkant az első visszajövő felderítő járőr. Futólépésben törtettek a sűrű növényzet között, már messziről látszott rajtuk, hogy eredménnyel jártak. Csakhamar a század parancsnoka előtt álltak és jelentették, hogy a vörösök támadásra készülnek. Egymás után futottak be a többi felderítő osztagok is szinte egybehangzó jelentéssel. Mindenki elfoglalta a helyét. A géppuskák, a géppisztolyok és golyószórók kész állásban várták az ellenség felbukkanását. Valójában nem telt el tíz perc sem, ami azonban örökkévalóságnak tűnt fel. Megjelentek az első vörös katonák. Előbb alig 30—40 főnyi csapat bontakozott ki a sűrűből óvatosan, négykézláb mászva és hasoncsúszva közeledtek a hatalmas sziklafal irányában. Nemsokára újabb csoportok tűntek fel s lassan mintha a földből nőttek volna ki, szinte ellepték az előteret. A hatalmas tömeg egyre nőtt, egyre nagyobb lett, itt is, ott is felbukkant egy-egy csoport, amely rajvonalba fejlődve közeledett a sziklafal irányába. A főhadnagynak a „torkában dobogott“ a szíve, látva a sokszoros túlerőt, de összeszorított fogakkal, lélekzetfolytva figyel-

te a vörösök felvonulását, várta azt a percet, amikor a legjobb tűztávolságba kerülnek. Már alig voltak 3—400 lépésre, — még mindig tőlük kissé balra húzódva a sziklafal irányában, amikor elhatározta a tűz megnyitását. Még figyelmesen körülnézett emberei között, mindenki a helyén van-e? Valamennyien haláltmegvető tekintettel várták a parancsot. X. főhadnagy, aki sokat hallott Kaszap Istvánról, önkéntelenül hozzá fordult segítségért. Kaszap István segíts! — mormolta fogai között — s a következő pillanatban megadta a jelt a tűz megnyitására. Mintha gombnyomásra történt volna, szinte egy pillanatban egyszerre szólaltak meg a géppuskák, géppisztolyok, golyószórók és fegyverek. A hatás leírhatatlan volt! A számokban ki sem fejezhető vörös tömeget váratlanul érte a támadás. Pillanatok alatt százával hullottak el egymás után. Csodálatosképpen azonban egyetlen puska lövés sem jött a század felé! A felfejlődött vörösök a baloldalt emelkedő sziklafal alatt elterülő erdőrészt vették hatalmas tűz alá. Rövidesen megszólaltak ágyúik is, úgylátszik a megérkezett magyar segítőcsapat helyezkedett el a sziklafal alatt elterülő erdős részen. Valóságos tűzesővel árasztották el a sziklafal környékét. X. főhadnagy százada mintha ott sem lett volna, tudomást sem vettek róla, pedig a század gyilkos tüze egy pillanatra sem szűnt és nyomába mind jobban ritkultak a vörösök sorai. Már százával feküdtek a halottak a csatatér előte-

rében. A sziklafal tövében is, annak dacára, hogy különböző kaliberű lövedékek százával csapódtak le, állták a harcot anélkül, hogy egy pillanatra is szűnne a tüzelés és valaki is láthatóvá válnék közülük. A csodálatos csak az volt, hogy a század mindvégig szinte „páholyból nézve“, anélkül, hogy egyetlen lövést kapott volna, kaszabolta az ellenfelet. Közel két óra hosszáig tartott a harc, amikor a vörösek sokszáz halott és még több sebesült hátrahagyásával visszavonultak. Alig ült el a harci zaj, alig pihenték ki magukat a fáradt harcolók, X. főhadnagy elindult a sziklák irányában üdvözölni a segítő csapatot, amelyik olyan példátlan hősiességgel úgyszóván tüzesőben is megállta a helyét és megmentette a századot a hatalmas túlerővel szemben, sőt annyira lekötötte az ellenséget, hogy még arra sem volt idejük, hogy róluk tudomást szerezzenek és úgyszólván kényük-kedvük szerint pusztíthatták őket. Futólépésben közeledett a sziklafal felé, de mind hiába kereste a csapatot, sehol senkit nem talált. Egyetlen élő lelket, de még csak sebesültet sem tudott felfedezni. Értetlenül állt az esett felett. Sípjába fújta, jelzőlövéseket adott le, majd tele torokkal kiabált. Sehol semmi! Sehol egy hang! Szinte megbolondult, úgy érezte, hogy elvesztette az eszét. Rohanva törtetett át a sűrű bozótokon, egyenesen abban az irányban, amerre néhány órával előbb a vörösök vonultak vissza. Már elérte a harctér legborzalmasabb helyét, ahol

körülötte százával feküdtek a hullák. Szinte tébolyultan fordult vissza, keresve századát. Magasra tartott kézzel revolveréből három jelző lövést adott le. Ekkor szinte földbe gyökeredett a lába. A sziklafal irányából háromszor ismétlődött a lövése! Hirtelen világosság gyult agyába.. Újabb három lövését, újabb három válasz követte. Mint a tébolyult szaladt vissza századához, megölelve mindegyiket, aki csak keseügyébe akadt, majd könnytől fátyolos szemmel vezényelte: Imához! Megoldódott a rejtély. Csoda történt a Don mellett. Kaszap István közben járt a jó Istennél. Megsegített! Az erdős domboldalon elhelyezkedett század tüzelése a baloldalon lévő magas sziklafalon verődött vissza és így a támadó vörösök a hirtelen megnyitott tűz után keletkezett pánikban nem tudtak kellőképpen tájékozódni és a hang irányában keresték az ellenséget, ahol valójában senki sem volt. így történt, hogy X. főhadnagy százada nélkül, hogy egyetlen lövést kapott volna, a hatalmas túlerővel szemben lévő ellenséget legyőzte. Kaszap István segített!

ILYEN CSODÁT MÉG NEM LÁTTAM

Egy gazdának a lova súlyosan megbetegedett.

Az állatorvos, amikor a lovat megvizsgálta, kijelentette:

— Az állatnak bélcsavarodása van és ezen sajnos, nem lehet segíteni.

A gazdát nagyon megtörte ez a váratlan szerencsétlenség, különösen akkor, amikor egy este az állatorvos közölte vele, hogy lova reggelre megdöglik.

Pénzük igen kevés volt és bizony nagyon nehezükre esett volna másik lovat venni.

Nagyon kérte a gazda Kaszap Istvánt, hogy segítse meg. Éppen a kilencedet végezte a szenttéavatási ügyért, amikor jött az állatorvos és nagy örömmel újságolta, hogy a ló meggyógyult.

— Tizenkét éve dolgozom, de ilyen csodát még nem láttam!

AZONNALI HATÁLLYAL VISSZAVETTÉK.

Az egyik intézetnél felmondtak egy tanárnak, mert egy miniszteri rendelet értelmében csak okleveles tanárokat alkalmazhattak.

A felmondás után természetesen igen sok anyagi gond nehezedett rá.

Ekkor került kezébe Kaszap István Lapja és annak olvasgatása közben elhatározta, hogy adományt küld a szentéavatására.

Már éppen indulni akart, hogy csekély összeget postára adja, amikor levelet kapott.

A levélben közlik vele, hogy azonnali hatállyal visszaveszik az intézetbe.

A KINEVEZÉS MEGTÖRTÉNIK.

Valakinek a kérvénye már közel tíz év óta feküdt az egyik illetékes minisztériumban. Képességének megfelelő állást szeretett volna elnyerni az illető, de erre semmi reménye sem volt. Többször személyesen is eljárt a minisztériumban, de semmi jóval sem tudták biztatni.

Amikor meghallotta, hogy Kaszap István közbenjárásával, megsegíti a hozzáfordulókat, imádkozni kezdett hozzá.

És, amire még csak gondolni sem mert volna, bekövetkezett:

Másnap már megérkezett az értesítés, hogy kinevezték.

PÉNZ, PÉNZ, PÉNZ...

Valaki, aki szüleitől egy kis házacskát örökölt, saját tapasztalatlansága folytán olyan súlyos anyagi helyzetbe került, hogy már-már azon

a ponton volt, hogy a házat eladja. Attól viszont fájó szívvel vált volna meg.

Szorongatott helyzetében Kaszap Istvánt hívta segítségül.

S Kaszap István teljesítette a kérését: Csodálatos módon külön egy havi fizetést kapott a hivatalban, sőt utána háromszor-négy-szer kisebb nagyobb összegekkel is meglepték.

A CSODÁS HALFOGÁS.

Egy vidéki esperesplébános, amikor elvégezte gyóntatómunkáját, elhatározta, hogy kivonul egy-két órára a szabadba. A harangozóval együtt el is indult megszokott halászterületére. Nem azzal a céllal mentek, hogy komoly halászatot folytassanak, hanem pusztán szórakozásból. Magukkal vittek egy kis merítőhálót.

Amikor elérték a kijelölt helyet, látták, hogy hiába hozták magukkal a kicsike hálót, mert a víz csak alig pár napja mentesült a jégtől s annyira felduzzadt, hogy szinte azt a benyomást keltette, mintha tenger lenne.

—Itt még egy zabszemnyi halat sem fogunk — jegyezte meg a harangozó.

—Hátha Kaszap Pista megsegít bennünket és legalább annyi kis halat fogunk, ahány évet ő élt a világon — mondotta a plébános.

E kijelentés után még félóra sem telt el

S máris együtt volt a tizenkilenc hal. Valamennyi mintegy félkilós ponty volt.

A kis hálóból minden vízbemerítés után kettesévei és hármásával szedték ki legnagyobb ámulatukra a halakat.

Meglepő a dologban az, hogy ezeket olyan vízből halászták ki, amelyben több mint fél év óta egy halat sem sikerült fogni.

Amikor már a tizenkilenc hal együtt volt, hiába merítették újból és újból vízbe a hálót, többé egyetlen halat sem tudtak fogni.

KASZAP ISTVÁN SEGÍTS!

Azok, akik az első csodálatos gyógyulás óta érdeklődtek Kaszap István sírja felől, olyan dolgokat hallhattak, amelyek újabb gondolkodásra készítetik őket, annál is inkább, mert a véletlenekben nincsen rendszeresség.

Az a sír, amely nem régen még ott domborodott a sóstói temető kápolnája mellett s ma pedig már a Prohászka-templom mellett van, állandóan tele van pompázó virágokkal és állandóan százával állanak mellette a látogatók. Messzi vidékről jönnek el Székesfehérvárra a bénák, betegek, hogy itt találjanak vigasztalást, vagy kapjanak csodálatos segítséget. Mindenki Kaszap-ereklyét keres. Néha templomi zászlók alatt éneklő búcsúsok keresik fel a sírt.

Ha valaki a temetőről érdeklődött Kaszap István sírjának látogatottsága felől, ilyen feleletet kapott:

—Nappal a sír soha sincs magára hagyva. Százan és százan jönnek, hogy imádkozzanak és lefaraghasasanak egy darabkát a keresztből. Már háromszor hordták így el az egész keresztet és mindig újat kellett állítani. Pedig mindenki csak egy szálkát visz magával, hogy az utána következőnek is jusson, de hát sok kis szálka sokra megy. Amikor az első keresztet teljesen elfaragták, a sír földjét kezdték magukkal vinni ereklje gyanánt a látogatók.

—Kaszap István segíts! — ez a kérés hangzik el naponta százak és százak ajkáról az elhunyt novicius sírjánál és a boldog megsegítetteknek ma már hatalmas tömege bizonyítja, hogy kérelme nem volt hiábavaló.

A SÓSTÓI TEMETŐBŐL PROHÁSZKA MELLÉ.

Amikor az első csodás gyógyulások híre eljutott az ország minden részébe olyan határtalan érdeklődés kezdett megnyilvánulni a Kaszap-sír iránt, hogy attól lehetett tartani, hogy a sírhoz zarándokolt tömegek útjukban legázolják a közelben lévő sírokat. Ez hamarosan be is következett. Természetesen az ilyen

dolgok miatt elkerülhetetlenné váltak az állandó veszekedések, amelyek viszont nem férnek össze a szentéletű ifjú sírját körülvevő tisztelettel.

Ezekről az állapotokról tudomást szerzett az egyházmegyei hatóság is, azonban nem sokat tehetett, mert a sóstói temető nem egyházi, hanem városi tulajdonban van, és így a város gyakorol felette felügyeletet.

Nem volt hátra más választás, mint az, hogy esetleg a sírt máshova helyezik el.

Több gondolat vetődött fel ezzel kapcsolatban.

Az első szerint a Kaszap-sír környékén eltemetett halottakat kellett volna exhumálni és a temető más részére szállítani.

A második elgondolás az volt, hogy Kaszap István sírját a temető más részében jelölik ki és a hamvakat oda szállítják.

Minthogy azonban e két elgondolás megvalósítása nagy nehézségekbe ütközött, felvetődött egy harmadik, könnyebben megoldható megoldás is, És pedig az, hogy a szentéletű novicius hamvait a temetőn kívül helyezik végző nyugalomra.

Ekkor kezdtek foglalkozni az ügyet magukévá tevő személyek azzal a gondolattal, hogy Kaszap István sírját a Prohászka templom mellé helyezik át. Ehhez Shvoy Lajos megyéspüspök is hozzájárult, sőt mindent elkövetett, hogy ez a terv megvalósuljon.

A tervek szerint a sírt a templom egyik

oldalán kőkerítéssel körülhatárolt háromszög alakú területen helyezik el és pedig úgy, hogy föléje a templom falához hozzáépített árkádos kriptafülkét emelnek.

Az építkezés költségeit teljes egészében a Kaszap István emlékbizottság viseli.

Amikor ezek a tervek átmentek a köztudatba, Kaszap István tisztelőiben nagy örömet váltottak ki. Mindenkit az érdekelt, hogy mikor történik meg a sír áthelyezése.

December 7.-ével ez a nap is elérkezett.

Az áthelyezésnél a legnagyobbfokú gondossággal kellett eljárni már csak azért is, mert a boldoggáavatási pert megelőző egyházi eljárás kezdetét vette, tehát a sír kinyitását és a hamvak átvitelét azoknak a szabályoknak a szigorú betartásával kellett elvégezni, amelyeket az egyházjog előír.

A sírt a püspök által kirendelt egyházi személyek és több orvos jelenlétében nyitották fel, de részt vett az aktusor a városi hatóság is. Természetesen a holttest felvétele a nyilvánosság teljes kizárásával történt, amelynek tagjai elálltak a bejáratokat is. Egyedül csak a Kaszap-család tagjai lehettek jelen.

A koporsót a földből való kivétel után a temető kápolnájába szállították s ott felnyitották és megállapították, hogy a holttest teljesen ép állapotban van. Ezután az egyházi és a polgári hatóságok kiküldöttei aláírták az úgynevezett azonossági okiratot és azt elhelyezték a koporsóban. A koporsót ismét lezárták majd

a holttestet azzal együtt egy érkoporsóba tették. Az érkoporsót nemzetiszínű zsinórral kötötték át és három helyen ólompecséttel lezárták.

A koporsót ünnepi menetben vitték a temető kapujához és az ott felállított katafalkra helyezték. A hívők délelőtt 11 órától délután három óráig látogathatták. Az összegyűlt embersereg olyan hatalmas tömeget alkotott, hogy betöltötte a temető egész környékét.

Az előírt szentelési szertartás után az iskolásgyerekek és a hívők ezreinek sorfala között Kaszap István holttestét átszállították 2. Prohászka templom mellé.

Azóta a székesfehérvári vasútállomástól alig pár száz lépést kell tenni és az ember máris ott áll a sír előtt, amelyet ma is körülvesz a tisztelők és a segítséget kérők folyton változó csoportja.

Egymáshoz közel alussza örök álmát Prohászka Ottokár, a lánglelkű püspök, akinek földi útja itt, Székesfehérvárott ívelt a magasba anélkül, hogy Ő csak egy percig is eltávolodott volna a földhözragadt szegénységtől és Kaszap István, aki földi életét fel akarta áldozni azért az útért, amelyet Ottokár püspök taposott ki.

Életük sem sokban különbözik egymástól.

Prohászka életét befátyolozta az első világháború borzalma, derűjét elvették a nemzet hibái és gyengeségei felett érzett fájdalmak, elégette magát nagy emberszeretetének mámorá-

ban. Kaszap István is magára öltötte a papi ruhát, hogy hivatásteljesítése során majdan ezrek és ezrek hitét adja vissza. Az ő életét a korán rázúduló betegségek okozta kízó fájdalmak égették és hamvasztották.

És most ott nyugszanak együtt, egymáshoz közel, Szent István ősi városában, a gyönyörű fejlődésnek indult városban, amelynek falai és feltárt emlékei a múlttól beszélnek, a múlttól, amely annyi kiváló férfit adott ennek a nemzetnek.

ÚTBAN A SZENTEK KÖZÉ ...

Rövidesen már vázoltuk Kaszap István életének történetét és azokat a váratlan gyógyulásokat és eseményeket, amelyek az ő közbenjárására történtek a székesfehérvári sírnál, vagy a családi otthonokban, ahol Kaszap-ereklyét őriznek. Ahogy ezek az események egymást követték, úgy szaporodtak állandóan a fiatalon elhunyt szentéletű novícius tisztelői s ma már hatalmas sereget alkotnak azok a hívők, akik saját magukon tapasztalták Kaszap István közbenjárását.

Az első csodálatos gyógyulási esetek után megalakult a Kaszap István boldoggá avatását szorgalmazó bizottság, amelynek az a feladata, hogy összegyűjtse mindazokat az esete-

ket, amelyekből kiviláglik, hogy csakis isteni akarattal történhettek meg az elhunyt jezsuita novicius közbenjárására. Ez a bizottság állandóan figyelemmel kíséri a Kaszap-csodákat és ezekről jelentést tesz az egyházi hatóságoknak s azáltal Kaszap István boldoggá, majd azután szentté avatását szorgalmazza.

Ne higyük azonban azt, hogy ez könnyű szerrel eredményre vezethet.

A végső szót a Szentszék mondja ki, de amíg ez megtörténik a bizonyító eljárásoknak hosszú sorára van szükség. Ezeknek az eljárásoknak a láncolata képezi az úgynevezett boldoggá-, illetve szenttéavatási port, amelynek első szakaszában összegyűjtik azokat a hivatalos iratokat, amelyek a boldoggá avatandó életét, életének különös megnyilatkozásait és a halála után vele összefüggésben lévő váratlan eseményeket ismertetik.

Ez nem könnyű feladat.

Kaszap István iratainak összegyűjtését azonban megkönnyíti az a körülmény, hogy halála óta alig néhány esztendő múltott csak el, földi élete közöttünk folyt le, osztálytársai még élénken emlékeznek vissza diákéveire, egyéniségére és az ismerősöknek is hatalmas serege tud olyan megbízható adatokkal szolgálni, amelyek a boldoggá, — majd később a szenttéavatási perben igen hasznosak lesznek.

Különösen nagy segítségére van a port vezető egyházi bíróságnak az a vaskos könyv, amelyet Endrődy László jezsuita páter írt. Eb-

ben a könyvben olyan mesteri kézzel rajzolta meg hiteles adatok alapján Kaszap István egyéniségét és lelki életét, hogy már ennek a könyvnek az elolvasása után is kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy Kaszap István túljutott a szürke hétköznapiakon és a földi élet kicsinyes küzdelmein és példás életével valóban rálépett az útra, amelyen csak a szentek járnak.

Az iratok gondos összegyűjtése után a por második részére, a tanúk kihallgatására kerül a sor.

A boldoggáavatási pörnek ez a szakasza a leghosszadalmasabb.

A pör elindítójánk és szorgalmazójának, aki a bizonyító anyagot beterjeszti, pontosan és kétségbevonhatatlan adatokkal kell bebizonyítani, hogy a boldoggá avatandó földi életével és a halála utáni közbenjárásaival valóban rászolgált arra, hogy Őt már földi életünk során a diadalmas egyház tagjaként tiszteljük, vagyis a szentek sorába avassuk.

A bizonyító iratok beterjesztője azonban nem támaszkodhat a pör folyamán csupán a gondos munkával összegyűjtött bizonyító iratokra, hanem gondoskodnia kell arról is, hogy azok, akik a bizonyító iratok anyagát szolgáltatták, élő szóval is megerősítsék állításaikat. Ezért van szükség a tanúk kihallgatására.

Természetesen, mint a polgári bíróságoknál az ügyész, itt az „ördög ügyvédje“ gondoskodik arról, hogy a felsorakoztatott bizonyító adatokat megdöntse és minden erejével azon

legyen, hogy a boldoggá-avatandó javára szóló érdemeket kisebbítse, ő az, aki minden olyan dolgot, vagy adatot amely kedvezőtlen lehet a pör kimenetelére, kiaknáz, minden gyanús és homályos pontba beleköt.

A bizonyító iratok Kaszap István boldoggá-avatásával kapcsolatos pörben mintegy 120 oldalnyi könyvet tesznek ki. A boldoggá-avatási per megindítását szorgalmazó bizottság komoly és hatalmas munkát végzett. Összesen 451 cikkelyben foglalta össze bizonyítékait.

Elsősorban is ismertetik Kaszap István részletes élettörténetét a gyermekkortól egészen a haláláig. Közben rámutatnak hősiességre. Itt nagy gondot fordítanak arra, hogy tiszta, világos képet adjanak külső viselkedéséről.

Hogy Kaszap István gazdag volt erényekben, azt összes osztálytársai és összes ismerősei bizonyítják. Mindig szerény fiú volt, sohasem kívánt többet, mint amennyit a Gondviselés a földi élet megjárásához adott neki. Dacosságában is szerfelett szelíd volt. Akik ismerték sohasem felejtik el jóságát, alázatát, barátságosságát és határtalan őszinteségét. Ami pedig türelmét illeti, arról világosan beszél az a pár esztendő, amelyek alatt a földi kínok és fájdalmak egész sorát állotta ki zúgolódás nélkül, megnyugodva Isten akaratában és abban a tudatban, hogy a Megváltó többet szenvedett a kereszten.

A tanúkihallgatások során természetesen külön súlyt helyeznek arra, hogy a tanúk ne csak szűkszavúan állítsák, hogy ezek az erények Kaszap Istvánnál feltűnő formában voltak felismerhetők, hanem ezek alapos alátámasztására Kaszap István életéből megtörtént eseteket soroljanak fel, mert a konkrét események elmondásával lehetőséget adnak a bíróságnak, hogy az egyes erények szerepét kétségekívül felismerje és megállapíthassa.

A földi erények után következik az isteni erények részletes felsorolása. Itt elsősorban arra fektetnek nagy súlyt, hogy megállapítsák, Kaszap István hite elérte-e a legmagasabb fokot, az úgynevezett hősi fokot. Ha hite alatt üldöztetésnek lett volna kitéve, meg tudott-e volna azért halni, mint annyian a kereszténységnek a pogányság elleni harca során. Mennyire fejlődött ki benne a második isteni erény: a remény és minden erény legszebbike: a szeretet. Utóbbinál nemcsak azt kutatják, hogy mennyire szerette felebarátait, hanem azt is, hogy mennyire nyilvánult meg benne az Isten iránti szeretet.

Természetesen azt is vizsgálni kell, hogy ezek az erények Kaszap Istvánnal vele születtek-e, vagy pedig élete folyamán fejlesztette-e ki magában azokat. Vannak emberek, akiknek az erények gyakorlása nem kerül különösebb megerőltetésükbe, viszont vannak olyanok, akik csak a legnagyobb önmegtagadással, lemondással, önsanyargatással tudják magukban az

erényeket kifejleszteni a hősiesség“ fokáig. Tehát Kaszap István boldoggáavatási pőrében döntő bizonyítékokkal kell alátámasztani azt is, hogy erényeit még a legnehezebb körülmények között is gyakorolta, vagyis akkor is, fejlesztette, amikor a szenvedések a legnagyobb mértékben próbára tették. Vizsgálják az erények kifejlesztésének egyes fokozatait. Mert itt igen fontos az a körülmény, hogy erényinek fejlesztésében nem következett-e be visszaesés, vagy ha az be is állott, utána felismerhető-e a még fokozottabb küzdelem az erényekben a hősiességig való fokozásáért.

A bizonyítási anyagnak ez a része pontosan felsorolja azokat a tanukat, akik bizonyítani tudják, hogy Kaszap István csodálatos akaratral ápolta magában ezeket az erényeket. Különösen nagy szerep jut a bizonyítás során volt osztálytársaira és a manréziai testvéreire, akik arra lesznek hivatva, — mint már mondtuk — hogy erényeinek fejlesztését konkrét események elmondásával igazolják.

Volt osztálytársai eskü alatt Vallják majd hogy amikor Kaszap István a cisztercita gimnázium diákja látta, hogy tanulásának elhanyagolása mennyire szégyenteljes bizonyítványt eredményezett, óriási lendülettel látott hozzá a tanuláshoz, hogy felküzdje magát a jeles tanulók közé.

Novícius társai azt bizonyítják, majd, hogy határatalan Istenszeretete annyira leküzdötte benne a betegségével járó szenvedéseket,

hogy azokat valósággal mosolyogva viselte el, mert tudta, hogy amennyivel kevesebb napja van itt a földön, annál közelebb kerül Istenhez, vagyis a „mennyei születésnapjához.

A bizonyítási anyag cikkelyei között szerepelnek még az okosság, igazságosság, mértékletesség és a lelkierősség sarkalatos erényeinek gyakorlását igazoló adatok, majd azoknak az erényeknek az ismertetése következik, amelynek gyakorlását a szerzetesi fogadalom követeli meg.

Részletesen tárgyalja a bizonyító anyag Kaszap István halálát is, míg végül rákerül a sor a vele összefüggésben levő csodálatos gyógyulások, vagy közbenjárásának más megnyilatkozásainak ismertetésére. A sírnál történt gyógyulásokkal kapcsolatban megemlítjük, hogy máris több esetet tud a bizottság teljes értékű orvosi bizonyítvánnyal alátámasztani, holott erre most még nem lenne szükség, mert elégséges az is, hogy a „csodák hírének“ igazolása sikerülne.

A tanuk névjegyzékének összeállítása sem könnyű feladat.

Gondoskodni kell ugyanis az összeállítónak arról, hogy a tanúvallomásokból a bíróság Kaszap István életéről mindenre kiterjedő tiszta képet kapjon, annak minden mozzanatát ismerje, mert az ördög ügyvédje egyre csak azon fáradozik, hogy minden olyan megnyilatkozásba, amely a pör kimenetelére kedvezőtlen kihatással lehet, tejes erejével és vaskövetke-

zetességgel felépített ellenérveivel belekössön és a bizonyítást lehetetlenné tegye.

A pör folyamán tehát semmit sem szabad elhallgatni.

A tanuk hatalmas seregében vannak elsősorban a szülők, testvérek, majd az osztálytársak, tanárok, az összes volt nivicius társak, valamint azok a betegek, akik Kaszap Istvánnal egyidőben voltak a kórházban. De tanuk az ápolónők és a kezelőorvosok is. Az orvostanuk vallomásainak ellenőrzése céljából a kihallgatások alkalmával az orvostársadalom egyik kiváló tagja is jelen van, mint meghívott orvosszakértő.

Az egyházi bíróságnak, amely a székesfehérvári püspöki palotában székel meglehetősen sok dolgot ad a pör lefolytatása. Nem egyszer el kell hagynia a püspöki palotát, mert olyan beteget kell kihallgatni, aki képtelen arra, hogy megjelenjék a bíróság előtt.

A kihallgatások a püspökség egyik nagy termében folynak. Sokszor egészen távoli vidékről jönnek a tanuk, hogy esküvel bizonyítsák Kaszap István közbenjárásának feltűnő megnyilatkozását. Mielőtt megkezdenék vallomásukat, az evangéliumra és szívre tett kézzel eskü alatt ígérik meg, hogy mind a kérdésekre, mint a cikkelyekbe foglalt adatokra nézve igaz vallomást tesznek.

A boldoggáavatási ügy szorgalmazója, az úgynevezett „Postulator“ a tárgyaláson nincsen jelen, de jelen van az ördög ügyvédje és a

tanú minden szavát figyeli. A tanúnak első-sorban is az ő kérdéseire kell válaszolnia. Ezeket a kérdéseket a bizonyító anyag cikkelyeinek előzetes áttanulmányozása után állítja össze az ördög ügyvédje, azokat borítékba zárja és csak a tanú kihallgatásának megkezdése előtt adja át a bíróság elnökének, aki azt felbontva, felteszi a kérdéseket a tanúhoz.

Ez is mutatja, hogy a tanúnak milyen alaposan el kell készülni kihallgatásukra. Legjobb, ha már otthon jegyzeteket készítenek, mert azokat a tárgyalás során használhatják. Ha a tanú az ördög ügyvédjének kérdéseire valamit elfelejtett volna megmondani, azt a tárgyalás során később is megteheti.

A tanúkihallgatások sokszor hosszú időt vesznek igénybe. Előfordul, hogy valamelyik tanú vallomása annyira nagyfontosságú, hogy annak részletes lerögzítéséhez több egymást követő ülésre van szükség. Ilyenkor a tárgyalás megszakításáról pontos jegyzőkönyvet kell felvenni és az iratokat a szükséges hivatalos pecsétekkel ellátva le kell zárni.

KASZAP ISTVÁN AZ IFJÚ MAGYARSÁGÉ.

*Szépen és bölcsen (bevalljam?) koldusul,
Makacs húzással húzom az életet
S vájjon szabad volna-e halnom
És most meghalni szabadna éppen?*

*Látom a fajtán bárgyúul, emberül
ráütöttem és féltem magamat:
Mégis talán hátha különbnek
Lehet az egy s elszántabb — a soknál.*

*Mégis talán ha, nehéz béklyók alatt,
Jó megmondani, amit ma csak lehet:
Magam a fajtán jobban szerettem
Száz hazafias vigadozásánál.*

*Száz tromffal jöhet ez a veszett világ,
Veszhet s neveteth vén szemeim előtt,
Ifjúság babonás hitével
Hinni fogok, mégis hinni — bennük.*

(ADY)

Akaratlanul is Adynak ezek a sorai jutnak az eszembe. Az élet minden küzdelmei mocska általam annyira megcibált Adyé, aki sohasem feledkezett meg magyar fajtájáról és a magyar ifjúságról. Láta fajtája vergődését, szeretett volna neki utat mutatni, szeretett vol-

na tovább élni, hogy elszántságával pótolja mindazt, amit életében elherdált.

Végső kétségbeesésében is az ifjúság babonás hitével akar menetelni a nemzet öntudatának megmentésére.

Ha Prohászka írásait, intelmeit olvassuk, megfog bennünket a nagy püspöknek az ifjúság iránt tanúsított nagy szeretete.

Féltette az ifjúságot, mert látta, hogy óriási feladatokat tartogat a számára a jövő. Vájjon lesz-e ereje ahhoz, hogy a feladatokat sikeresen megoldja és lesz-e erős hite ahhoz, hogy a nehézségeken átküzdje magát? Prohászka azé a magyar ifjúságé, amelynek tekintete nem kerüli el a szenvedő Krisztust és keresztel a kezében indul diadalra a magyar élet útján.

Az 1930-as évek elején, amikor Kaszap István az érettségi felé közeledett, szörnyű nehézségek tornyosultak a magyar ifjúság elé. Az iskolakapuk bezárultak mögötte, de új kapuk nyíltak ki, hogy befogadják. A hivatalok, a gyárak, az üzletek tömve voltak és ebben az időben született meg minden idők legszomorúbb munkaalkalma: az ínségmunka,.

Az ifjúság egy része elvesztette önbizalmát, már nem vette komolyan a hivatalos tényezők ígérését, nem bízott az annyiszor tehetlenségbe fulladt mozgalmakban sem és félt volt, hogy rövid időn belül nem érkezik segítség, a nemzet legértékesebb rétege, a jövő

záloga, áldozatul esik a nemtörődömségnek.

Ifjak, akik szép reményekkel indultak neki az életnek, elesettségükben megfélelkeztek kötelességükről. Elfáradtak bízni és kitartani. Egyedüli menedékük a zsúr, a tánciskola és a bridzs volt.

Erre az ifjúságra vonatkoztatva jegyezte fel Kaszap István:

„Kétkedés fog el: Ez az ifjúság fogja az országot feltámasztani? Ha ez megtörténik, csoda lesz bizonyára“.

Az érettségi előtt álló ifjú látta a kilátástalan jövőt, sokszor foglalkozik a nagy kérdéssel: milyen pályát válasszon. Ekkor ötlik fel benne a gondolat, hogy pap lesz. De végérvényesen dönteni még nem tud. Merre menjen, merre tekintsen. Tudja, érzi, hogy szüleinek minden munkája az ő javát szolgálja, de előtte van a nagy kérdés, miképpen álljon meg az életben, amely egyre közelebb kerül hozzá nehézségeivel együtt?

— Ki az én édesanyám — kérdezi önmagától egyik dolgozatában.

Majd ezeket mondja feleletként:

— Ő az én életadóm, ki Isten után következik. De nézd csak, ő az, aki nap-nap után rója az utcát az otthon és a hideg hivatal között, ő az, akinek vállát gondok görnyesztik, nélkülözés, veríték örlik életerejét.

Így kiált fel:

— Mindezt miért, kiért?

S kiáltva felel rá:

— A fiáért: értem.

Később így folytatja:

Ki az édesanyám?

Erre is így felel:

— Ezt is tudom, hisz megtanítottak rá tanárain: ő szintén életadóm s ő visel gondot reám Isten után. De arra talán nem is gondolok, hogy valaki sokat szenvedett miattam, valaki sokat virrasztott betegágyam mellett; és nem gondolok arra, hogy mikor én gondtalanul a pihenés jóleső érzésével álomra hajtom a fejemet, ugyanakkor valakinek álmát messze űzi az emésztő gond és a gyötrelmes aggódás:

Ismét felcsuklik benne a kérdés:

— Kiért?

És lesújt rá a felelet:

A fiáért: értem.

— Szeretnem kell őket — mondja tovább — a legnemesebb és legforróbb szeretettel, önmagunkkért, a sok jóért, amellyel elhalmoztak, a sok szenvedésért, amelyet okoztam nekik.

A fiatal Kaszap István szülői szeretetének gyönyörű himnusza ez a pár sor, amely jobban beszél minden kimondott szónál. Ha életéből csak ez a pár sor maradt volna fenn halála utánig, a pár sorból is meg tudtuk volna, hogy ki volt Kaszap István, mint gyermek.

A gyermek ifjúvá serdült, az élet kapuja kinyílt előtte, hogy átlépje a nagy küszöböt. Nemcsak a saját jövőjére gondol, hanem a társai jövőjére is és ezzel együtt az egész magyar

ifjúság jövőjére. Tudja, hogy olyan ifjúsággal, amelyből kihalnak, elkorcsosodnak a nagy nemzeti eszmék, nem lehet komoly eredményeket elérni. Márpedig arról van szó, hogy a nagy nemzeti eszméket kell ápolni, ha nem akarunk elveszni. Gerinces ifjakra van szükség, akik szembe tudnak nézni a nehézségekkel, értékelni tudják a munkát, mert csak az ad egyedüli jogot arra, hogy a terített asztalról részesedjünk a mindennapi kenyérben. Látja, hogy kevesen vannak, akik fel tudják fogni életfeladatuk komolyságát s olyan közömbös magatartással haladnak az élet kapuja felé, mintha előre meg akarnák magukat adni.

De nemcsak ez a türelmében megfogyatkozott, hitében és terveiben megingott ifjúságot korholja, hanem magát a társadalmat is, amely tehetetlenül nézte, mint folytatják bele bizonyos elemek a nemzet öntudatát és nekiiramodott akarását a léha szórakozásokba.

— Ha nekem jeles tehetségem volna — írja jegyzeteiben — felküzdéném magamat a vezető állásokba, hogy krisztusi elvekkel és ostorral szétüssék a romlott társadalmon. De sajnos nem tehetem. Mennyire fáj ez nekem. És az igazi tehetségűek az ilyesmivel nem törődnek, talentumaikkal rosszul sáfárkodnak.

Határtalan szerénysége nem engedi meg neki, hogy ostorral valóban szétüssön. Nem akarja, hogy többnek tartsák maguknál. Ő, aki a legbutább tanuló társának is nagy szeretettel magyarázza meg, hogyan kell megoldani a fel-

adott leckét, nem akar kitűnni osztálytársai közül és így nem is érzi magát hivatva arra, hogy nagyobb öntudatot öntsön beléjük.

Egyre jobban saját dolgaival van elfoglalva.

Az elhanyagolt tanulás megbosszulta magát, rossz volt a bizonyítvány, az érettségi pedig már nincsen messze, össze kell szednie magát, hogy megérdemelhesse a jó bizonyítványt.

Tudta, hogy olyan kitartó munkára kell készülnie, amely az esetleges visszaesések idején sem veszít lendületéből. Most kell erősnek lennie, hogy talpra állhasson és tovább küzdjön, mert ha ezt most nem teszi, akkor soha sem juthat be jeles társai sorába.

Elhatározásának minden nehézségen keresztül való végrehajtásával nem csak osztálytársainak mutatott példát, hanem az egész magyar ifjúságnak.

Kaszap István ezért elsősorban ezé a magyar ifjúságé.

Aki küzdelmeiben megtorpan, elerőtlenedik és azt hiszi, hogy már nem képes új erőre kapni, mert a közöny és az elkedvtelenedés béklyóba köti akaraterejét, gondoljon Kaszap Istvánra, a cisztercita diákra és minden bizonnal erőt merít magának az ő példájából. Nem elég valamit akarni, az akaratot tettekbe kell formálni, mert csak a tettek képesek bennünket előre vinni.

A magyar ifjúságnak elsősorban is tudatában kell lennie azzal, hogy hivatása van. Ő

veszi át egyszer a történelem nagy stafétafáklóját, hogy tovább vigye az úton, amely a magyarságnak örök útja kell, hogy legyen. Ezen az úton nem lehet megállni, mert aki megáll, lemarad, előtte örök titok lesz a nagy cél.

„FIÚK, FEL A FEJJEL, A HARSONA ZENG“

Ki ne ismerné közülünk a cserkészeknek ezt a szép indulóját, amelytől kora tavasztól késő őszig hangosak a mezők, az erdők és a vidéki falvakat összekötő utak?

Az első rügyfakadás a cserkészt már késszen találja az útra.

Ki a szabad természetbe, ahol a lélek kibonthatja szárnyait és muzsikája együtt zenghet az ébredő természet örök himnuszával! Ki a négy fal közül a rétek bársonyára, ahol a virágok tarka serege bontogatja apró szirmiat, a fák lombjai Isten üzenetét susogják és a patakok vizének csobogása az örök nagy körforgásról énekel.

Madarak röpködnek a tarka rét felett és ágakról-ágakra, csicseregve, füttyörészve dalolnak a tavaszról és elfeledtetik a telet.

Tavasszal kezdődik az igazi cserkészélet.

A cserkésznek, aki egész télen át négy fal közé kényszerűi, az ott kapott oktatások után a szabad természetben kell megmutatnia, meny-

nyire tanulta meg magát fegyelmezni. Hogyan tudja megállni a helyét, akkor, amikor szabad-jára van engedve.

Kaszap István, mint cserkész példaképe lehet minden magyar cserkésznek, aki a cserkészlet tíz törvénytörpontját magára nézve valóban kötelezőnek tartja.

Ő felismerte a cserkészélet nagy értékeit.

Mert mi a cserkészlet?

A komolyság és a férfiaság leghatásosabb fejlesztője s ugyanakkor a jókedv és a vidámság ápolója.

A jó cserkésznék tudnia kell azokat a kötelességeket, amelyeket a haza érdeke támaszt vele szemben, de ugyanakkor nem szabad megfélemlenednie arról, hogy istennel szemben is vannak igen komoly kötelességeink.

A cserkészlet nyújtja minden ifjúnak a legtöbb lehetőséget arra, hogy egyéniségét, jellemét fejlessze, akaratát megacélozza és feladatát minden nehézség ellenére is teljesítse.

Kaszap István mintaképe volt a kötelességét teljesítő ifjúnak.

Különösen nagy segítségére volt ebben a kötelező rendszeres naplővezetés.

Mialatt társai közül sokan, mindig az utolsó pillanatokban írták be a naplőba a megörökítésre váró eseményeket, ő napról-napra pontosan vezette naplőjét és néha a legapróbb részletekig feljegyezte, ami vele kapcsolatban történt. És ezt nem azért tette, mert a naplővezetést időnként ellenőrzik, hanem azért, mert

tudta, hogy az igazi cserkész mindig pontosan teljesíti kötelességét.

A cserkészélet minden megnyilatkozásában részt vállalt s különösen a nyári táborozásokat szerette. Ezen nem is csodálkozhatunk, ha tudjuk, hogy rajongó szerelmese volt a természetnek.

Az őrsben a parancsokat mindig vonakodás nélkül hajtotta végre, soha semmi alól nem húzta ki magát, sőt örült, ha valamivel megbízták.

Cserkészársai emlékezetében úgy él, mint zárkózott és szűkszávú ifjú, de ugyanakkor mindig a vidámság jellemezte.

Ha csak tehetette, sokáig elszórakoztatta a társaságot. Minden vidám témát előszedett, mint őrsvezető és valóságos előadásokat tartott.

A nagytáborban minden reggel ő kel fel legkorábban és ha csak ideje engedi, elhagyja a tábort, hogy csodálja a természet ébredését.

Talán ezeknek az éveknek köszönheti, hogy zárkózottságát különös vidámsággal tudta párosítani. Keveset beszélt, de mindig meggondolta előbb, hogy mit akar kimondani. Ha valamire elhatározta magát, azt végre is hajtotta. Társai tudták, hogy amit ez a fiú egyszer ki mond, ahhoz semmi kétség nem férhet.

Sokszor határtalan önfegyelemmel tudta jellemét fejleszteni. Ilyenkor nem ismert akadályt és könyörtelenül legázolta az útjába kerülő belső nehézségeket.

Tudta, hogy „aki megkívánja a magasságokat, annak nem szabad abba a képzelgésbe ringatnia magát, hogy ezután állandó felfelé-emelkedés lesz az élete. Kitartó munkára kell készülnie, amely az esetleges visszaesések idején sem lohad le. Ezen a kitartáson múlik minden.“

Kaszap István, mint hittanára is mondja róla, —igazi „stramm fiú“ volt, aki nem mulasztotta el az alkalmat, hogy testét tervszemen erősítse, tudását határtalan ismeretszomjjal fejlessze s közben fáradhatatlan igyekezettel alakítsa ki magában Krisztus képét.

Cserkész volt a legjavából, mintha csak a cserkészinduló szavait testesítette volna meg.

Fiúk, fel a fejjel!...

Mindig felemelt fővel járt, de soha senkit nem nézett le. Mindig a magasságok felé tekintett, mintha Istennel beszélgetett volna, de szeretettel tudott lenézni az elesettekre és ha alkalma volt rá, erejéhez képest segítette őket.

A harsona zeng...

Igen, ő meghallotta a magyar jövő kialakítását sürgető harsonák hangját és megértette, hogy ezek a harsonák azt az ifjúságot hívják, amelynek ő is tagja. Azért fáj neki néha, hogy ennek az ifjúságnak *egy* része bedugja fülét az élet hívó szava előtt és tehetségét nem arra fordítja, amire kellene.

Álljunk csatasorba vidáman!

Mosolyogva, minden nehézséget könnyedén áthidalva állott be a sorba, azok sorába, akik

előtt nem vesztek ködbe a célok. Vidáman fogadta a legnehezebb feladatot is és boldog öröm töltötte el, ha valamilyen hibáját sikerült legyőznie.

Ránk vár a világ, ez a harc a mienk...

Nem önmagáért volt ez a nagy akaratfejlesztés. Sohasem voltak önzésből fakadó elképzelései és cselekedetei. Amikor elhatározta, hogy a papi pályát választja életcélul, egész életét Krisztusnak szánta és rajta keresztül az egész emberiségnek. És íme, halála után nevét már a világ minden részében ismerik és közbenjárásait kérik.

Katonái vagyunk valahányan ...

Igen, katonának kellene lenni mindnyájónknak, akik Isten rendeltetései szerint élünk ezen a világon. A krisztusi parancsok megneveltek alkuvó katonáinak, akik győzelemre viszik a keresztet.

De vajjon hol van ezeknek a katonáknak roppant serege?

Szétszéledve, földi rendeltetésükről megfeledkezve barangolnak az utak labirintusaiban. Nem halt ki lelkükből a hit, de nem tudnak hitük szerint élni. Mindig mástól várják a segítséget, de ők maguk a legkisebb segítséget sem nyújtják azoknak, akiknek arra szükségük van.

Most talán, amikor Kaszap István kiállott az élre, összegyülekeznek, hogy elinduljanak.

Sose volt rájuk nagyobb szükség, mint most.

Az istentelenség hatamas vasökle döngeti a világ kapuját.

Sokan felsorakoztak már a harcra, de még mindig nincsenek elegenden.

Pedig nem kellene mást tenni, mint magasra emelni a keresztet, hogy a sátán megfutamodjék.

Előre, Kaszap István ifjúsága! ...

MIRE TANÍT BENNÜNKET KASZAP ISTVÁN?

A boldoggáavatási, majd a szenttéavatási porben — mint már foglalkoztunk vele, — sorra kerülnek Kaszap Istvánnak azok az erényei, amelyeknek hősiee gyakorlásával méltó lett arra, hogy itt e földön, ahol életét leélte, egykor mint szentet tiszteljék.

Sokan idegenkednek ettől a szótól, hogy szent. Földöntúli értelmet tulajdonítanak neki és azt hiszik, hogy e fogalom értelmében élni lehetetlen, vagy legalábbis óriási megerőltetést jelent.

Pedig közel sem ez az igazság.

Ha közelebbről vizsgáljuk a dicső magyar kor szentjeinek élettörténetét, hiába keresünk bennük nagy dolgokat, csak olyan megnyilatkozásokat találhatunk, amelyekből kitűnik, hogy Isten parancsa szerint éltek.

Isten pedig minden embert arra teremtett, hogy parancsai szerint éljen ezen a földön, hogyha majdan eljön a nagy leszámolás órája, úgy állhasson az Örök Bíró ítélőszéke elé, mint aki földi rendeltetésének minden tekintetben megfelelt.

Bennünket mégis óriási távolság választ el szentjeinktől.

Ők megtanulták Istent megismerni, határtalanul szeretni, mi viszont cselekedeteinkkel sokszor még az Ő létezését is tagadjuk.

Ők az egész életükben arra törekedtek, hogy egyre közelebb kerüljenek Hozzá, mi pedig sokszor igen messzire távolodunk Tőle.

Ők megtalálták Őt a legkisebb fűszálban is, meglátták a csodás napkeltében, vagy a naplementében, meghallották szavát a tavasz muzsikájában, meglátták a szemét a Nap fénylő paraszában, megtalálták irgalmasan sújtó kezét a villámok cikkázásában, mi viszont sokszor még ott sem látjuk meg, ahol léte a legjobban felismerhető: Önmagunkban.

Hogy élünk, hogy mozgunk, gondolkodunk, örülünk és szenvedünk, mind, mind az Ő akaratára.

A saját képmására teremtett bennünket, de mi maszkot öltöttünk, hogy eltakarjuk az Ő arcát. Új arcokat kerestünk magunknak, amelyeknek mosolya nem tükrözi vissza az eget. Kaján ez a mosoly, mint az ördög mosolya, amikor arra gondol, hogy egy lépéssel tovább jutott Isten elleni munkája során.

Miért nem tudunk Isten akarata szerint élni?

Mert önzők vagyunk. Külön világot akarunk alkotni önmagunk részére, amelyben nincsen gond és szenvedés s ugyanakkor elfeledkezünk arról, hogy másoknak mérhetetlen fájdalmat okozunk.

Megtanulhatnók már végre, hogy mások szenvedése a mi szenvedésünk is. A szenvedéseket nem lehet egymástól elválasztani, elszigetelni, mint ahogy nem lehet elválasztani a haldokló anya fájdalmát a szerető gyermek fájdalmától. Isteni rendeltetés folytán annyira együvé tartozunk, sorsunk a legmagasabb értelmében annyira közös sors, hogy még csak gondolnunk sem szabadna arra, hogy képeसेíc vagyunk a magunk számára jobb sorsot teremteni.

Minden más, ami Isten akaratával ellenkező, csak látszólagos értékű lehet. Érték csak az, ami Isten előtt érték és csak az az igazság, ami Isten előtt is igazság.

Higyjük el, hogy nem véletlen műve az, hogy templomok tornyai emelkednek az ég felé a föld minden részében és hogy oltárok állanak szerte a földtekén. Nem véletlen műve az, hogy Krisztus küldöttjei, a tizenkét első apostol óta sokszázezerre szaporodtak a földön és szünet nélkül hintik a szeretet magvait, hogy a belőlük kikelő szeretetvirágok belepják az emberi élet nagy mezejét.

Nem véletlen műve az, hogy millió és mil-

lió szószékről száll vasárnaponként és különféle ünnepek alkalmából az Ige, hogy újra azt üzenje János apostollal:

— Fiaim, szeressétek egymást.

Egyik sem véletlen műve és nem emberi mű.

Isteni rendeltetés valamennyi, a mi érdeünkben, mint ahogy isteni rendeltetés eredménye az is, hogy a hatalmas egyház ereje nem csökken soha, bármilyen nagyfokú istentelenség döngesse is annak kapuját.

— A poklok kapui nem vesznek rajta erőt — mondta Krisztus és azóta hiába zúdulnak rá a szenvedések és a megpróbáltatások.

De nem véletlen műve az sem, hogy kelet felől a föld legszörnyűbb poklának lángai átcsapnak hozzánk, hogy diplomainkat, oltárainkat és elsősorban hitünket fenyegezzék.

Nem a véletlen műve.

Valljuk be egészen nyíltan, a mi művünk.

Mi engedjük, hogy a szerettmagvakból életrekeltő szeretetvirágokat letarolják a konkolyhíntők és egyre nagyobb területről üzzék el mindazt az erőt, amely a hitet táplálja.

A mi hibánk az, hogy ma templmok helyén magtárak és muzeumok állanak, hogy oltárok helyén Krisztust gyalázó plakátok hirdetik a Sátán diadalát és a keresztek helyett ötágú szovjetcsillagokat emel magasba az elállatiasodott ember.

Mindez a mi bűnünk.

Az utóbbi időben egyre többet hallani olyan

kijelentéseket, hogy a bolsevizmus barbársága nem zúdulhat rá az egész világra, mert akkor megdőlné az az igazság, hogy van Isten. Már pedig Isten létezik, ha pedig létezik, nem engedheti meg, hogy csodás alkotása elpusztuljon.

Így vélekednek azok, akik csak akkor kezdik boncolgatni Isten fogalmát, amikor félnek valamitől. Olyanok ezek az emberek, mint az a fiú, aki rossz útra tér és elhagyja apját és amikor már minden szerencséje elhagyta és megrohanják a súlyos megpróbáltatások, visszatér a szülői házba, mert már csak onnan vár segítséget.

Az ilyen ember így gondolkodik: Mégis csak jobb visszatérni bűnbánóan a szülőkhöz, mint egyedülmaradottan, árván, minden kilátás nélkül csatangolni a világban és végül is elveszni.

Nézzük csak az Istent káromló embert. Ez az ember érzi, tudja, hogy van Isten és mégis káromolja. Ellene súlyos bünt követ el. Bűnét vagy megbánja, vagy már annyira megátalkodott, hogy sohasem bánja meg. Lelkét annyira beszennyezték a bűnök, hogy már nem is vár megtisztulást és Istentől nem is vár kegyelmet. Néha megrohanja agyát az a gondolat, hogy elkárhozik, de nincsen ereje ahhoz, hogy felemelkedjék és jó útra térjen. Tudja, hogy van Isten, de önmaga előtt tagadja.

De menjünk csak tovább:

Nézzük a bolsevizmus elállatiasodott emberét.

Ez az ember már nem hiszi Istent, tagadja létezését. Annyira tagadja, hogy nevét ajkára sem veszi. A nevelés kiölte belőle Isten fogalmát.

Ma már józaneszű ember előtt tagadhatatlan, hogy ahonnan kiölik Istent a lelkekből, ott a terror lesz úrrá borzalmas megnyilatkozásaival és kíméletlen eszközeivel. Az égbolt is megdermed, semmit mondó anyaggá változik az elgépiesített embermilliók felett, a mezők hiába teremnek virágot, nincs ki gyönyörködjék csodás színpompájukban, a gabona hiába szökken dús kalászba, nincs ki örömét találja benne.

Élettelen géppé változik az ember és ez a *gép* csak kíméletlen parancsra működik. Nincsen már szabad akarata, öntudata, nincs már lelkevilága, amely megkülönböztetné a nagy-szerűt az értéktelen semmitől.

Alkotni csak akkor képes, ha munkája nyomán fájdalom, kín és könny születik, ha útját pirosra festi a vér és alkotása éppoly értéktelen lesz, mint amilyen üres, értéktelen önönmaga.

Valóban, Isten nem akarhatja, hogy ez az értéktelenségbe vesző ösztönkolosszul hatalmába kerítse az egész világot.

De vájjon megérdemeljük-e, hogy változtasson nehéz helyzetünkön, ha mi magunk nem igyekszünk rajta változtatni?

Nem érdemeljük meg.

Isten sohasem hagyja el az embert, mindig figyelmezteti szenvedései előtt, csak akkor sújt le, ha már azt látja, hogy az ember becsukja szemét figyelmeztető cselekedetei előtt.

Megkívánhatjuk-e Istentől, hogy olyan hibákat, amelyeket mi követünk el, Ő hozzon helyre?

— Úgy-e, nem?

Ha már annyira nem bízunk a saját erőnkben, hitünkben, hogy a saját hibánk jóvátételénél is Istenre támaszkodunk, nem vagyunk méltók arra, hogy megsegítsen bennünket.

Ha nem tudunk önmagunktól rájönni, hogy Isten azért küldötte el közénk Kaszap Istvánt, hogy halála után történt emberileg megmagyarázhatatlan dolgokkal figyelmeztessen bennünket, hogy jelen van és öröklik a bűnös világ felett, akkor nem érdemeljük meg segítségét.

A csodás dolgokon tétovázók előtt sohasem fog megvilágosodni az út, amelyen haladniuk kell.

*„Csodák előtt ne tétovázzál,
ne álmélkodj és ne is kérdezz —
lásd, a szelíd, hajlékony nádszál
is megadón simul a szélhez.*

*Add meg magad te is csitulán
A fényességes nagy Titoknak,
mely, mint mécszláng a vaksi múltban,
visszadereng a holnapolunk.*

*Neked is kellett találkoznod
legalább egyszer a Nagy Perccel,
melyben sugárzó lett a gondod
és fölhagyta a félélemmel.*

*Te is voltál egy pillanatra
ájultja titkos, szent örömmek,
mikor nem fáj a lét, a gyatra,
s a bűn béklyói nem csörögnek.*

*E perc volt mindennek értelme,
e percért jöttél e világra,
ez volt a Cél, ez volt az Eszme,
ez volt ős csodák nagy Csodája!*

*S ha újra jó: ne tétovázzál,
ne álmélnkj és ne is kérdezz:
simulj hozzá, ahogy a nádszál
hozzásimul a messzi széléhez.“*

(Jámbor László verse a Nemzeti Újság 1943 február. 7. számából.)

Ne tétovázzunk!

Ne keressük az okot, ne kutassuk a fel-foghatatlan dolgok értelmünkön túl kiterebélyesedő gyökerét, de igenis lásuk meg az intő jelet.

Ne csodálkozni menjünk Székesfehérvárra, ne csodát várva menjünk el a Prohászka-templom melletti Kaszap-sírhoz, hanem azzal az erős és szent elhatározással, hogy elkövetünk mindent, hogy ezt az ifjút oltárra emelhesse a mi nagy tiszteletünk és szeretetünk.

„Isten nélkül semmit sem tehetünk“, ha Ő akarja, biztonnal teljesíteni fogja kérésünket.

Ezzel azonban még nem értük el mindazt, amit elérni kötelességünk.

Ha nem követjük Kaszap Istvánt, ha nem igyekszünk magunkban kifejleszteni az ő erejait, egy lépéssel sem jutunk közelebb a kereszténységet fenyegető újabb megpróbáltatások leküzdéséhez.

Hogyan akarunk harcolni a lelkimételyt hintók ellen lelkifegyver nélkül? Hogyan akarunk győzni a győzelemre való teljes felkészülés nélkül?

Ha nem bízunk a saját erőnkben és abban, hogy Isten szemmel kíséri a mi harcunkat, akkor hiábavaló lesz minden lépésünk.

Tanuljunk Kaszap Istvántól.

Ne szégyeljük, hogy egy alig 19 évet élt magyar ifjútól tanulunk.

Tanuljunk tőle emberszeretetet. Nézzünk minden embert az ő szemével és lássuk meg minden emberben az értéket, lássuk meg benne Isten képmását, ha úgy érezzük, hogy ránk szorul, hogy tudunk rajta segíteni, segítsünk és ha segítettünk ne követeljük meg mindig a hálát. Ne hangoztassuk jótetteinket, ne hivalkodjunk jószívűségünkkel, mert csak annak a jócselekedetnek van igazi értéke, amelyről nem vesz tudomást a világ. Kaszap István diákkorában felnőtt férfiakat tanított, olyan férfiakat, akiknek tenyerét elkérgesítette a mindennapi munka, de esténként elővették a könyvet és a füzeteket, mert tudásszomjuk elöl ellátatlan volt. Kaszap István sohasem dicsekedett ezekkel a tetteivel, tudását szívesen osztotta meg másokkal.

Tanuljunk tőle szerénységet.

Oly szerényen élt az emberek között, mint az ibolya az erdő bokrai alatt. Ez a kis lila virág is meghúzódik szerényen, nem mutogatja magát mindenkinek és mégis csodás illat árad belőle. Kaszap István szerénységéből is különös illat áradt. Nem vágyott soha elismerésre, nem akart soha kitűnni s az a körülmény, hogy diákéveinek végén mégis ki akart tűnni jelesrendűségével tanulótársai közül, nem szerénytelenségének és nagyravágyásának tudható, hanem fogadalmának és kitartó akarateréjének.

Irodalmi dolgozatai között az egyikben így gondolkodik:

„Hírnév! Mily csodálatos jó, melyért talán még jobban rajonganak az emberek, mint a pénzért. Már a serdülő ifjúságnak is minden álmát, minden vágyát ez a jó tölti be. A férfiak kényesek a „jó hírnevükre“ s miatta sokan készek feláldozni másvilági érdekeiket. Az országot, világot bejáró hírnév pedig eltöltheti a rövidlátó emberek szívét büszke örömmel ugyan, de igazi boldogsággal nem. Aki az örök végcélt tekinti, jól érzi azt; kincs, hírnév: nem boldogság...”

Igaza volt. Nagyon jól tudta már fiatalon is, hogy félrevonultan a hangoskodók seregétől, meghúzódva az élet egy kis zugában többet lehet tenni az emberekért, mint ott ahol a cselekedetekből reklámot csinálnak maguknak azok, akik egy-egy alkalmat ugródeszkának használnak.

Ez a határtalan szerénysége vitte a papi pályára is és annak útján is a szerzetesek közé.

Szerette a félrevonultságot, a magányt, amikor Istennel beszélhetett. Nem vetette meg a társaságot és a vidám szórakozásokat, de mégis akkor érezte magát a legjobban, amikor egyedül volt a szabad természet ölén és csodálhatta az isteni erő gyönyörű összhangját.

Tanuljunk tőle akaratot.

Akaratot, amely tiszta, nagy elhatározásokból fakad és jellemet nevel. Határozottságot, a kimondott szó soha vissza nem vonását, megfontolságot és óvatosságot a bizonytalan dolgok iránt. Kaszap István akarata nem ismert aka-

dályokat, ha arról volt szó, hogy elhatározását valóráváltsa.

Tanuljunk tőle türelmet.

Türelmet, amely biztossá teszi lépésünket, megfontoltá elhatározásainkat és elviselhetővé szenvedéseinket. Ő megmutatta, hogy a türelem a legnagyobb szenvedések közepette a leghasznosabb kincs. Csak a türelmes ember tud megbékélni a megváltozhatatlan sorssal, csak az tud belenyugodni Isten rendelkezéseibe.

Amikor a halálos kór erőt vett rajta, olyan türelemmel viselte el a szenvedéseket, amilyen türelemmel kevés ember rendelkezik.

Türelem nélkül nincsen boldogság, nincsen megbocsájtás.

Türelem nélkül káosszá változnak körülötünk a dolgok, nem tudjuk megkülönböztetni a jót a rossztól, a hasznosat a haszontalantól, nem tudjuk felismerni a komoly értékeket és nem tudjuk legyőzni azokat a magunkban rejlő akadályokat, amelyek bennünket az éjrté-i kéktől elválasztanak.

Kapkodás lesz az életünk türelem nélkül, mindig csak félmunkát végzünk, csak felületes ismereteket tudunk szerezni, mert nem tekinthetünk a dolgok mélyére.

Tanuljunk tőle Istenszeretetet.

Istenszeretetet, amelynek lángját nem olthatják ki a földi szenvedések, sőt csak fokozhatják. Istenszeretet, amely képes enyhíteni a szenvedéseket és eloszlatni a gondokat,

felemeli a tekintetünket és erőt ad ahhoz, hogy Isten parancsai szerint élhesünk.

Tanuljunk tőle hitet, feltétel nélküli elfogadását mindannak, ami Istentől ered. Hitet, amelynek lobogó lángja elhamvaszthatja bennünk a kételkedést és kiűzheti lelkünk templomából a sátán előfutárait.

Hinni Istenben, annyit jelent, mint elfordulni mindétől, ami nem Istentől van. Hinni Krisztusban, annyit jelent, mint felvenni a keresztet és követni őt. Aki pedig felveszi a keresztet, annak útja nyílegyenesen halad Isten felé. Ezt az utat nem földi örömök jelzik, nem földi gyönyörök mutatják, hanem a szenvedések állomásai.

Tanuljunk Kaszap Istvántól a 19 éves székesfehérvári diáktól.

Ő megjárta a szenvedések útját.

Nem egyedül járt ezen az úton, mert hiszen mindnyájan rajta járunk, de neki könnyebb volt a szenvedés, édesebb volt a könny és a vég nem jelentett halált.

A KASZAP-CSODÁK MINT SZENZÁCIÓK.

A székesfehérvári Kaszap-sírnál történt csodálatos gyógyulások híre napok alatt eljutott az ország legtávolabbi vidékeire is, megszokott újságnyelven mondva: futótűzként ter-

jedt el és rövid hónapok alatt már külföldön is tudomást szereztek róla.

A Kaszap-csodákból szenzáció lett, mint ahogy szenzáció lesz minden ritka eseményből, melyet szárnyára vesz a köztudat.

És ezen nem is szabad csodálkoznunk.

A huszadik század derekán élünk.

A technika szédületes fejlődése úgyszólván a szemünk előtt megy végbe.

Ami tegnap még álmoknak tűnt, ma már valóság és holnap ismét valósággá lesznek a ma álmai.

A gyárakban futószalagon készülnek a gépkolosszusok, a gőz- és elektromos mozdonyok, hajók és repülőgépek és az elektrotechnika legcsodálatosabb vívmánya, a rádió pillanatok alatt varázsolja elénk a világ minden tájának hangulatát.

Az ember igájába hajtotta a legkülönfélébb erőket

Újabb és újabb kísérletezések folynak a technika és a kémia boszorkánykonyháiban.

Az egyik helyen a nap melegének elraktározásán fáradoznak, hogy a napnak nyáron összegyűjtött sugarait télen kellő mennyiségben sugározhassák ki a hatalmas akkumulátorok, másutt pedig az atom szétrombolásának lehetőségeit keresik,

Szinte szemrontó sebességgel száguldanak a gyorsínautóbuszok egyik várostól a másikig, a levegőben pedig a repülőgépek útja köti össze nyílegyenes szalaggal a földrészeket. Gi-

gantikus acélvárak szelik az óceánok vizét és színes képeket készítenek a fényképezőgépek.

Annyira benne élünk a technikai fejlődés lendületében, hogy egy-egy új vívmány megjelenése már nem is jelent részünkre szenzációt.

A technika területén már nincsenek a számunkra elképzelhetetlen dolgok. El tudjuk képzelni példán! a légi közlekedés óriási kiterjesztését és a jövő városaink legfantasztikusabb képét.

Semmi sem lehetetlen — mondjuk, a többi pedig rábízzuk a mérnökökre.

Annál nagyobb szenzációt jelentettek azok az események, amelyek Kaszap István sírjánál történtek.

Az első percben az emberek hitetlenkedve fogadták a híreket, nem tudták hirtelen felfogni az események természetfelettségét, természetes okokat kerestek, de ahogy gondolkodni kezdtek és igyekeztek maguknak megmagyarázni a történeteket, rádöbrentek arra, hogy olyan dolgokkal állanak szemben, amelyek kétségtelenül Isten jelenlétére mutatnak.

Pintér Katalin csodálatos gyógyulása például a legnagyobb szenzáció erejével hatott. Mint előzőleg már ismertettük, egész Csákvárt hatalmába kerítette a váratlan hír. Az emberek nagy izgalommal tárgyalták a szokatlan eseményt és híre pillanatok alatt szájról-szájra szállva eljutott azokhoz is, akik addig még nem hallottak róla.

Ugyanakkor a napilapok nyomdáinak sze-

dőtermeiben serény kezek gyűjtötték sorokba az apró ólombetűket, hogy az újság friss száma már hozza a szenzációt: Kaszap István sírjánál meggyógyult egy béna csákvári lány.

Felróhatjuk-e a lapok szerkesztőinek, hogy szenzációként foglalkoztak a fehérvári temetőben történetekkel?

Felróhatjuk-e nekik, hogy a különféle hadijelentések közé beszaladt hozzájuk a csodálatos gyógyulás híre és a következő pillanatban már készült a hosszú cikk, az igazi szenzáció.

És felróhatjuk-e lapok sokszázezer olvasójának, hogy amikor kiki a saját kedvelt, megszokott lapjában megpillantotta a különös eseménnyel foglalkozó cikk címét, határtalan érdeklődéssel vetette rá magát a sorokra és addig le sem tette a lapot, amíg a cikket az első sortól az utolsóig el nem olvasta?

Úgy-e, nem róhatjuk fel?

Tudjuk, hogy az újságot olvasó ember mindenben szenzációt keres. Nem érdekli más. Ha egy cikk címében nem fedezi fel, hogy a cikk szenzációt jelent a számára, bele se kezd annak elolvasásába. Unja már a megszokott dolgokat, mert nem talál bennük újat, ami érdeklődését kielégíthetné.

Nem vehetjük tehát tőle rossz néven, hogy Kaszap István közbenjárására történt eseményekben is szenzációt látott

Ezek az események azonban komoly gondolkodásra készítették.

Nemcsak a betűsorokat látta, nemcsak az eseményekben rejlő szenzáció lepte meg, hanem egész bizonytalansággal az esemény földöntúli értelmét is kereste és gondolatai közben eljutott Istenig.

Márpedig, aki gondolatainak láncolata végén istenhez jut el, az *egy* lépéssel a valóságban is közelebb jut hozzá.

Ha a technika eszközeivel létrehozhatunk olyan alkotást, amely bámulatba ejti az embert, vagyis szenzációszámba megy, ezerszerre nagyobb bámulatba ejti olyan jelenség, vagy esemény, amely nem technikailag, sem pedig másképpen meg nem magyarázható, mert természetfeletti eredete van.

Valóban a szenzáció erejével hatottak Kaszap István földöntúli életének csodás megnyilatkozásai.

Azt szokták mondani, hogy minden csoda három napig tart.

Mennyire téves felfogás ez!

A szenzációk, a köznapi értelemben vett szenzációk, — amelyeket az emberek helytelen elnevezéssel egyszerűen csodának neveznek, — valóban három napig tartanak, de az igazi csodák nem. A szenzációt három nap alatt el lehet felejteni, de a csodákat nem.

A csodák ereje örök életű, mint ahogyan örökéletű az Isten, akitől azok jönnek.

Isten nem azért mutatja, meg néha szemelláthatóan határtalan irgalmasságát, hogy azt az emberek három nap alatt elfelejtsék.

Végtelen erejéből, örök létének hatalmas tüzéből nem azért küld le hozzánk egy-egy szikrát, hogy az három nap alatt kialudjon, hanem azért, hogy lobogó lánggá erősödve a földi élet végtelenségéig világítson és fényt vigyen a sötétségbe.

Ezeket a kis szikrákat ember el nem oltja, éledő lángját nem gyengítheti s fényét el nem takarhatja.

Ha nem így volna, Raszap István boldoggáavatásának szorgalmazása nem fejlődhetett volna olyan nagyarányú mozgalommá, amivé fejlődött.

Ma már vaskos kötetet tenni ki azoknak a híveknek a felsorolása, akik azt akarják, hogy es a szentéletű ifjú oltárra kerüljön és hogy ezt emberileg is elősegítsék adományokkal járulnak hozzá a boldoggá-avatással kapcsolatos nagy munka költségeihez.

Az első csodálatos gyógyulások után egy kis csapat kezdte meg a munkát, de ma már a hívők hatalmas serege munkáskodik.

A Kaszap-ügy olyan hatalmas mozglommá szélesedett, aminőre alig van példa.

A CSODÁT VÁRÓKRÓL.

Velük is foglalkozzunk egy kicsit.

Mert ilyenek is vannak.

Olyanok ezek, mint azok az emberek, akik körülvesznek, ha az utcán véletlenül leejtesz

egy kétfillérest és igyekszel azt megtalálni. Egyre nagyobb csoport lesz körülötted. A szűkebb körön kívül állók már azt sem tudják, mi történt, de azért csak nem mennek tovább.

Mágneses erővel vonzzák a többi járóke-
lőt is.

Várnak valamire. Kíváncsiak. Azt akarják tudni, mi történt.

S ha megtudják, ha valaki megmondja nekik, hogy csak egy kétfilléres gurult el, rántanak egyet a vállukon és továbbmennek.

Akkor már nem érdekli őket a dolog.

Ilyenek a csodát várók is.

Nem hisznek abban, hogy történhetnek csodák, mert nem tudják felfogni, hogy a természetes dolgok felett is vannak dolgok.

Talán elolvassák Kaszap István lapját, gondolkodnak is, de gondolataik közben nem tudnak eljutni Istenig. És érdekes, hogy ezek az emberek az első csodák hírére valamennyien a gondjaikkal foglalkoztak. Apró kis napi gondjaikat szedték össze csokorba, de nem azért, hogy most már nagyobb erővel lássanak hozzá azok megsemmisítéséhez, hanem azért, hogy azoktól Kaszap István segítségével szabaduljanak meg.

Ezeknek az embereknek nincs is elég akaraterejük ahhoz, hogy segítsenek magukon. A legkisebb megpróbáltatások már elveszik egész életkedvüket, azt hiszik, hogy ők a sors legnagyobb mostohái, de hogy csak a kisujjukat is megmozdítanák, hogy megpróbáljanak a su-

ját gondjaikon segíteni, arról náluk szó sem lehet.

Ők mindig mástól várnak segítséget.

Ezeknek az embereknek valóban szenzációt jelentettek a Kaszap-sírnál történt csodálatos gyógyulások és amint érkeztek hozzájuk a hírek a különféle imameghallgatásokról, mindjobban beléjük rögződött az a gondolat, hogy szerencsét próbáinak.

Hátha Kaszap István őket is megsegíti?!

Egyre többet gondolnak a csodás eseményekre. Összegyűjtögetik apró kis gondjaikat és találomra kihalásznak közülük egyet, amelyeket a legsúlyosabbaknak tartanak és azt mondják magukban:

— Ha Kaszap István ettől a gondtól megszabadít, akkor én is hiszek az ő erejében.

Amikor legutóbb Székesfehérvárott jártam, egy nagyobb társaságban szóbakerült Kaszap István, az ő élete, szenvedései. Valaki így szólt közbe:

— Én nem hiszek benne. Én is kértem tőle valamit, de nem teljesítette. Pedig még a sírjához is elmentem.

— És mit kért tőle? — kérdeztem.

— Egészen kis dogot — mondta.

— De hát mégis mit? — sürgettem a választ.

Végre nagynehezen megmondta. Bizonyára ezekben a pillanatokban ő maga is kezdte belátni, hogy nagyon komolytalanul fogta fel a történeteket.

—Tűzifát kértem tőle, — mondotta. — Összejártam már minden tűzifakereskedést, de fát sehol sem kaptam. Mindenütt azzal küldtek el, hogy talán majd egy héten belül lesz fa. Erre feltettem magamban, hogy ha egy héten belül lesz tűzifám, akkor elhiszem, hogy Kaszap István megsegíti azokat, akik hozzáfordulnak.

—Hogyan kérte a segítségét? — érdeklődtem tovább.

—Kértem magamban, hogy segítsen meg.

—Az imént azt mondta, hogy ki is ment a temetőbe...

—Ott is voltam. Elmentem egészen a sírig. Kíváncsi voltam rá. Annyit hallottam már róla., hogy amikor azokban a napokban éppen arrafelé jártam, elhatároztam, hogy bemegyek a temetőbe és megnézem, mi történik ott a sírnál.

—No és mit tapasztalt?

—Semmit. Találtam ott vagy tíz-tizenöt embert.

—Imádkozott?

—Akartam, de folyton arra gondoltam, hogy azon a nyolc-tíz emberen, akik akkor ott voltak, egyszerre úgysem segíthet...

Kár is tovább folytatni.

Szóról-szóra így történt és én csak azért mondtam el, hogy rámutassak a csodát várók gondolkodására.

Meggyőződésemmel, hogy sokan vannak ilyenek.

Háborús időben élünk. Körülöttünk az eszmék harca a tömegeket szólítja a nagy küzdelemre. Természetesen a belső fronton sem olyan a helyzet, mint ahogy sokan szeretnék. A kényelmesek, a tehetetlenek, a jobb falatokhoz szokottak ; minden kis hiányban katasztrófát látnak. Jólétüket féltik.

Hogy a közlekedés nem működik olyan zavartalanul, mint a háború előtt, hogy a kirakatokban nem vakítanak a fények, hogy az“ ipari cikkek között megjelentek a pótanyagok, nekik ez mind-mind szenvedést jelent.

Az egyiknek az élelmiszerjegyre vásárolható élelem kevés, mert többhöz szokott, a másoknak a keresetéből nem telik mindenre, pedig de sok mindent szeretne megvenni! Ezer és ezer kis gond nehezedik az emberekre, de csak azok zúgolódnak, akik nem tudják megérteni, hogy a nemzet a legnagyobb küzdelmét folytatja az istentelenséggel és a nyomában kifejlődött barbársággal.

Nagyon furcsa felfogásuk van ezeknek az embereknek az élet kezdetéről és céljáról.

Számukra ott kezdődik az élet, ahol az ereszények megtelítődnek pénzzel, ahol a boltok már-már valósággal rájuk erőszakolják a különleges árukat. Számukra nincsen már értelme az életnek, mint a földi igényekben való teljes kielégülés.

A legkisebb hiány valósággal összeropantja őket, jajgatnak és siránkoznak.

Nincsen lelkierejük, amely átvezethetné okét a szűkösebb napokon.

Ezek így gondolkodnak:

Milyen jó is lenne, ha valaki ezeket a gondokat egyik napról a másikra eltüntetné.

Egészen nyugodtan a sültgalambot várókkal lehet őket egy kalap alá venni.

Mindig várnak valamit, ami részükre csak jó lehet, de közben elfelejtik, hogy a segítséget vagy ki kell érdemeni, vagy önmagunknak kell arra törekedni, hogy magunkon segítsünk.

Elfelejtik, hogy a földön minden munkával jár, mióta Isten kijelentette Ádámnak a Paradicsomból történt kiűzése után, hogy arcod verejtékével eszed a kenyeret.

Elfelejtik, hogy az élet nem lehet pusztán szerencse várás, mert annak egyik legfontosabb ismertetője éppen a kemény küzdelem.

Ezek közül az emberek közül is ott találhatsz mindig egyet-kettőt a Kaszap-sírnál. Arra várnak, hogy valami történjék velük. Vagy boldog alanyai akarnák lenni a csodának, vagy tanul a mások örömeire történt csodának,

És ha nem történik semmi, amíg ők ott vannak, úgy mennek haza, mintha becsapták volna őket.

Kétségtelen, hogy ezek az emberek nagyban hozzájárulnak ahhoz, hogy másokból is ilyen csodát várók legyenek.

A megtörtént dolgokon azonban mitsem változtathatnak.

Az igazság akkor is igazság marad, ha keresztre feszítik, szoktuk mondani. A csoda is csoda marad, ha valóban csoda volt, függetlenül attól, hogy csak a boldoggáavatási pörben bizonyosodik be annak csoda mivolta.

Még ezeket a csodákat nem nevezhetjük csodáknak, hanem szerényen csak imameghallgatásoknak, mert hogy csoda-e valami, vagy nem, azt emberek pillanatnyi meglepetésükben megállapítani nem tudják.

Minthogy minden mozgalomnak, amely itt terebélyesedik ki a földön, még ha annak tagjait a legjobb szándék vezeti is, vannak hibás kinövései.

Magától értetődik tehát, hogy a Kaszapmozgalom hatalmas seregében is találhatunk olyan embereket, akiket a kíváncsiság sodort oda, vagy akiket a csodát várók tettek ugyancsak csodát várókká.

Igaz, hogy ezeket nem számíthatjuk szorosán a mozgalomhoz, de beszélünk kell róluk, mert a mozgalmat látszólag növelik, egyre több ember érdeklődését keltik fel.

Idővel azonban a mozgalom ezektől megtisztul.

Ők az okai annak, hogy a Kaszap István iránti tisztelet sokak részéről helytelenül nyilvánul meg.

Azzal, hogy Kaszap Istvánt segítségül hívjuk, még nem tiszteljük, mert hiszen aszal nem teszünk egyebet, mint azt várjuk, hogy ő tiszteljen meg bennünket közbenjárásával.

Valakit igazán csak akkor tisztelünk, ha megismerjük erényeit, azok fejlesztését nála elismerjük és igyekszünk azokat magunkban is kifejleszteni.

Kaszap István életét nem elég ismerni.

Meg is kell érteni teljes valóságában és nagyszerűségében.

Egyszerűségében is meg kell találni benne a felemelő megnyilatkozásokat, látszólagos hétköznapiasságában is meg kell találni benne az örök ünnepet.

A hétköznapiok szürke egyhangúságai után az ünnepnapokon felszabadítjuk magunkat az örökös robot nehézségei alól, felemeljük tekintetünket a földről és Isten felé tekintünk.

Amíg mi ezt csak ünnepnapokon tesszük, Kaszap István a szürke hétköznapiakban is ünnepet keresett és Isten felé tekintett.

Ne csak azért tiszteljük valakit, mert már kaptunk tőle valamit, már igénybevettük segítségét, hanem azért, mert nagyobb értéket látunk benne, mint önmagunkban.

Valakit akkor is tisztelhetünk, ha segítségét még nem vettük igénybe, de tudjuk róla, hogy készséggel segítene rajtunk, ha rászorulnánk, vagy ha tudjuk róla, hogy másokon már segített.

És még egyet: Az a körülmény, hogy másokon már segített, ne jogosítson fel bennünket arra, hogy jószívűségét kihasználva, apró-cseprő segítségkéréseinkkel megrohanjunk. Ilyen szemmel nézzük Kaszap Istvánt is.

Ne igyekezzünk nagy gondnak feltűntetni egészen kicsi gondokat, amelyek megszüntetésére mi magunk is képesek vagyunk, ha azt komolyan akarjuk.

Ne várjunk minden apró kis gondunkkal kapcsolatban csodát, mert ezzel csak önmagunkról állítunk ki szegénységi bizonyítványt.

Elégedjünk meg azzal, hogy a világ rendje sohasem megy át rendetlenségbe, tavaszra ezentúl is nyár, a nyárra pedig ősz jön, a mezők ezután is kivirulnak, és az égbolton továbbra is azért jelennek meg a felhők, hogy esőt adjanak, akkor, amikor arra szükség van.

Az üstökösök pályája ezután sem kerül bele a föld útjába, inert Isten örködik a világ felett és mindenható tökéletességével, örök éberségével csodálatos pontosságával irányítja az életet, amely e földön túl, ahova a mi szemünk már nem láthat el, a kezében van.

Apró kis gondjainkba beleszülettünk.

Ahol földünkön hegyek, ott völgyek is vannak s ahol van öröm, ott kell lenni bánatnak is és ahol van megalégedettség, ott meg kell, hogy jelenjen a gond is, mert a világ nagy lüktetése nem dermedhet meg. Örök az idő és örök a mozgás.

Ne emlegessünk tehát kisebb szerencséseket csodaként, mert ezáltal csak kiteszük az egész mozgalmat annak, hogy komolytalan megjegyzések hangzana el vele kapcsolatban.

Kaszap István emlékének az emberekben hamisíttatlanul kell megmaradnia.

El kell ítélnünk minden olyan igyekezetet, amelynek célja az, hogy hangzatos szavakkal arra bírjon egyeseket, hogy Kaszap Istvántól a csodás jelenségek, vagy események sorozatát várják, ugyanakkor komolyan kell törekednünk arra, hogy bátran, buzgón és lankadatlanul gyakoroljuk a tiszteletet, amely Őt az egyház szándékai szerint is megilleti.

Félre tehát a csodavárókkal!

A HITETLENEKRŐL.

A vakonszületettnek hiába, mondd, hogy van nap, úgyse hiszi el.

Ez érthető.

A hitetlennek hiába magyarázod, hogy van Isten, nem hiszi el.

Ez érthetetlen, mert ha egy kis fáradságot venne magának és gondolkodni kezdene, végül is rájönne.

De hát a hitetlen nem vesz magának anynyi fáradságot.

Ő azt állítja, hogy amiről nem tud, az nincsen és ez „megnyugtatja“.

A hitetlennek hiába magyarázod, hogy történhetnek csodák, kinevet. Ő mindenre talál ellenmagyarázatot és azt állítja, hogy magyarázata elfogadható.

Csak akkor kezd gondolkodni, ha szörnyű

csapás éri, vagy amikor már azzal kell számolnia, hogy véget ér földi élete.

És akkor a hitetlen is egyszerre csodát vár.

Az először az orvostól, az orvosságtól, a tudománytól. Kétségbeesetten könyörög az orvosnak, hogy mentse meg.

Később, amikor azt látja, hogy sem az orvos, sem az orvosság, sem a szervezete nem képesek megbirkózni a halál árnyékával, valami nagyobb, hatalmasabb erőtől vár segítséget.

Nem meri bevallani, hogy azon gondolkodik, hogy hátha mégis van Isten, túl a földi dolgok értelmén, de mind jobban kezdi érezni, hogy a földi lét elmúlásával nem érhet véget az ember rendeltetése. Hát ez volt az élet? — kérdi önmagától százszor és ezerszer — És ez lenne a vég? A teljes megsemmisülés? Ezért a pár esztendőért születünk volna, amely oly gyorsan pergett le az idő végtelen orsójáról, hogy szinte észre se vettük? Még arra se volt jóformán időnk, hogy mélyebben elgondolkodjunk rajta.

Mind jobban kezdi sejteni, hogy a halál nem tehet pontot az élet végére, már elképzeli, aki felül minden emberi értelmén, túl minden távolságokon, egybe fogja a lét arany-szárait.

Ettől a valakitől kezd remélni gyógyulást és további földi életet.

Így lesz a hitetlenből csodaváró és így találja meg élete utolsó perceiben Istent.

Szeretne visszafordulni az úton, amely az ő számára véget ért, de akkor már nincsen visszatérés, bármennyire bánja is magáraerőszakolt hitetlenségét.

*

A hitetlen mosolyog a csodán és igyekszik téged is meggyőzni, hogy olyat hiszel el, ami hihetetlen. Előhozza összes érveit, felsorakoztatja összes hiányos ismereteit s ha kineveted, méregbe jön.

Aliiméi jobban látja, hogy nem tud téged meggyőzni, annál dacosabban védi saját érvelését. Végül már saját maga is látja, hogy butaságot beszél, de még akkor sem tágít.

A hitetlen egyszerűen nem akar hinni.

Vele is gyakran találkozol.

Megrohan, vagy csak megközelít, mint ahogy az ördög közelítette meg a hegyen Krisztust. Kitapogatja hibáidat, új elveket hirdet, másképpen magyarázza dolgokat, mint ahogyan te.

Célja az, hogy benned is lerombolja a hitet.

Kinevet, ha azt mondod neki, hogy te igenis tiszteled Kaszap István tisztalelkűségét, férfias lendületét és kemény acélos önmegettadását.

De nemcsak rajtad nevet, hanem mindazonkon, akik hozzád hasonló módon tisztelik.

Ne törődj vele.

Menj tovább azon az úton, amelyen eddig haladtál, mert az az út, amelyen Kaszap István tisztelőinek óriási serege halad, csak igaz út lehet,

Kaszap István sírjánál éppen azért történnek emberileg megmagyarázhatatlan dolgok, hogy isten a kétkedők és hitetlenek felé is megmutassa erejét, hogy ne csak a földi élet végén, amikor a Nagy Titok elébbük döbben, lássák be, hogy Ő valóban létezik, hanem már életük derekán szerezenek róla tudomást.

AZOKRÓL, AKIKKEL CSODA TÖRTÉNT.

Ma már sokan vannak.

Az élet különféle területén munkálkodó emberek, fiatalok, öregek, akik közül épúgy találss a gyárak munkapadjai mellett, mint a hivatalok íróasztala előtt.

A társadalom minden rétegéből vannak közöttünk.

Szorgalmasak, gonddal-bajjal küzdők, sokan közülük többtagú családot tartanak el.

Az egyik betegségben, a másik pedig egyéb bajában fordult Kaszap Istvánhoz segítségért.

Többen közülük már a halállal vívódtak, vagy örökös bénasággal küzdöttek.

És kérésük meghallgatásra talált.

Ma ismét ott vannak munkahelyükön szerteszét az országban. Csodálatos esetek alanyai ők. Boldogok lehetnek, őket választotta ki Isten, hogy rajtuk keresztül mutassa meg, Kaszap István méltó a tiszteletre.

Az ország különböző részeiből mentek el a székesfehérvári Kaszap-sírhoz. Egyenként, ki-ki a maga módján kérte Kaszap Istvánt, hogy nagy bajában legyen segítségére. Ma ott találjuk őket együtt, a boldoggáavatási pör bizonyító iratában.

Ők azok, akik csodálatos felgyógyulásunkból nem csináltak szenzációt, nem kiáltották ki országnak világnak a velük történeteket.

Segítséget kértek és segítséget kaptak.

Mély hitük készítette őket a sírhoz és nem kíváncsiságuk. Bízta abban, hogy ahol emberi erő, emberi ész már nem segíthet, még mindig van remény arra, hogy Isten segít.

Ez a mély hitük készítette őket buzgó imára a kórtermek ágyaiban, amikor az orvosok minden tudásukat összeszedve küzdöttek, hogy életüket megmentse.

És most, csodálatos felgyógyulásuk után, ugyancsak mély hitük készíteti őket köszönetre Isten iránt, aki meghallgatta volt hűséges földi szolgájának Kaszap Istvánnak közbenjáró kérelmét. Nem nagyhangú az ő köszönetük, hanem néma, de szívből jövő.

Nem arra való a panasz, hogy világgá kiáltsuk, de nem arra való az öröm sem.

Ők tudták, hogy már földi halandótól nem várhatnak segítséget, mert a tudománynak is van határa, egyedül csak Isten irgalma határtalan. Nem vártak csodát és mégis csoda történt velük.

Sokan vannak közöttük, akik mindössze csak azt kérték, hogy könnyebben viselhessék el a szenvedéseket.

Valamennyien tanúi lesznek Kaszap István csodás közbenjárásainak:.

A HATÁRTALAN TÜRELEMRŐL

»Isteni szenvedéssel javít és gyógyít ...«

A türelem rózsát terem, — mondja egy régi közmondás és sokan állítják, hogy sok igazság van ebben a mondásban. Más azonban türelemmel várni egy jó hírt, vagy egy részünkre kedvező eseményt, fordulatot, mint türelemmel viselni a ránkzúduló megpróbáltatásokat, szenvedéseket. Ha mélyebben beletekintünk Kaszap István életébe, bámulatba ejt bennünket ennek az ifjúnak határtalan türelme. Ezt a szót, hogy „határtalan“, szándékosan használjuk, mert az ő türelmének valóban nem volt határa. A haláláig tartó türelem mindennél nagyobb érték. Türelmét akkor kezdte fokozni, amikor látta, hogy diákkorában néha-néha

megtorpan a feladatok előtt, mert nincsen türelme ahhoz, hogy magát több irányba képezze. De ezúttal életének nem is ezzel a szakaszával kívánunk foglalkozni, hanem inkább azal az idővel, amikor betegsége megtámadta és egyre nagyobb szenvedéseket hozott reá.

Diákkorában nem sokat törődött a kisebb betegségekkel, mert könnyen kiheverte és attól sem kellett félnie, hogy edzettségét egy-egy komolyabb betegség letöri. Mindig annyira egészségesnek érezte magát, hogy még csak gondolni sem mert volna arra, hogy már lapang benne az a betegség, amely végül is sírba viszi. 1934-ben már-már észrevehető módon jelentkeztek nála a tünetek, de ezeknek sem tulajdonított különösebb jelentőséget, mert mindig talált rájuk valami magyarázatot. A toroka fáj a leggyakrabban, de ezek a megbetegedések is könnyebb kimenetelűek voltak.

Amikor azután egyre komolyabb formában támadta meg a betegség, gondolkodóba esett és bizony félelem szállta meg. Néha rossz sejtések gyötörték, de ahogy erősödött benne az a gondolat, hogy betegsége tartós lesz, úgy acélozta magát annak elviselésére. Azzal vigasztalja magát, hogy „Isten szenvedéssel javít és gyógyít.“ Sokat elmélkedik arról, hogy Krisztus mily sokat szenvedett mielőtt meghalt a kereszten. Mind jobban belerögződött az a gondolat, hogy a szenvedések nem is oly súlyosak, ha az ember már előre számol velük és felkészül a fogadásukra. Lassan-lassan tel-

jesen elhessegette magától a félelmet és büszke meglegedettség töltötte el, amikor sikerült neki az első komolyabb betegségeket türelemmel fogadni. Akkor még nem tudja, hogy az egyik betegséget, másik követi, majd reménykedett, hogy hamarosan túlesik ezeken a kis megpróbáltatásokon és ismét egészséges lesz. Szinte megnyugvással fogadja torkának bedagadását, hangjának elszínesedését, berekedését, mert olyankor érzi, hogy fokozhatja türelmét és lelkét is erősítheti. Azt állítja, hogy a betegségek hasznára vannak az embernek, szükséges rosszak, amelyek Isten akarata szerint teszik próbára az embert. Soha nem zúgolódik; nem méltatlankodik, türelmesen viseli a fájdalmakat és boldog érzés tölti el, ha betegsége úgy múlt el, hogy őt türelmében nem ingatta meg. Türelmét egyre növekvő Istenszeretete még csak fokozza. Tudja, hogy aki Istent szereti, az szívesen elszenved érte bármit is. Amikor az orra vére többször megered, bizony gyengül a türelme, de talán csak azért, hogy ismét acélosabbá váljon. A test és a lélek óriási küzdelmet folytat benne, de már tudja, hogy végül is a lélek kerekedik majd fölül és akkor teljesen „megnyeri a csatát“.

Sokszor, egy-egy műtét alatt közel volt az ájuláshoz, de türelmében nem ingott meg. Sápadt arcának vonásai mindig nyugodtak és szinte mosolyt varázsolt rá a meglegedettség. Ahogy fokozódik benne az a tudat, hogy óriási türelemmel kell viselnie a szenvedéseket, úgy

gondol egyre jobban arra, hogy másoknak terhére van és ez nyugtalansággal tölti el. Ha testét annyira próbára teszik a fájdalmak, hogy attól kell félnie, hogy elveszti önuralmát, imádkozással fokozza erejét. Ilyenkor mindig új erőre kapott a teste és a lelke egyaránt és érzi, hogy legközelebb már nem futamodik meg a fokozódó fájdalmak elől.

Rendületlen hite nem hagyja megtorpanni. Tudja, hogy az élet az örökkévalósághoz viszonyítva egy pillanat csak és a pillanatnyi szenvedést még kevésnek is tartja ahhoz, hogy élvezze érte majdan az örökkévalóságot.

Nap mint nap felvértezte magát az elkövetkezendő szenvedésekhez, de arra még sem gondolt, hogy a betegség, amely még rá vár, szörnyű lesz. Amikor testét kezdték elborítani a rosszindulatú daganatok, rádöbrent arra, hogy Isten nagyobb szenvedéseket mért rá, mint aminőkre ő felkészült.

Mind gyakrabban ismerte meg a sebvágókést, de mindannyiszor nyugalmat erőszakolt magára. Szervedései azonban ebekkel a kisebb műtétekkel nem értek véget. A kórházzal is meg kellett ismerkednie, a kórházzal, amelytől mindig félt. Aztán jöttek a súlyosabb operációk is, mintha a rázúduló megpróbáltatásoknak soha sem akarna vége lenni. Mind többet szenved, de közben állandóan vigasztalja magát és a gyakori szentáldozáshoz menekül. Már tudja, hogy nem lesz hosszú életű és a halál már közelebb van hozzá, mint társai gon-

dolnák. Fokozódó vággyal keresi Istent és azt hangoztatja, hogy betegségében sokkal világosabban lát az ember.

Szavakkal nem lehet kifejezni az ő szenvedéseit.

A gyilkos betegség belemarta magát egész testébe, vérébe és emésztette, mint a tűz a könnyen égő anyagot. Súlyában állajndóan fogyott, de a lelkét nem tudta kikezdeni a halálos betegség.

Betegsége alatt az utóbbi időben a halálra készült, mert tudta, hogy előbb-utóbb elköltözik az élők közül. Néha még felcsillan benne a remény, amikor jobban érzi magát, de már nem ragaszkodik túlságosan a földi élethez. Mind közelebb érzi magát Istenhez és a menyeyei születésnaphoz.

Akit még nem támadtak meg nagyobb fájdalmat okozó betegségek, fel sem tudja fogni Kaszap István szenvedéseit. Szinte elképzelhetetlen, hogy a lélek annyira felül tud kerekedni a testen, hogy a kínok nem váltanak ki zúgolódást.

Kaszap István határtalan türelmét, csakis mély hitével és lángoló Istenszeretetével tudjuk megmagyarázni. Teste elégett a szenvedések tüzeiben, de a lelke nem kapott sebeket, megmaradt tisztán, fekélyek nélkül és diadalmasan került Isten színe elé ...

MIT MONDANAK AZ ORVOSOK?

A Kaszap-sírnál, vagy a különféle kórházakban az Ő közbenjárására végbement csodás gyógyulásokkal kapcsolatban természetesen arra is kíváncsiak vagyunk, mit mondanak róluk vájjon az orvosok.

Mert mégis csak rájuk tartozik annak megállapítása, hogy orvosilag megmagyarázható esetekkel állunk-e szemben, vagy valóan olyan dolgok történtek, amelyeket ők sem tudnak megmagyarázni.

Mint minden tudomány, úgy az orvostudomány is állandó fejlődésben van. Ma már olyan betegségek ellenszerét is tudják, amelyekre évekkel ezelőtt még nem volt orvosság.

A különféle műszerek behatolnak az emberi test rejtelseibe, keresik a, kór okozóját s ugyanakkor a laboratóriumok vegyészei különféle szérumok összeállításán dolgoznak.

A technika fejlődése, az állandó zaj és a különféle foglalkozási ágak gépesítése jobban igénybeveszi az ember idegeit, mint a régebbi nyugodtabb idők élete, tehát nagyobb gondot kell fordítanunk az egészségvédelemre, mint azelőtt.

Kórházak épülnek állandóan szerte a; földön és a betegek tömegei várnak minduntalan segítséget a képzett orvosoktól, akik nem állanak meg a tudomány útján, hanem lankadatlan szorgalommal fáradoznak az ember egész-

ségének fokozottabb megóvása érdekében, új és új gyógyítási módokat fedeznek fel és e munkájuk során igénybeveszik a technika minden alkalmas eszközét.

Az orvostudomány jelenlegi állapota azonban még nem alkalmas arra, hogy az összes betegségre gyógyírt adjon. Még hosszú utat kell megtenniük annak művelőinek mire eljutnak odáig, hogy a ma még megmagyarázhatatlan betegségeket is könnyűszerrel gyógyítsák.

Hányszor megtörténik, hogy a kórház főorvosa magához hivatja egy-egy beteg hozzátartozóját és gyengéden, simogatóan így szói hozzá:

Kérem, nyugodjék bele a változhatatlanba. A beteg betegsége gyógyíthatatlan. Ezt meg kellett mondanom már csak azért is, hogy tőlünk orvosoktól a hozzátartozók ne várjanak csodát.

Ezek azok a pillanatok, amikor az ember határozottan érzi, hogy a beteg életének nagy óráján utolsó útját járja a mutató, az a titkos rugó amely a gépezetet addig mozgatta, lejárt, azt újra felhúzni nem lehet.

És ahogy múlnak az órák és a percek, az ember úgy érzi, hogy valóban ott áll a földi tudomány útjának utolsó szakaszán, Mögötte évszázadok lankadatlan munkájának bámulatos eredményei, előtte pedig a nagy titok, a ködbeburkolt új lehetőségek, amelyeknek elérkez-tél nem lehet megsürgetni, mert az új embe-

rekre vár, akik újult erővel lendítenek majd egyet a tudomány kocsján.

A Kaszap Istvánnal kapcsolatos csodás felgyógyulásokról több orvossal volt alkalmam beszélgetni. Nem kértem tőlük nyilatkozatokat, inkább csak úgy elbeszélgettünk a történetekről. Megvallom, engem is a kíváncsiság sodort bele ezekbe a hosszabb rövidebb társalgásokba.

Érdekelt, hogy milyen szemmel nézi a dolgokat a tudomány katonája, az orvos, aki munkája során bizonyára sokat gondol az emberi test nagy titkának őrére, az Istenre.

—Az kétségtelen — mondotta egy ilyen beszélgetés során egyik orvosismerősöm, — hogy az úgynevezett csodás felgyógyulásokat valamiképen meg lehetne magyarázni, a magyarázatok azonban teljes alapossággal alátámasztani nem lehet, mert az orvostudomány mai állása arra nem ad lehetőséget.

—Ha egy betegség az orvostudomány mai állása szerint gyógyíthatatlan — folytatta — az még nem jelenti azt, hogy később sem lesz gyógyítható. A szóbanforgó csodálatos gyógyulások rendkívüli jelentősége abban van, hogy azok abban az időben következtek be, amikor a betegek Kaszap István közbenjárását kérték s azután, amikor már az orvosok határozottan megállapították, hogy a bajon emberileg segíteni nem lehet. De különösen figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy a felgyógyulások egyrésze feltűnően gyors fordú-

lattal következett be. Azt hiszem, nem kell külön hangsúlyoznom, hogy bizonyos természeti folyamatok végbementéhez meghatározott idő szükséges. Például a természet ébredése tavaszszál nem máról holnapra megy végbe, hanem hónapokra van szükség, míg mondjuk például egy ligetnek minden bokra, fája kizöldül. A rügyfakadás folyamatát nem lehet szemmel megfigyelni, ugyanígy nem lehet megfigyelni a hervadását sem.

Ugyancsak nem tudjuk szemmel követni egy seb gyógyulási folyamatát sem. Ha tehát egy nyílt seb, — amelyen a gyógyulásnak a legkisebb jele sem látszott — egyik-óráról a másikra teljesen begyógyul, ennek megmagyarázására az orvosi tudomány képtelen.

— Ilyen esetekkel szemben mi orvosok is érthetetlenül állunk és nem fogadhatunk el más magyarázatot, mint azt, hogy a, Teremtő, aki egy-egy betegség meggyógyításának titkát még nem ismertette meg az orvostudománnyal, hanem ezideig még magának tartja fenn, az Ő határtalan tökéletességénél fogva már akkor végbeviheti, mielőtt annak titkára, földi ember rájöhetne.

A boldoggáavatási pör bizonyító-irataihoz máris több orvosi igazoló irat van mellékelve, amelyek igazolják, hogy az egyes betegségek orvosilag gyógyíthatatlanok voltak és azok visszafejlődése váratlan fordulattal, csodás módon következett be.

Természetesen a bíróság nem elégszik meg

csak ezekkel az iratokkal, hanem még külön orvosszakértőket is kihallgat, mert a bíróságnak teljesen tisztában kell lennie a betegségre vonatkozólag az orvostudomány mai állásával.

Először természetesen azt kell vizsgálni, mi volt a baj, vagyis milyen betegségben szenvedett a beteg. Itt pontosan meg kell határozni a betegség fokát. Vannak betegségek, amelyek súlyosak, de hosszú kezelés után is gyógyíthatatlanok, vagyis halálosak.

Ezután azt vizsgálják, milyen körülmények között következett be a gyógyulás. Felfedezhető a váratlan fordulat, a hirtelen beállott javulás, vagy pedig a felgyógyulás oly gyorsan ment végbe, hogy minden átmenet nélkül következett be.

Végül arra fektetnek nagy súlyt, hogy megállapítsák, a betegségből történt váratlan felgyógyulás megmagyarázható-e orvosilag, vagy pedig nem lehet teljesen megmagyarázni, vagy egyáltalán nem lehet tudományos magyarázatát adni.

Mindebből láthatjuk, hogy a pörben nagy szerepet kap a modern orvostudomány is.

A MÁSVÁLLÁSÚAK TISZTELETE.

A Kaszap-mozgalommal e kérdés szemszögéből nem helyénvaló részletesebben foglalkozni.

Nem volna helyes azonban az sem, ha el-

hallgatnánk, hogy Kaszap István tisztelői között — mint ez a Kaszap-bizottsághoz beérkezett jelentésekből kitűnik — nemcsak kizárólag katolikusok, hanem más vallásúak, — különösen reformátusok — is vannak.

E tények taglalása helyett Lakos Endre „Lelki egységünk alapjai“ című cikkére hivatkozunk, amely a katolikus és protestáns hívek közeledésének előmozdítására létrehozott „Az Egység Útja“ című folyóirat első számában jelent meg.

Az emberi élet hasonló a kordinata-rendszerhez — állapítja meg a cikk szerzője. — Az egyik tengely az ember vallási élete, amely Istenhez való viszonyát jelzi. Ez a kettős vonatkozás egy és csakis egy helyet határoz meg minden ember számára az életben.

Furcsa dolog, de igaznak látszik, — mondja később Lakos Endre, hogy a magyarság lelki egységének első és legbiztosabb alapja vallási élete. Közös lelki egységünk első alapja a felemelkedett, Istentől nyert hivatását ismét teljesen betöltő kereszténység.

*

Az egész magyar keresztény tábor a mai nagy megpróbáltatások napjaiban ismét ráta-lált a Keresztre és azt magasra tartva küzd a szebb, boldogabb magyar jövőéért, Kaszap István fiatalságának erejével ugyancsak ezt a Keresztet emelte a magasba, hogy vele együtt az egész magyarságot közelebb vigye Istenhez.

KASZAP ISTVÁN EREKLYÉK A FRONTON.

A Kaszap-mozgalom egyre nagyobb terjedésével egyidejűleg terjedtek el az egész országban az úgynevezett Kaszap-ereklyék, amelyek a fiatal novíciussal kapcsolatban voltak. Ruhájának apró kis szövetdarabjai, fényképei, vagy sírkeresztjének apró kis szilánkjai, amelyeket féltő gonddal őriznek tisztelői.

Ma már számtalan ilyen kis Kaszap-ereklye vándorol kézről-kézre, egyik községből a másikba, egyik családból a másikba, alhol beteg van, vagy ahol nagy gondok ütöttek tanyát.

Mínt hogy a mozgalom éppen a háború kitörésének idején kezdett erősödni, természetesen ezek az ereklyék kijutottak a frontra is és ma már a katonák ezrei őrzik, elrejtve zubbonyuk valamelyik zsebében.

Talán az isteni gondviselés akarta így, hogy Kaszap István tisztelőinek serege éppen akkor terebélyesedjék ki, amikor a legnagyobb nemzeti megpróbáltatások zúdulnak ránk, hogy könnyebben tudjuk elviselni a népünket ért szenvedéseket.

Az sem véletlen, hogy a Kaszap-ereklyék katonafiainkkal együtt ott vannak most a keleti hadszíntér poklában, mintegy külön frontot alkotva az istentelenség¹ hatalmas arcvonala ellen.

A magyar erő és a magyar lelkek lángoló Istenszeretete közös erővel vette fel a küzdel-

met az egész kereszténységet fenyegető bolsevizmussal szemben és nem kétséges, hogy azok győznek, akik igaz küzdelmükhöz Istent hívják segítségül.

A fronton ide-oda vándorló Kaszap-ereklyék lobbantsák fel a hitet, fokozza annak kiolthatatlan lángját és fényük mutasson utat a győzelemhez.

A Kereszt és az ötágú szovjetsillag áll egymással szemben a keleti pusztákon. Az egyiket Isten nagy szeretete glóriázza körül, a másikat pedig pirosra festi egy húsz eszten-deig tartó rémuralom alkonya.

Kaszap István, légy közbenjárónk Istennél, segítse a magyar népet a győzelemhez. Te tudod, hogy igaz ügyért állott ki ismét a nagy küzdőtérre. Nem kérünk csodát, csak azt, hogy erősítse meg hitünket, acélozza meg akaratunkat, tegyen bennünket méltóvá évezredek multunkhoz, amelynek aranylapjairól mindig félnkfénylenek magyar szentjeinek nevei.

Tudjuk, hogy ha erőnket Ő kovácsolja egybe, kiállják a vihart, amely templomainkat akarja elsodorni és keresztünket akarja derékba törni.

EGYRE KÖZELEBB ISTENHEZ.

Érdekes szemlélnünk azt az utat is, amelyet Kaszap István tett meg diákéveitől a Manréza lelketformáló életén át haláláig, Istenig.

Mint kisgyermek már szereti a templomot és különös áhítatai hallgatja a szószékről a hívekhez beszélő papot. Szinte magába issza minden szavát, bár beszédét értelme még nem tudja teljes értékében felfogni, de már érzi, hogy a felettünk lévő Isten nagy és hatalmas és nélküle semmi sem történhetik itt a földön. Ahogy növekszik, úgy találja meg Istent több és több dologban. Talán miatta szereti a természetet is, a rétek virágtengerét, a fákat és a színes napnyugtát. Igen amikor a szabadba jár, Istennel beszélget. A természet csodálatos rendszeressége megtanítja hinni Istenben és megtanítja Őt szeretni.

Később, amikor arra gondol, hogy pap lesz, már teljesen tisztában van azzal, hogy csakis az Istennek szentelt élet hozhatja meg számára a legvégső megnyugvást. De még harcot vív benne a földi örömök utáni vágyakozás és az Istent áhító szomjúság. Terveiről soha nem beszél, de annál többet gondolkodik és erősíti magát, hogy az érettségi előtt dönteni tudjon.

Nem véletlen az, hogy Kaszap István, a mindig vidám, de magabazárkózott diák végül is a papi hivatást választotta. Ahogy múltottak

diákévei, úgy erősödött meg benne ez az elhatározás, hogy egyéniségét Istennek tetszésére fejleszti és lelkét előkészíti Isten befogadására. Tudja, hogyha egyszer rálép arra az útra, amelyen csak azok járnak, akik Isten szolgálatára és dicsőségére munkálkodnak, arról soha nem lesz visszatérés a számára. Ezért döntött olyan nehezen.

Amikor belépett a Manréza kapuján, érezte, hogy nem ideiglenesen ment oda, hanem valóban komoly célok elérése végett Mindhalálíg szolgálni Istent és hirdetni az ő végtelen irgalmasságát. Krisztus földi szolgájává szegődött, mert megtanulta Őt szeretni és meg akart tanulni az ő tanítása szerint élni és cselekedni.

Már diákkorában sokat gondolkodhatott a földi élet céljáról, amely nem lehet más, mint Isten megismerése és az Ő parancsainak pontos teljesítése, vagyis előkészület arra a másik életre, amelyben Isten színe elé kerülhet az ember, ha kiérdemelte azt itt a földön. Ő ennél is többet választott. Felöltötte a papi ruhát, hogy ugyanakkor eldobjon magától mindent, ami földi öröm, kincset, hírt és gyönyört és csak egy vigasztalása legyen: Isten.

Krisztus szenvedéseivel sokat foglalkozott s mert nagyon szerette Őt, türelemmel viselte saját szenvedéseit, amelyek mind nagyobbak és kízóbbak lettek. Isten- és Krisztus-szeretete folyton arra ösztönözte, hogy minden olyan hibáját levetkőzze, amelyek Isten előtt nem lehetnek kedvesek. Tökéletes ember akart len-

ni, a szó legnemesebb érteimében, hogy minden tekintetben kiérdemelje Isten bizalmát. Valósággal gyötri magát, hogy a legkisebb hibájából is leszokják, de ezek az önsanyargatók sohasem esnek nehezére, mert tudja, hogy a tökéletességet csak úgy érheti el, ha lelkét teljesen a test fölé emeli és annak erejével legyűri rossz tulajdonságait.

Kaszap István kemény harcot vívott rossz tulajdonságaival, lelkét folyton tisztították a szenvedések és fokozódó .Istenszeretete átsegítette a megpróbáltatásokon. Talán nem is volt neki szenvedés a szenvedés.

SZERTE AZ ORSZÁGBAN...

Azok, akik gyakran utasnak vidékre, az ország különféle városaiba és kérészeibe, könnyen meggyőződhetnek arról, hogy Kaszap István nevét és életét mindenütt ismerik és ma már alig van helység, ahol valaki ne fordult volna eredményesen Kaszap Istvánhoz. A csodás gyógyulások híre állandóan községről-községre jár és minden újabb eset növeli a boldogáavatást szorgalmazók táborát.

Ha az ember jobban megfigyeli a dolgokat, arról győződik meg, hogy az emberek nagyrésze nem kételkedik abban, hogy az imameghallgatások Kaszap István közbenjárására

történtek. Most, amikor tudjuk, hogy választanunk kell a bolsevizmus egész Európát fenyegető áradata és a keresztény kultúra között, az emberek gondolkodni kezdenek és gondolkodásuk során rájönnek arra, hogy a keresztet nem lehet kitörölni az emberi életből.

Vájjon mi másért hullott volna a keresztény vértanúk vére, ha nem azért, hogy minden egyes alkalommal magasabban ragyogjon a kereszt?

Hazánk minden városában és községében, fanatikus hittel hisznek abban, hogy a kereszt feltétlenül győzedelmeskedik az istentelenség jelvénye felett és ez a hit arra ösztönöz mindenkit, hogy a Mindenható segítségében bízson.

A Kaszapereklyék ma mindenütt megtalálhatók, mint féltve őrzött kincsek és naponta talán ezer és ezer ajkon hangzik fel az ima: Kaszap István segíts! ..

Adja a Mindenható, hogy ezek a Kaszapereklyék eljussanak minden házba és apró kis mécsesként világítsanak. Amíg ezek a kis ereklyék vándorolnak kézről-kézre, addig ne féljünk attól, hogy a hitetlenség erőt vehet a lelkeken.

Ahova ezek a kis ereklyék eljutnak, ott felenged a szívek jégpáncélja, lángralobban a hitt parazsa, a lelkekbe beköltözik a remény és a szívek megtelnek égő, simogató és vigasztaló szeretettel.

Ahol Kaszap István fényképét őrzik féltő gonddal, ott nem adnak helyet a lélekrombolás

eszközeinek, oda nem surranhat be a hitetlenség, ha pedig a hitetlenség egyre több és több házból, lakásból kiszorul, annak terjesztői is eltűnnek közülünk.

Kaszap István talán ha életben marad, sem tudott volna akkora missziót teljesíteni, mint aminőt teljesít most, a halála után.

Isten így rendelkezett. El kellett költöznie, hogy annál tovább éljen közöttünk.

Menjetek csak kis Kaszap-ereklyék és hirdessétek szerte az országban, hogy már nincs messze az az idő, amikor a kereszt ismét felkerül keleten a múzeum má alakított templomok tornyára. Hirdessétek, hogy egyre növekszik az a sereg, amelynek tagjai újra tudnak hinni, bízni és akarni...

Kaszap István mondotta:

Kötelességteljesítés Istennel és a hazával szemben.

„A cserkész mindenben jó példát mutat. Nem durváskodik és éretlenkedik. Komoly és férfias, de amellet vidám és jókedvű is. Mintaképem az olyan cserkész, aki minden téren: a cserkészletben, hazájával szemben és Istennel szemben is, ízig-vérig kötelességét teljesítő cserkész“.

Mennyi szenny és piszok.

„ ... Ma már nyugodtan ugyan, de nagy csalódással nézem a világot. Mennyi bűn, szenny, piszok az emberek közt és főleg az emberekben.“

A szívöröm.

„A szívöröm zsenge, kényes virág, mely tönkremegy a pénztől feltört, hírnévtől megmérgezett, gyönyörtől érzéketlenné vált keblekben, azonban pazar pompában virágzik a nemeslelkű emberekben, akik előtt csak egy cél

lebeg, a legeszményibb, a legszentebb, az örök Isten!“

Mennyire fáj ez nekem!

„Ha nekem jeles tehetségem volna, felküzdeném magamat a vezető állásokba, hogy krisztusi elvekkel és ostonnal szétüssek a romlott társadalmon. De sajnos, nem tehetem. Mennyire fáj ez nekem. És az igazi tehetségűek az ilyesmivel nem törődnek, talentumaikkal rosszul sáfárkodnak“.

Ez a szentség fokmérője.

„Teljes erődből és elmédből végezd és tartsd be a napirendet: ezzel lehetsz szent, tökéletes. Hogy mennyire jutottál a tökéletesség dolgában, könnyen meghatározható: hogyan végzed dolgaidat, fáradság viszontagság idején stb? Ez a szentség fokmérője!

Csak lelkierő kell hozzá.

„Légy következetesen hű Krisztus, önmegtagadásaiban, mérsékletességben s főleg a lelki dolgaid lelkiismeretes végzésében. Ha nagyon fáradt vagy, gondold meg, hogy ilyenkor nagy az érdeme a lélek test fölé emelkedésének. Ez lehetséges, csak lelkierő kell hozzá“.

A helyes ambíció

„Könnyen legyőzöd önszeretedet, ha mélyen lenézed és megveted magad. A helyes ambíció: alázatosság, önmegvetés, mindenkinek cselédje légy; tiszteletben és becsületben a legutolsó“.

Ne csak szavaidban.

„Ne csak szavaidban uralkodjék a szelídség, hanem gondolataidban, cselekedeteidben is: szóval egész lényedben. Emberekre legnagyobb hatással a szelídség van.“

Ne félj a jövőtől!

„Ne félj a jövőtől! ha hiszel erős hittel és bízol a Szent Lélek segítségével és erejében, amire szükséged van az apostolkodásnál, megkapod“.

Az igazán alázatos ember ...

„Az igazán alázatos ember közömbös a különféle állások iránt; magát mindenre alkalmatlannak hiszi, de Isten kegyelmével egyszerűen mind képesnek is mindenre, amit az engedelmesség követel!“

A mi munkánk.

„A mi munkánk magunkban véve jelentéktelenek, azért szeretettel kell őket értékesé tenni“.

Ne riadj vissza az áldozatoktól!

„Nem nyughatol, míg mindenkit igazán nem szeretsz; azért másról csak jót mondj és gondolj ... Ne riadj vissza az áldozatoktól sem testvéredért, és ezek az áldozatok legyenek állandók, ne csak hangulatok eredményei. Krisztus életét adta barátaiért.“

Hogy mutatnád meg máskép?

„El ne feledkezzél imádkozni ellenségeidért, gyűlölőidért, rágalmazóidért, üldözőidért, mert hogy mutatnád meg máskép szeretetedet?“

Isten szeret engem.

„Isten, gyarlóságaimmal együtt, őszinte törekvéseimért szeret engem...“

Mit félsz kicsinyhitű?

„Mikor legelhagyatottabbnak érzed magad, a legközelebb vagy Krisztushoz. Mit félsz kicsinyhitű? Mosolyogj a veszélyen és ne nyug-

talankodjál, az Úr imádkozik a hegytetőn, míg te a sötétben hánykolódó a hullámok közt!“

Egész életemet följánlom.

„Egész életemet engesztelésül följánlom Jézus szentséges Szívének, a saját és a többi emberek rettenetes sok bűnéért“.

Bármely pillanatban itt érhet a hcűál.

„Bármely pillanatban itt érhet a halál! Gondold meg minden dolgod előtt, hogy dolgaid végeztével meghalsz. így Isten segítségével gondosan fogsz munkálkodni.“

Megvigasztal szent vc\$lásom.

„Mi teszi majd a halált számomra vigasztalóvá? Megvigasztal szent vallásom és nem lesz más vigasztalásom“.

Mennyei születésnap.

„Isten veletek! Oda fönn találkozunk, ne sírjatok, mennyei születésnap ez. A jó Isten áldjon meg benneteket!“

Mi az a pár óra? ...

A vigasztalanságban ne légy kishitű és kókadtfejű, ne essél kétségbe, ne csüggedj, hanem maradj nyugodt, maradj gerinces férfi és jól használd ki ezt az időt érdemszerzésre, megfontolván, hogy van józan eszed (?) és lelkiatyád (őszinteség!) és meggondolván, hogy mi az a pár óra, nap, hét az örökkévalósághoz képest, és hogy borúra jön a derű. (Gomolygó felhők felett örökké kék az ég.) Ilyenkor elmélkedhetsz arról, mily szörnyű, mikor Isten magára hagyja az embert rövid időre; hát még milyen lehet az örökre? Rettenetes!

Mi az erény?

Az erény az igazság kifejeződése önmagunkban.

Ne elégedjél meg ...

Szomjúhozol? Ne elégedjél meg földi üdítő étellel, itallal vigasztalással, hanem menj Istenhez, Ő kielégít kegyelmének üdítő vizével, mely az élő vizek forrása.

Hát hadd fájjon!...

Mit bánom én, ha fáj a fejem! Ha nyitott szemmel imádkozom, nem tudok összeszedett lenni, folyton figyelmetlenségbe esem; ez így

nem mehet tovább! Becsukott szemmel jól tudok imádkozni, de így meg fáj a fejem. Hát hadd fájjon; a szentek közül is soknak fáj és Krisztusnak is fáj sokkal jobban a töviskoszorútól.

Hogy tökéletesen szerethesd...

Elmélkedjél gyakran isten fönségéről, hogy tökéletesen szerethesd és imádhasd!!!

Hat tökéletes akarsz lenni...

Ha tökéletes akarsz lenni, járj mindig Isten jelenlétében, mindenben és mindenkiben. Őt lásd, Benne gondolkodjál, beszélj és cselekedjél.

Fő a jó feltétel éj annak teljesítése.

Ne keress rendkívüli utakat az elmélkedésben! Csak haladj szépen a kipróbált, biztos ösvényen. Ha annyi soknak jó volt, neked is jó lesz. Ha azután Isten úgy akarja, maga rávezet az elmélkedés más, tökéletesebb útjára. De ezt magad ne keresd. Fő a jó föltétel és annak teljesítése.

A nagy vigasztalás célja.

A nagy vigasztalás célja rendszeren az, hogy valami nagy szenvedésre készítsen elő.

Mindenben egyformás hálás arc.

Mindenben Istena karatát keresd, mindenben egyformán hálás arc.

Soha még élsz.

Soha még élsz, ki ne aludjon benned a lán-
goló szeretet az Oltárszentség iránt.

Gondold meg.

Kísértéseidben, vigasztalanságodban gondold meg: Jézus érted és veled imádkozik a tabernákulumban.

Akit az Úr szeret.

Akit az Úr szeret, azt megfenyíti és megostoroz minden fiút, akit magához fogad.

Örömmel...

Ami keresztet ad az Isten, jó szívvel, Örömmel kel viselni.

Nekem is...

Nekem is sok szenvedésem lesz, ha Isten nagyon szeret.

Mily jó annak...

Mily jó annak, aki az engedelmességet tökéletes áldozatát meghozza Istennek.

Földi életünk legnagyobb értéke.

Földi életünk legntagyobb értéke a néma, panasz nélküli szenvedés.

BEFEJEZÉS.

Kaszap István rövid földi életének értékei hét esztendő távlatából egyre szebb és nagyobb színekben bontakoznak ki előttünk. Volt diáktársai, novíciustársai, barátai és ismerősei akaratlanul is a múltban kutatgatnak és sok-sok kedves emléket gyűjtenek össze. Ezeknek az apró kis emlékeknek hatalmas csokra adja Kaszap Istvánnak értékekben, érényekben gazdag életét.

És ahogy a csokor terebélyesedik, úgy ismerhetjük meg egyre jobban és jobban Kaszap Istvánt, a példáséletű ifjút.

De hát így is van ez rendjén.

A példáséletű emberek haláluk után tovább élnek és tovább tanítanak. Akik nem vették őket észre életükben, egyre jobban fordulnak emléküik felé, hogy megtudhassák, kik voltak hát valójában.

Most, amikor már tudjuk, ki volt Kaszap István, egy pillanatig se kételkedhetünk abban, hogy Isten választotta ki őt, hogy rajta keresztül megmutassa, a földi élet szenvedései nem vesznek kárba. Isten kit nagyon szeret, azt komolyan próbára teszi s aki a próbát ki-

állotta, méltó arra, hogy mások rá feltekintsenek és példáját kövessék.

Ezért történtek a székesfehérvári sírnál és szerte az országban emberi ésszel megmagyarázhatatlan dolgok, hogy a hitükben megingott emberek figyelmét ismét Isten felé fordítsák. Sohasem volt nagyobb szükség a hit lobogó fáklyájára, mint napjainkban, sohasem volt nagyobb szükség a kereszt alá való feisorakozására, mint a mai időkben. Az emberiség nagy megpróbáltatásaiban, kihez fordulhatna máshoz, mint Istenhez és az Ő kiválasztottjaihoz. Ki tagadhatná, hogy Kaszap István nem Isten kiválasztottja?

Ez az alig húsz éves ifjú nem állott fel a dobogóra, nem szónokolt, nem gyűjtött maga köré sereget és mégis, halála után hatalmas sereg tekint a székesfehérvári sírja felé. Őszekovácsolhat-e ember ilyen hatalmas sereget?

A megindult boldoggáavatási pör folyamán feleletet kapunk a ma még feleletnélküli kérdésekre a Szentszék legfelső döntésében.

Addig is, amíg ez megtörténik, legyünk türelmesek és bizakodóak. Mert végeredményben minden Isten akaratától függ. Ha Ő úgy akarja, Kaszap István minden bizonnyal bejut a magyar szentek sorába, hogy közbenjárónk legyen továbbra is.

Ne felejtsük el, amíg szentjeink száma nő, jöhetnek ránk a legnagyobb megpróbáltatások is, el nem veszhetünk, mert Isten velünk van és végtelenül nagy az Ő irgalma...

TARTALOM JEGYZÉK

	Oldal
Előszó	5
Két háború vihara között az Istenig	9
Csoda történt Székesfehérváron.....	15
A csoda	22
Szentek kellenek	26
Kaszap István élete	30
A bölcsőtől a válaszutig	30
Nyílegyenes úton a szentek sorába	42
Kapcsolat az élőkkel	48
Pintér Katalin csákvári lány elmondja csodálatos gyógyulását.....	52
A csodálatos gyógyulások folytatódnak	59
Felgyógyulás hátgerincsorvadásból	60
Kaszap István feleslegessé teszi az ope- rációt.....	61
Hagyjuk nyugodtan meghalni	63
Ezt a gyors gyógyulást nem tudjuk meg- magyarázni	64
Pillanatok alatt eltűnik a tüdőbaj	65
Egyszerre három betegségből gyógyult fel egy hétéves kisfiú	67
A sebesült katonák megsegítése.....	68
Csattanás a fülben	69
Orvosok állapították meg: ez minden két- séget kizárólag csoda	70

Csak ránézett Kaszap István fényképér.....	73
Itt már csak a jó Isten segíthet.....	74
Újabb hirtelen gyógyulás	75
Ez a távirat nem lehet igaz	76
Csodákat ne tessék várni	77
A sír széléről vissza az életbe.....	79
Feltűnő gyógyulás az utolsó kenet után	80
Hirtelen megszűnt a láz.....	81
A kötés leesett és a seb felgyógyult	81
A kórházból a templomba	82
Hirtelen elmúlt a trachoma	83
Tizenhat esztendő után váratlanul meg- szűnik a bőrbaj	84
Kaszap István halála napján	85
Tiszti orvos azt állítja, hogy csoda történt	86
Gyógyulás csontvelőgyulladásból	87
A seb már nem gennyezik.....	88
Elmúlt a vérmérgezés	88
Csoda történt a hitetlennel	91
Csodálatos segítség a gondban	92
Pontosan ennyi pénz kellett	93
Három segítség egy kilenced alatt	94
A helyzet teljesen reménytelen volt	95
Az iratok előkerültek	96
Levél egy ismeretlentől	97
A vihar megszűnik	97
Pontosan 17 pengőt hozott a pénzespostás.....	98
Segítség a háborúban	98
Pénz van a régi rossz erszényben	99
Egy százados így mondja el	100
Megérkezik a házassági kivonat.....	101
Énekesnővel történt	102

Csodás a megmenekülés	103
Ilyen csodát még nem láttam	108
Azonnali hatállyal visszavették	108
A kinevezés megtörténik	108
Pénz—pénz—pénz.....	109
A csodás halfogás	110
Kaszap István segíts!	111
A sóstói temetőből Prohászka mellé.....	112
Útban a szentek közé	116
Kaszap István az ifjú magyarságé	125
„Fiúk fel a fejjel, a harsona zeng	131
Mire tanít bennünket Kaszap István	131
A Kaszap-csodák mint szenzációk	143
A csodát várókról	148
A hitetlenekről	157
Azokról akikkel csoda történt	160
A határtalan türelemről	162
Mit mondanak az orvosok	167
A másvallásúak tisztelete	171
Kaszap István ereklyék a fronton	178
Egyre közelebb Istenhez	180
Szerte az országban.....	182
Kaszap István mondta.....	185
Befejezés	194